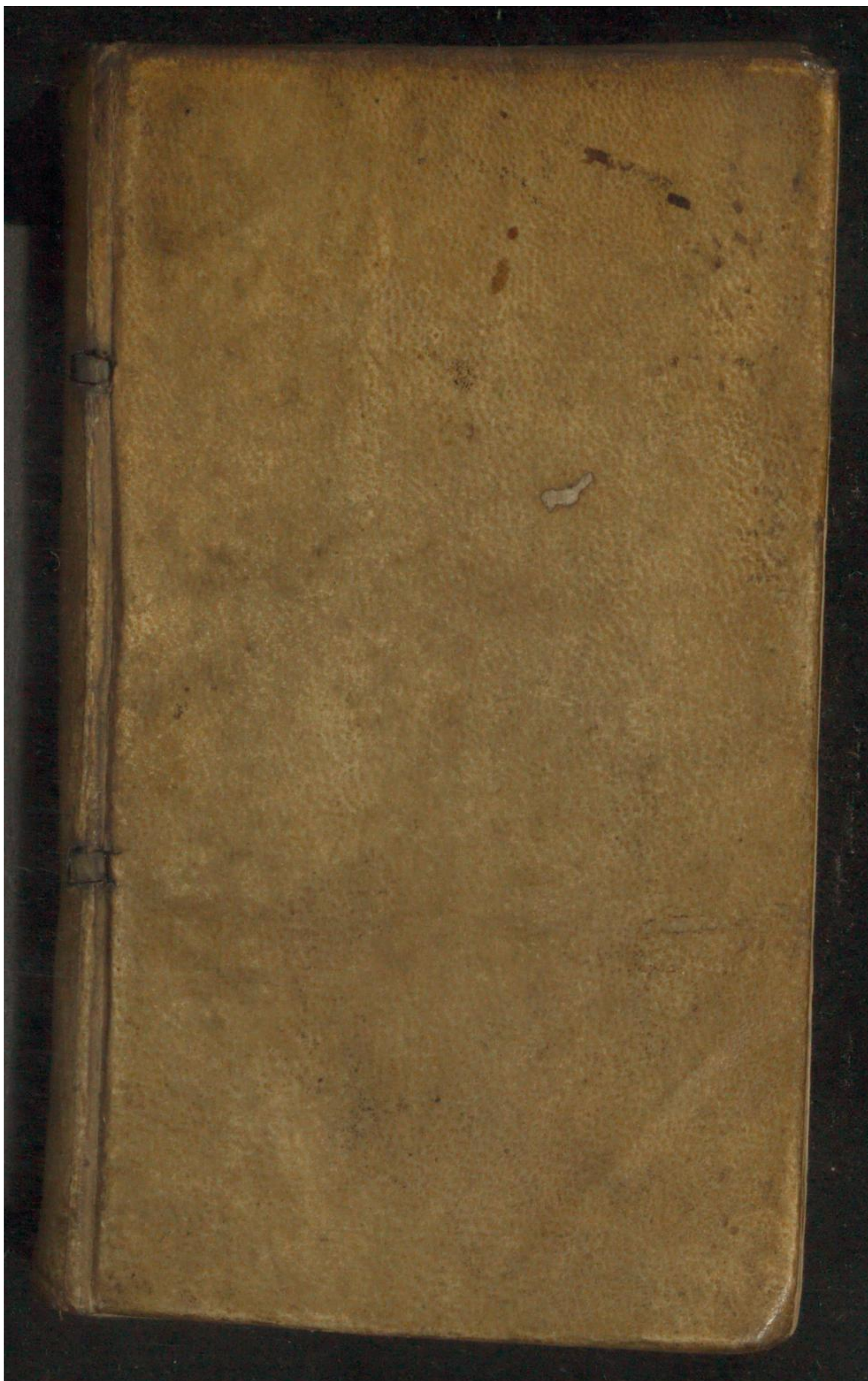
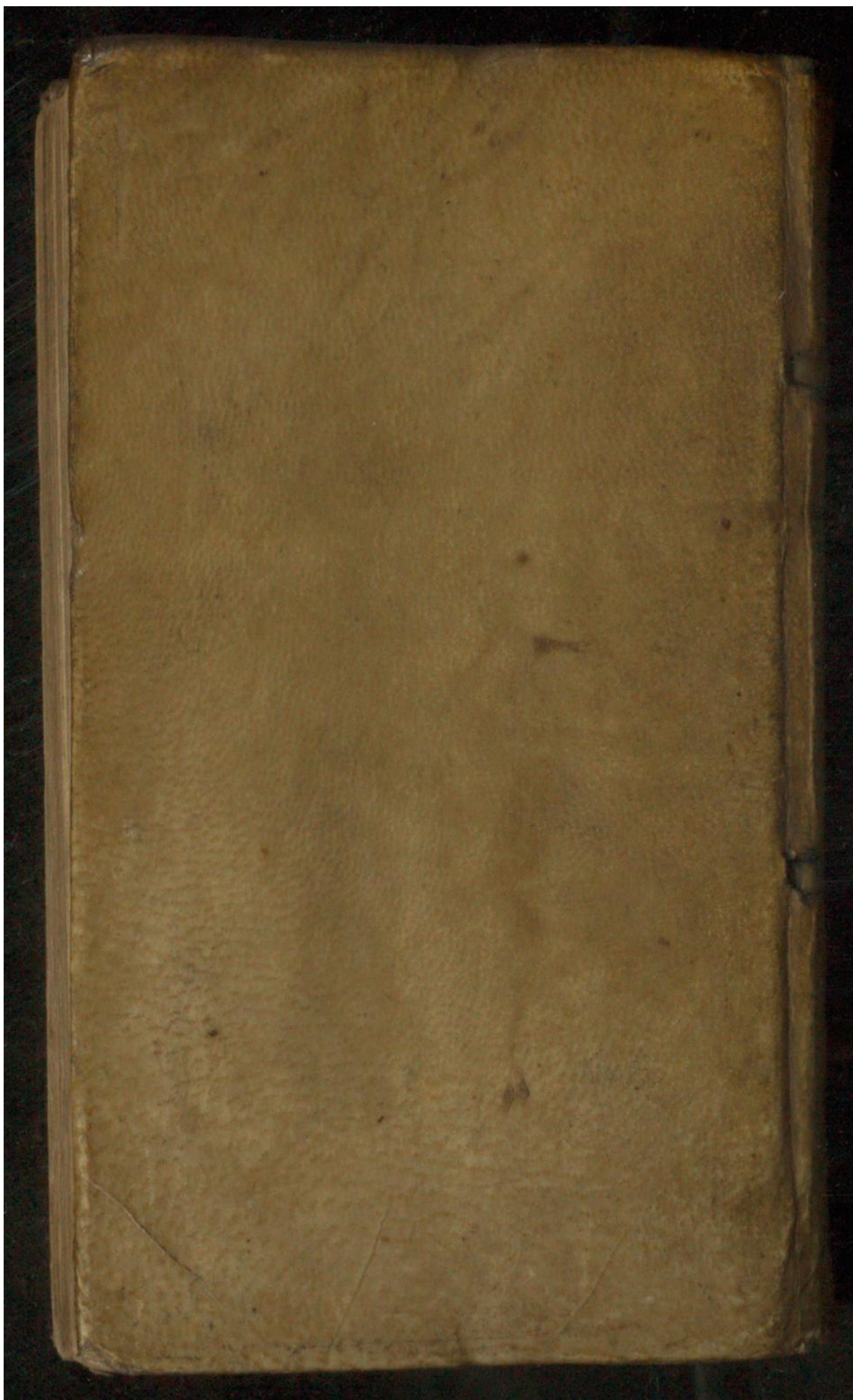

C. GODDAEUS,

GRP. 30/3/53

[illegible]
3-6

2
1/3
sc. & p.s
0-

63.

LAUS.
ULULÆ

LAUS
ULULÆ
AD
Conſcriptos Ululantium
Patres & Patronos.

Authore
CURTIO JAELE. GODDAEUS

Editio ſecunda, priori multò auctior & emendatior.

Proſtat
GLAUCOPOLI,
Apud Cæſium Nyctimenium:
In platea Ulularia , ſub ſigno
ULADISLAI Regis Poloniæ.

Noctua blanda veni, dul-
cesq; venite Patroni:
Magnus honor vobis
contribuendus erit.

LECTORI
Festivo Salutem.

Ntiquitatem jocis & salibus mirum in modum affectã fuisse, vel soli Athenienses, disciplinarum omnium principes, illustri sunt documento. Quis enim Atticos sales, Atticos lepôres, Atticam Suadam, Atticam Venerem ignorat? Quorum sanè AVEM SACRAM, & in summis deliciis habitam, absq deliciis & facetiis emittere fas non erat. Pennis igitur plaudentibus evolat, lepidisque plumis, at propriis, decorata se sistit; non quidem tetricis illis

Cenſoribus, quibus ſemper triſtis ſeveritas ineſt in voltu: ſed iis, qui, ſtudiorum rerumque ſeriarum pertæſi, ſubinde animum fatigatum facetiarum venuſtate refocillant. Graviora tractantibus moleſta non erit: licet ſeria nonnunquam ſub ludicra ſpecie oſtentet; ut una eademque opera, quicquid utile habeat, cognoſci poſſit. Quæ tamen ſingula ad limam mordaciorem, vel, ſi DIs placet, ad INQUISITIONEM HISPANICAM revocari non expetit. Quis enim furor eſt, ad Tribunal tale nos ſiſtere? Cùm igitur à natura ipſa ad ludum jocumque facta ſit, ſine quibus vita hominum vix conſiſtere poteſt, recreationis cauſa ſe ſuis Patronis contem-
plan-

plandam exhibet. Si verò hîc quicquam cuiquam jure fraudi offensionivè fuerit, παλινάγρετον ἔςω. Præsagit enim animus, non omnibus lectu vel auditu grata fore, quæ nobis jucunda dictu fuere. Vàle Benevole Lector, & quando Phœnices regio nostra non fert, ULULAM tibi commendatam habe.

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ AUTHORIS

Ad

VLVLAM

Et

ULULANTES PATRONOS.

Les Minervæ, Noctua sacrum genus,
Dum miror & secreta rimor ardua,
Quæ nomini vetustas consecrat tuo;
Inominata cur me nocte provocas
Clamore personante per cubiculum?
Expendo mecũ, quare, cum volucribus
Lepôre, forma, laude præstes cæteris,
Tamen misella vivas illaudabilis.
Sinistra vulgus quæ putavit omina
Docebo,

Docebo, dixi, interpretari dexterè.
Opinione nititur præpostera,
Quicquid ſibi de te perſuaſit hactenus
Mortalis ac implumis illa natio.
Virtutibus certè tuis incognita es,
Incogniti nec ullus eſt amor boni.
Illuſtris ergo faxo ut vivas omnibus,
Cum debitis te dividam præconiis,
Et gloriam vulgabo nominis tui;
Tuis Patronis quam libenter offero.
Vos ergo, Patres inclyti, veſtræ viam
Parate jam volucrum feſtiviſſimæ,
Ululæque veſtræ infamiam repellite,
Et veritati ſponte cuncta credite.
Hoc vos Alumna veſtra ſeriò rogat,
Ut poſſit inter eminere compares,
Suumque ſibi defendere in cœlo locum.

LAUS ULULÆ

Ad

Conſcriptos Ululantium Patres & Patronos.

DEprædicaturus ULULÆ Encomium, Patres Conſcripti, id proprio ſuo omine aggrediar: Quod felix fauſtumq; ſemper extitiſſe Antiquitas Athenienſium exempl o prodidit, vulgatumque inde per totam Græciam proverbium, ΓΛΑΥΞ ΙΠΤΑΤΟ, id eſt, NOCTUA VOLAVIT, ſi quando ex animi ſententia inſtituta & actiones eorum ceſſiſſent.

Memorat Plutarchus in vita Peri-

clis, illi è superiori navis tabulato concionanti Ululam ad dextram advolasse, & malo insedisse; quo omine omnes permoti continuò ipsi assenserint. Idem in celeberrima hujus Avis commendatione mihi promitto, quam non ad adulationem (hanc enim ferre non potest) sed veram ejus laudem instituo; ubi simul à contemptu, cui hactenus apud nostros exposita fuit, eam vindicabo.

Nec dubito, quin Ululæ laudes multis gratissimæ sint futuræ, cum ejus naturæ multi similes hodie inveniantur: Ex sententia verò Aristotelis, Philosophorum facilè Principis, sit ὅμοιον ὁμοίῳ φίλον, (a) paresque cum paribus facillimè congregentur.

Hîc verò, ut Ululæ φερωνυμία (b) intelligatur, à *Nominis* impositione mihi inchoandum esse arbitror, quippe quæ ad nostræ volucris notitiam

(a) *simile simili amicum.* (b) *Convenientia nominis cum re.*

tiam plurimum facit. Nam ut rectè Clemens Alexandrinus ait (*a*); Δύο εἰσὶν ἰδέαι τῆς ἀληθείας, τά τ' ὀνόματα, καὶ τὰ πράγματα (*b*); ita principio de *nomine*, de *re* deinceps agendum erit.

Plurimos verò heic hallucinatos esse constat. Qui enim vocis ULULÆ originem arcessunt ab Hebræo אלה (*c*) ejusdem cum אלהים (*d*) radicis, meo quidem judicio falluntur. Quid enim אלה (*e*) aliud significat quàm *jurare, pejerare, execrari?* Hinc Ululam dictam volunt, forsan quod non juret. Atqui non absimili ratione à ridendo poterit dici, nunquam enim ridet. Nam quod de significatione hujus vocis Chaldaica afferunt, quæ *ejulare* designat, accommodum id quidem, sed nimis quæsitum, quum hoc significatu

 in

(a) *lib. 6. stromat.* (b) *Duæ sunt ideæ veritatis, nomina & res.* (c) *alah.* (d) *Elohim* (e) *alah.*

in textu Hebræo ſit ἅπαξ λεγόμενον (a).

In eorum potius partem concedam, qui id nominis à radice ילל (b) derivant, unde הילִיל (c) *Ululare & ejulare*, qui ſonus huic animanti eſt proprius, quamvis varium quoque edat, ut omnes orbis linguas æquè callere videatur. Nam ULULU, unde *Ululare*; CUCUHU, unde *cucubare*; & TUTUHU, unde Plautinum TUTU, & Heſychianum ΤΥΤΩ ad quam, quæſo, linguam ſolam quis referet? Voces profectò omnes ferè ſimiles iis, quibus homines frigore rigentes exclamare ſolent, aut alta voce Bacchi *Elelei* inſtar ejulare.

Ad hanc porro originem Græcorum ὀλολύζειν, Latinorum *Ululare* & *Ejulare*, quin & noſtrum huylen referenda ſunt: Quod mirum meritò cenſeri debet, ſonum illum in omnibus & ſingu-

(a) *Vox quæ ſemel tantum occurrit, ut Ioel.* 1. 8. (b) *jalal.* (c) *helil in Hiphil.*

ſingulis linguis originalibus eundem & invariatum manſiſſe, quod quidem ſoli SACCO peculiare hactenus creditum fuit. *(a)* Boni nempe hoc affectus indicium eſt, quem apud vos, Patres & Patroni Ululantes, nunc quoque eundem erga ſe eſſe, & deinceps permanſurum confidit.

Ecce verò, quam proximum ſit hominum ingenio hoc animal, quod hominum vocem & lamentationem exprimere novit; licet Alcibiades hoc nomine lyram rejecerit, quod vocem hominis imitaretur *(b)*. Nemo tamen Ululam propterea rejiciendam putet. Nam & Ululatus paſſim apud Oratores & Poëtas hominibus tribuitur. Sic Eloquentiæ Romanæ parens de quodam ait, quod *ululanti voce canere cœpiſſet*. Lucanus vero homines ait

——*lætis ululare triumphis.*

Et

(a) *Vide Wilh. Schickhardi Horolog. Hebr. de harmonia originum.* (b) *Eraſm. in Apoph. lib. 5.*

Et Virgilius de Bacchabus;

Ast aliæ tremulis ululatibus æthera complent.

Item

—*fœmineis ululant plangoribus ædes.*

Miræ verò hoc ſagacitatis eſt in hac noſtra, vocem, cantum, planctum & fletum humanum imitari. unde quis non videt, hanc ſolam propriè & proximè ad naturam hominum accedere,

Doctam imitatricem & veras hinc ducere voces?

Non equidem ſum neſcius, Platonem (*a*) & Ariſtotelem (*b*) *Hyænam* æquè humanam aſſerere, eo quod *ſonum, imò & vomitum humanum aſſimilare ſoleat.* Verum enimvero hunc proprium & naturalem cum noſtra non habet; ſed asſcititium, in deplorandam hominum perniciem confictum. Iidem, enim authores ſunt, hoc animal *vocem humanam inter paſtorum ſtabula* effin-

(a) *lib. 8. Hiſtor. nat. cap. 30.* (b) *lib. 6. Hiſt. anim. cap. 32.*

effingere, imò & nomen alicujus addiſcere, ut eum foras evocatum dilaniet, vomitionemque hominis imitari ad ſollicitandos canes, quos invadat (a). Hæc verò noſtra ſonum, quem edit, naturalem habet, eumque ſemper & ubique immutatum retinet abſque ulla hominis læſione aut detrimento, ut quamvis tantum non homo ſit, tamen nihil humani à ſe alienum putet.

Interea vos deprecor, Patroni, ne tàm inhumani ſitis, ut eundem hunc ſonum amplius *lupinum* eſſe dicatis, proptetea quod *cum lupis ululandum* eſſe dicimus. Credite, precario ad imitationem alumnæ veſtræ lupis id tribui. An verò adeo rudes eſtis in creationis hiſtoria, ut neſciatis Ululam ante lupum creatam fuiſſe? Jam verò abſurdum vobis videri non debet, juxta ſeriem rerum conditarum animantibus nomina impoſita fuiſſe, atque eo quo creata fuerunt ordine ad acci-

pien-

(a) *ibidem.*

piendum ſuum nomen ſingula venisse.

Sed & hoc mecum recognoſcite, ſi (quod quidam volunt) altera argumentatione ſonus prius quàm nomen extitit, & pleræque avium, quæ ex Arca diluvij poſt primam corvi emiſſionem evolarunt, à ſono nomen habuerunt; à cuculando cuculus, à picando pica, à cornicando cornix, à gruendo grus, à bubulando bubo, à butiendo butio, à grillando grillus, à popiſſando upupa, à pipiendo pipio; ſimiliter ab Ululando Ululæ nomen obtigerit. Quod ei maximè honorificum eſſe cenſendum eſt, non minus quàm aliis olim glorioſum fuit à riſu (a) cognominari, ſic huic noſtræ ab ejulatu.

Notat

(a) *ut,* יצחק *Iitzchak à* צחק *riſit :* γελάσινος *à* γελάω *rideo. Fuit & Gelon Siciliæ rex, quem Dionyſius* γέλωτα, *id eſt, riſum eſſe dicebat, ut ſcribit Plutarchus in Dione.*

Notat Buxtorffius (*a*), Ululam à voce resonante יענה (*b*) dictam esse. Neque planè eam notationem rejiciendam putabitis, Patres Conscripti; talem enim profert sonum, qui eodem momento duplicatur, triplicatur, sæpiusque iteratur, atque miro quodam reflexu repercutitur,

Qualis Iö Arethusa, Iö Arethusa vocanti.

Quid verò Echo suavius, quid auribus gratius, quidve jucundius esse potest? cum hæc inexpertes in maximam sui admirationem rapiat, sæpiusque consistere ac studiosè auscultare faciat, ut in Narcisso suo pridem demonstravit Naso (*c*).

Ad dignitatem hujus nominis accedit & illud, quod ab eo dictæ sint ULUBRÆ, civitas Italiæ Ululis frequentissima, nativitate quondam & edu-

---

(a) *in Lex. Hebr. & Chal. voce* ענה:
(b) *Iahaneh.* (c) 3.*Metamorph. fab.*8.

educatione Cæſaris Auguſti clara. Quis enim neſcit illud Horatii?

Eſt Ulubris, animus ſi te non deficit æquus. (a).

Nec video, cur Petronius Arbiter magis triumphet in ſuo *Carpo*, quam nos in Ulula noſtra. Audite enim & ridete mecum divini viri argutias. *Ad Carpum*, inquit, *qui dicit Carpe, eodem verbo & vocat & imperat*: Ita nos majore elegantia & minore moleſtia *Ulula* dicimus, cum vocamus & imperamus ſcilicet.

Quinimo ſi Anagrammatiſmo hic ludere licebit, hæc noſtra voce Hebræa הללו A L L E L U, id eſt, *laudate*, ſeipſam vocabit, & imperabit laudem ſuam: magis concinne profectò, quàm ſunt nonnullorum Patrum ridiculæ ejuſdem vocis expoſitiones, ſi quando cum J A H componitur; quas, niſi Ululæ noſtræ cauſſa, nunquam commemorarem hîc. Hieronymus, A L L E,

id eſt,

(a) *lib.* 1. *Epiſt.* 2. *vide Porphyr. ad h. l.*

id eſt; creatura, LU, laudat, JAH, Dominum. Ambroſius verò, ALLE, id eſt, Lux, LU, id eſt, virtus. JAH, id eſt, vita. Auguſtinus, ALLE, ſalva, LU me, JAH, Domine. Gregorius denique, ALLE, id eſt, Pater, LU, Filius, JAH, Spiritus Sanctus (*a*). Quibus tamen ob allegorias, queis intenti erant, nonnihil condonandum cenſebitis.

Sed majora erunt, quæ dicturi ſumus. Si enim Grammaticorum, Rabbinorum & Sanctorum Patrum more vocis ULULÆ Elementa excuſſerimus, atque è ſingulis literis vocem deductam ad laudem ipſius retulerimus, myſterio id certè non carebit; in quo tamen Oedipodem verſari opus non erit. Divinate enim ſi poteſtis: Sed divinandi moleſtiam vobis præripiam, Vos aures arrigite. Prima in voce ULULA litera denotat

(a) *Inveni in M. SS. Abavi mei, qui hujus vocis interpretationes è Patribus collegit.*

tat *Volucrem*, Secunda *Lepidam*, Tertia *Veram*, Quarta *Laudem*, Quinta *Avium:* ut ita ULULA ſit VOLUCRIS LEPIDA, VERAQUE LAUS AVIUM. Quod elogium in frontiſpicio commendationis ponendum eſſe, ſi quis veſtrum, P. C. urgeat, non refragabor.

Verumtamen, quemadmodum non unum nomen Veneri eſt, ita nec Minervæ, nec, ſi verum fateri volumus, Avi quoque noſtræ. NOCTUÆ enim nomine apud Latinos eam indigitari, nemo eſt qui neſciat, idque à *noctis*, quo volat, vel canit, tempore. Unde & Græcis Νυκτικοραξ, ſicut nobis Nacht-uyl/ & Nacht-rave dicitur.

Cauſſam adferunt Naturæ Conſulti duplicem, *Glaucorem* oculorum unam, unde Γλαὺξ Græcis appellatur, propter quem interdiu videre parum aut nihil poſſit. Cæſios enim de die obſcuriores, in tenebris verò cla-

riores

riores oculos habere constat è magno illo naturæ rimatore Plinio. (*a*).

Hunc verò glaucorem non tantum cum equis & leonibus, quibus vitrei, id est, glauci oculi tribuuntur, quos **Glas-oogen** vocamus; verùm etjam cum sua sibi Minerva communem habet: quæ proinde Hesiodæo & Homerico Epitheto **γλαυκῶπις Ἀθήνη**, *cæsia Minerva*, vel, ut alii reddunt, *Glaucocula*, insignitur, ob oculos cæsios, quibus passim decoratur. Et hæc est illa, cui mundus cum cœli terræq; applausu volucrem hanc nostram perpetuò dicavit, dedicavit (*b*).

At quæ Dea! Omnibus profectò Diis & Deabus sapientior, ipso Jove teste & veritate.

(c) *Olim quas vellent esse in tutela sua*
Divi legerunt arbores: Quercus
Iovi

Et

(a) *hist. natur. lib.* 11. *cap.* 32. (b.) *Vide Suidam.* (c) *in fabellis Phædri.*

Et myrtus Veneri placuit, Phœbo
laurea,
Pinus Cibelæ, populus celsa Herculi.
Minerva admirans, quare steriles su-
merent,
Interrogavit; causam dixit Jupiter:
Honore fructum ne videamur vendere.
At me hercule narrabit, quod quis vo-
luerit,
Oliva nobis propter fructus est gratior.
Tum sic Deorum genitor atque homi-
num sator:
O Nata, meritò sapiens dicere omnibus:
Nisi utile est quod facimus, stulta est
gloria.

Nec mirum, si vel ipso Patre suo sapientior sit. Nam ex ipso Sapientiæ loco nata est, cum è cerebro Jovis, per securim Vulcani aperto, armata prosiliit (*a*). Quamobrem non Sapientiæ modo & artium sed armorum quoque Dea & Domina habetur.

Et

(a) *Lucianus in Dialogo Vulcani & Iovis.*

Et si Grammatici non planè cæcutiunt, cum Cæsarem à cæsiis oculis derivant, certè Ululæ nostræ compar erit tantus Monarcha Julius, ejusque successor Augustus, quorum uterque cæsios habuit, (a) ut quemadmodum in nasis aduncis hactenus Cæsarem, ita in oculis Ululam agnoscatis.

Quanto verò in pretio sint Equi γλαυκῶπες, vix opus est percensere, cum cuivis vestrum absque dubio notum sit, tales singularibus immunitatibus & privilegiis gaudere, etiamque in ipso Codano sinu (ubi pretia vectigalium à Dano sæpissimè accenduntur in belli materiam) liberos tranatare.

Quod si tamen Ulula nostra pro glaucis oculis alios aliosvè haberet, tamen nihilominus de die cæcutiret. Nam aliam adhuc caussam adducunt Physici nostri, cur interdiu non videat, *Siccam* nimirum *& tenuem humoris substantiam in oculis noctuinis, quæ ad igneam*

 dici

(a) *Plin. lib.* II. *cap.* 32.

diei lucem diſſipatur & extinguitur (*a*) planè ut ſydera langueſcunt & obfuſcantur præſente Sole.

Præterea ut ſæpe magna inter homines & aves cognatio affinitasq; fuit, ita hominum ſæpè vitia, quamvis immeritò, Ululis aſſcripta fuerunt; ſicut olim cum *Nyctimene* peccaſſet, noctuæ illud aſſcriptũ eſt: atque propterea (*b*).

Conſpectum lucemque fugit, tenebriſq; pudorem,
Celat. — — —

Solo ergo pudore ſic quoque non videt Ulula interdiu; qua in re, Patres, videtis pietatem & verecundiam hujus alumnę veſtræ, quæ eos longè ſuperat, quorum vultus nuſpiam pudoris ſignum indicat. Noſtra verò veſtraque etiam ĩta alieno crimine erubeſcit, ut ipſo meridie videre nequeat.

Quicquid ſit, hoc certè negari non poteſt, viſu eam de die parum pollere, cum *Ululæ interdiu hebetes ſint oculi*, quæ ſunt

(a) *Ionſton. Thaumatogr. natur. in admir. avium. cap.* 24. (b) *Ovid. lib.* 2. *Metam.*

ſunt ipſa Æliani verba. (a) Neque contemnendæ ſunt rationes, quas è Phyſicorum mente hactenus retulimus. Hinc verò colligere non licet, eam eſſe laternam abſque lumine, aut obſcurum Cyclopis corpus effoſſo oculo, ut Demades de exercitu Alexandri mortui dicere ſolitus fuit. Bono animo ſitis, Patres & Patroni: Alumna veſtra Ales *Noctivida* eſt, quo uno nomine Martianus Capella omnem ei honorem reſtituit. Sic enim viſus nocturnus diurnam debilitatem compenſat, quo acutiori prædita eſt

Quàm aut aquila aut ſerpens Epidaurus.

Ut non tantum nocte illuſtri, ſed & illuni tenebriſque denſiſſimis Lyncea ſit & perſpicaciſſima, Euſtathio teſte, prædita fulgentibus & radiantibus oculis

—— nocturnæ lampadis inſtar:

Quicquid in contrariam blateret,

(a) *de nat. anim. lib. 3. cap. 9.*

Crescant (*a*), qui ob defectum medii, aëris videlicet, à Sole vel Luna illustrati illam vix videre posse arguit. At id ordinarium in hominibus & cæteris animalibus esse sciat, à quo hæc nostra ob aliam & diversam oculorum constitutionem naturaliter excipitur, cujus visionem tunc sola radiorum emissione fieri non tam verisimile quam certum est, cum & Avicenna testetur (*b*) *lumen tantum exigi propter objectum, non propter medium*.

Non igitur noctu lumine opus habet, non candela, non lychno, quæ noctem illuminent: Ipsa sibi in tenebris lux est & lumen. Sic primam naturæ originem sequitur, cum ex tenebris lux emicuit, primigenia Dei filia. Atque hac in parte iis hominibus felicior est, quos Plinius Nyctilopas appellat (*c*) eosque de die quidem videre posse, noctu tamen planè luscio-

(a) *lib.* 10. *cap.* 15. (b) *lib.* 6. *natur. part.* 3. *cap.* 1. (c) *lib.* 8. *cap.* 50.

luſcioſos & cæcos eſſe aſſeverat; aut quos alii in urbe Cimmeriorum referunt inter Antipodas, Λυχνοβίους, id eſt, *Lucernarios*, qui noctes vigilant, dies dormiunt.

Agite verò Patres, annon hoc reſpectu eam omnibus hominibus fortunatiorem diceretis, qui lucis nocturno tempore indigi ſunt, ſi quid operari, ſtudiiſvè incumbere velint? paucis forſan ab hac regula exceptis, veluti Tiberio Cæſare, & utroque illo Scaligero. Narrant de *Tiberio*, *fuiſſe eum prægrandibus oculis, & qui, quod mirum eſt, in tenebris etiam viderent, ſed ad breve, & cum primum è ſomno patuiſſent* (*a*). Noſtra verò pertinaciter per totam noctem clarè videt. De *Scaligeris* autem, & nocturno eorum viſu omnes jam credunt præter Schoppios, nempè *Scaligeri in profundo noctis ut alii in crepuſculo videbant*,

 (*a*) neque

(a) *Vide Suetonium in Tiberio.*

(*a*) neque tamen omni hora nec omni ætate(*b*): Ulula vero nocte tota, quanta quanta etiam ſit, etiam illa credo, qua Hercules natus eſt, cernit; nec mirum ſi etiam in tenebris illis Ægypriacis videre potuit, licèt Judaica non eſſet.

Cui verò hoc datum non eſt, ei tamen luce & lucerna opus eſt. Hinc *lucubrationum* nomen extitit, quia hæ ad lucernam fieri ſolent, quibus plus olei quàm vini ſæpe abſumitur; ut de Demoſthene refertur. Celebre enim eſt Pytheæ dictum, orationes ejus τὸν λύχνον ἀπόζειν (*c*) quod noctu meditaretur & ſcriberet, quæ de die dicturus eſſet. De Noctium verò Atticarum opere teſtatur AGellius (*d*) id inde à ſe fuiſſe appellatum, quod hybernis noctibus in Attico agro fuit elaboratum. Quantos vero ſumptus

(a) *Vide Epiſtolam de gente Scaligera* (b) *ibid.*
(c) *olere lucernam, vide Plutarch. & Ælian.*
(d) *cap. ult. totius operis.*

ſumptus ad continuas lucubrationes veſtras, Patroni mei, impendatis ſæpe, quarum præmia vix ſumptus præli redimere poſſunt, hoc potiſſimum tempore, quo oleum & ſebum ad immane pretium excreverunt, pro veſtra ſapientia Oeconomica, non ſine magno damno intelligitis. O ergo eximiam Ululæ prærogativam, quæ propterea quod *Noctua* eſt, nocturnis his ſumptibus non indiget! Quod & Elementa in nomine ſingula non abſque myſterio rurſus exprimunt. NOCTUA enim eſt, NOCTU OMNIA CERNENS TENEBROSA VISU ACUTO: Ita

Conveniunt rebus nomina ſæpe ſuis.

Ex his videtis, Conſcripti Ululantium Patres, quàm varius ac nihilominus haud ingratus ſit Naturæ ordo, quo præſertim volucres diſpoſuit, ut non modo certum oculis ſuis tempus, verum etiam linguis aſſignaverit, ut eſſent, quæ ſicut omni tempore viderent, ita & canerent. *Galli* antelucano,

lucano, *hirundines* matutino, *cicadæ* meridiano, *ululæ* vespertino, *bubones* nocturno cantu: sic ista animalia vario tempore varioque modo inter se occinunt. *Galli* expergifico, *bubones* gemulo, *ululæ* rigido, *cicadæ* obstrepero, *hirundines* arguto.

Neque verò nocturnæ hæ aves diurnis propterea sunt postponendæ. Quænam quæso ex avium hoc genere *Lusciniam* superat, parvum quidem animalculum, sed vocale, & quod Musica mirum in modum afficitur: nunc continuo spiritu trahitur in longum, nunc variatur inflexo, nunc distinguitur conciso, copulatur intorto, promittitur, revocatur, infuscatur ex inopinato; interdum secum murmurat, exsurgit deinde voce plena, gravi, acuta, celeri, tremula. Breviter, quicquid ubique musicum & tot exquisitis tibiarum tormentis ars hominum excogitavit, tam parvulis in faucibus & digitali habetis corpusculo. Hæc vero noctu prӕcipue modulatur, unde Nachtegael

tegael appellatur, dictaque Luſcinia eſt, quod canat ante lucem. Quanta verò etiam in æſtimatione habeantur *Cicindella & Lampyrides* (*a*) cui veſtrum notum non eſt? Hæc verò inſecta noctu tantum lucent & apparent. Quis autem adeò demens eſt, ut *Lunam* vituperet, quod noctu ſolummodo luceat? Sunt vices temporum, ſunt & rerum varietates: cuilibet creaturę, ut vivendi ſic & operandi tempus eſt aſſignatum. Quinimo ipſi Athenienſes in honorem Palladis ejuſq; volucris *de noctu & in opaco*, ut ſcribit Cicero, (*b*) *ſacra ſua peragere conſueverunt*. Etiam ipſam Venerem (ne ſemper in ſapientia hæreamus extra lectum) Venerem, inquam, ipſam Νυκτιλαμπὴν, Noctilucam & Noctivigilam appellarunt,

—quia nempe crepuſcula diligit illa,
Poſtponens tenebris Phœbæũ callida lumẽ.

De *Patria* Ululæ, P. C. tantum hic non pugnabimus, quantum de Nomine

(a) *de quibus Plinius lib.* 11. *cap.* 28. & *lib.* 18. *cap.* 26. (b) *lib.* 2. *de legg.*

neque tantum etiam, quantum olim ſeptem Urbes de patria Homeri certarunt.

Ἑπτὰ πόλεις διερίζουσι περὶ ῥίζαν Ὁμήρου:
Σμύρνα, Ῥόδος, Κολοφὼν, Σαλαμὶν, Χίος, Ἄργος, Ἀθῆναι. (a)

Id enim in confeſſo eſt, PATRIAM Ululæ eſſe TOTUM HOC UNIVERSUM, paucis forte-an locis exceptis; ideoque ad particularem aliquem locum, ubi tantum naſcatur, alligari nequit, in hoc Socrati omnium hominum ſui ævi ſapientiſſimo (b) non diſſimilis, qui, ut Cicero refert, interrogatus, cujatem ſe eſſe diceret, Κοσμοπολίτην; ſeu mundanum reſpondit. Totius enim mundi ſe incolam & civem arbitrabatur. Nec minus Diogeni abſimilis, qui rogatus, ποδαπὸς

(a) Septem urbes certant de ſtirpe inſignis Homeri, Smyrna, Rhodus, Colophon, Salamin, Chius, Argus, Athenæ. (b) *Laërt. in jus vita.*

ποδαπὸς εἴη; παντοδαπός εἰμι, inquit. Hanc vero Patriæ tam vaſtæ & diffuſæ laudem Oratorum more amplificare, quid aliud foret, quàm cum Auguſto Cæſare totum terrarum orbem deſcribere (*a*)?

Habitationes verò diverſas, & ſedes, etſi fixas, varias tamen ſibi eligendas cenſuit, unoque potius quàm alio gaudet loco. Authores ſunt Plinius & Ælianus. *In Creta inſula eam non naſci, nec vivere advectam, imò ſi Cretam tantùm viderit, emori.* (*b*). Verum judicate mecum, Patres Ululantes, quid ageret apud eam gentem, quæ inter ΤΡΙΑ ΚΑΠΠΑ ΚΑΚΙΣΤΑ quartum locum habet.

Καππάδοκες, Κᾶρες, Κίλικες, τρία
κάππα κάκιστα (*c*)

Κρῆτες (*d*) addite, qui ob nativa ſua

 vitia,

(a) *Luc.* 2. *v.* 1. (b) *Plin. lib.* 10. *cap.* 29. *Ælian. de nat. anim. lib.* 5. *cap.* 2. (c) *Cappadoces, Cares, Cilices, tria peſſima Cappa.* (d) *Cretes ſeu Cretenſes.*

vitia, nequitiam, mendacium, libidinem, luxuriam, prætereo cætera, pessimè semper audivere, quos ipse Gentium Doctor ob hæc flagitia graviter coarguit è proprio ipsorum Poëta Epimenide (*a*).

Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, κακὰ θηρία,
γαστέρες ἀργαί. Id est,

Cres semper mendax, mala bestia, venter obesus.

additque, ne quis vestrum dubitet, testimonium hoc esse verum (*b*). Inde enim est, quod Græci *κρητίζειν* pro *mentiri* & *imponere* dixerunt, quia illi falsò jactabant, apud se Jovis esse sepulchrum.

——— Καὶ γὰρ τάφον, ὦ ἄνα, σεῖο
Κρῆτες ἐτεκτήναντο. σὺ δ' οὐ θάνες,
ἐσσὶ γὰρ αἰεί (*a*).

Atqui

(a) *Tit. l.* 12. (b) *versu seq.* (c) *Callimachi verba ad Iovem in hymno suo* Cretenses sepulchrum tuum, ô Rex, struxerunt: Tu verò non moreris, sed semper permanes.

Atqui ab his vitiis hæc noſtra planè immunis eſt. Hanc igitur inſulam vitandam ſibi eſſe, haud abſque ratione exiſtimavit, potius verò ἐν μακάρων νήσοισι (a) commorari ſuſtinet: multis ſanè hominibus hac in parte ſapientior, qui malorum conſortia non ſatis vitant, nec fugiunt. Quod ſi feciſſet infelix ille caupo Bileveldenſis, cum ſuo conſortio ad patibulum non iviſſet (b). Neque exiguum inde fructum noſtra reportat. Nam

Σοφοῖς ὁμιλῶν κἀυτὸς ἐκϐήσῃ σοφός.

Sicut contrà

Κακοῖς ὁμιλῶν κἀυτὸς ἐκϐήσῃ κακός (c).

Bellonius tamen aſſerit, *Caprimulgum* (quem quidam Ululæ ſpeciẽ perperam eſſe volunt: eo quod teſtimonio Ari-

 ſtotelis

(a) *in beatorum inſulis.* (b) *Alludit ad proverbium noſtrum*, met de Weert van Byleveit nae de Galge ſlenderen. (c) *Qui cum ſapientibus converſatur, ipſe ſapiens evadet. Qui cum malis, ipſe malus evadet.*

ſtotelis (*a*) parum interdiu videat, noctu verò perſpicax ſit) *tàm horribilem in Creta vocem edere, ut terrorem incutiat incolis.* Unde hoc ſaltem genus Ululæ ibi degere aliquis veſtrum colligeret. At hic nullam plane ſimilitudinem cum Ulula gerit, qui major eſt, & capras noctu emulget, unde & nomen accepit (*b*). Quis verò hoc de ulla Ulularum cohorte legit vel audivit unquam?

Faceſſant igitur à nobis, Patres & Patroni ululantes, hæc abſurda, ac potius expendamus, quid celebris ille Naturæ Myſtes Plinius de Ululæ habitatione prodiderit: *Eam*, videlicet, *in Alpibus nunquam cerni.* Id quod ob cibi inopiam, nivium copiam & frigus immenſum fieri exiſtimaverim. Tam aridis enim, deſertis, frigidisque locis, quæ primus tantum Hercules, aut alter Hannibal igne & aceto vix ſupe-

(a) *Hiſt. anim. lib. 9. cap.* 30. (b) *Plin. lib.* 10. *cap.* 40.

ſuperare potuit, (c) ſe ſuſtentare minime poteſt, eoque ut alia & commodiora loca peteret, ſua intereſſe exiſtimavit, quibus ad votum & vitam ſibi ſuiſque proſpicere, & quam longiſſime ab omni frigore verſari poſſet. Quo ſibi, meo quidem judicio, optimè conſuluit. Quem enim non locum homines ſibi ad commodam vitæ ſuſtentationem eligunt? Quoties domicilia ſua cum teſtudine tranſportant, aut cum Scythis tranſvectant, alioque commigrant, ne fame aut inedia perire cogantur?

Nec quiſquam eſt tam ingenio duro, nec tam firmo pectore,
Quin ubi quicquam occaſionis ſit, ſibi faciat benè.

Sed hîc imprimis mirari poteſtis, Patres, mirum Ululæ judicium, quod inter cętera regna & provincias GRÆCIAM elegerit, matrem illam omnis eruditionis & ſcientiæ, ubi civis & inquilina

(a) *Vide Plutarch, in Hannib.*

quilina celeberrimæ regionis *Atticæ* facta eſt, in qua maximam Ulularum copiam fuiſſe, paſſim decantatum eſt. Civitatem verò famoſiſſimam *Atheniensium* tanquam ſedem regiam ſibi affectavit, eoque ſuas colonias traduxit,

——— *non inferiora secuta.*

Unde in proverbium abiit, ΓΛΑΥΚΑΣ ΑΘΗΝΑΖΕ, NOCTUAS ATHENAS; At quam regionem & urbem! Cujus ſemper magnæ fuerunt vires & grande nominis decus, quam Tullius *Mercaturam literarum* nominat. Auguſtinus verò clariſſimus Hipponenſium Præſul, *Matrem & nutricem liberalium diſciplinarum, & tot tantorumque Philoſophorum, qua nihil habuit Græcia clarius atque nobilius* (*a*). Urbem profectò ob eloquentiam, ſcientiam, ſapientiam, gravitatem, juſtitiam, cœlo quam terræ propiorem, ut Plinius (*b*) ſuo tempore pro-

(a) *de Civit. Dei lib.* 18. *cap.* 9. (b) *lib.* 4. *c.* 7.

pronuntiarit : *Athenas indigas ullius præconii amplius esse, tanta claritate superfluere.* Hîc, hîc, inquam, Ululæ certas & imperatorias sibi fixerunt sedes. Neque enim earum abundantiam ipsis molestam fuisse censendum est, sicut passerum, cornicum, hirundinum, aliarumvè obstreperarum avium copiam, quas sub eodem tecto ob garrulitatem non habendas esse rectè monuit antiquitas, aut sicut Israëlitis sues interdictæ, aut ipsi Israëlitæ Ægyptiis abominabiles fuere, eorumque augmentum meritò suspectum (*a*).

Quid quod magis miremini, contubernio Ulularum Athenienses tanquam hominum concivium & in præliis πϛομαχόντων delectati sunt, earumq; volatum certum victoriæ signum statuerunt (*b*), eò quod Minervæ sacratæ essent, quæ malè consulta Atheniensiũ, tanquam civitatis Præses, benè fortunare, & in bonos exitus vertere solebat.

Ob

(a) *Exod.* 1. (b) *teste Suida & Zenedoto.*

Ob quod beneficium Athenienſes ſuis numiſmatis aureis & argenteis ab una parte faciem Minervæ, ab altera noctuæ habuerunt inſculptam, cujus facetè meminit ſervus, qui Domini ſui furtum *αἰνιγματικῶς* indicans, *Multas ſub tegulis* (ait) *cubare noctuas*: oſtendens illic abditas pecunias noctuis inſignitas (*a*). Ad quod alludens Ariſtophanes, (*b*) his verbis Athenienſes alloquitur.

Γλαῦκες ὑμᾶς οὔποτ' ἀπολείψουσι
λαυρεωτικαὶ,
Ἀλλ' ἐνοικήσουσιν ἔνδον ἔντε τοῖς
βαλαντίοις
Ἐννεοττεύσουσι.

Si omnes veſtri tam Græci eſſent, non opus foret, Patres, me Latinum adjungere. Sed quia vos veſtrique ſæpiſſimè peſſimo exemplo *ἀνέλληνες* eſtis, rem vobis gratam faciam, ſi Latinum hic fecero Ariſtophanem.

Noctuæ

(a) *Plutar. in Lyſandro.* (b) *in Avibus.*

Noctuæ vos non relinquent Laureotica: (a)
Sed hæ ædibus erunt in ipsis, inque loculis
Nidulos sibi parabunt.

Porrò autem nummus Jove insignitus ἡμιδράχμιον (*b*) erat: Ulula verò & Minerva insulptus, τετράδραχμον. (*b*) Tantò major Ululina pecunia Joviali erat; contrà ac apud nos fit, ubi præ nimia, eheu, stultitia inter asses ululina capita rejicimus, & aquilina probamus, quasi aquilæ meliores Ululis essent.

Atque utinam, quod sæpe precatus sum, tanto in honore saltem nobis esset Ulula, quàm fuit Atheniensibus, iis inprimis, qui solebant finitimos & indigenas è sedibus suis propellere, Ululas verò libenter admittere. Quis enim nesciat illud, Ἀττικὸς πάροικος, *Atticus advena?* Quo alludit Aristoteles

(a) *Erat Lauros Atticæ regio, auri venis abundans.* (b) *semidrachma.* (c) *quatuor drachmæ.*

teles dum inquit (*a*) ἔνιαι τῶν παροι-μιῶν, ϗ γνῶμαι εἰσιν οἷον μαρτυρίαι, Ἀττικὸς πάροικος (*b*). Qui igitur in homines adventantes crudeles, in Ululas advolantes benigni fuerunt. Eas enim hoſpitio ſuo exceperunt & civitate donarunt. Quid verò gloriosius olim fuit, quàm florente Græcia vocari Græcum? & ſtantibus Athenis dici civem Atticum? Sicut nihil honorificentius fuit, quàm florente Roma Romanum vocari. Hunc ergo titulum Ululæ ſibi vindicant, qui fœminis Athenienſium negatus fuit, *publico* quidem *eorum interdicto, ne quis eas* Ἀθη-ναίας *vocaret*, ut ex Varrone refert Auguſtinus (*c*).

Illud verò memorabile in S. Codice eſt, Deum Babylonios è ſedibus ſuis expuliſſe & Ulularum colonias in eorum regnum introduxiſſe, quibus ipſo-rum

(a) *lib.* 3. *Rhetor.* (b) *Nonnulla proverbia ſunt & ſententiæ tanquam teſtimonia (ut) Atticus advena.* (c) *lib.* 18. *de Civit. Dei. cap.* 9.

rum hominum domicilia inhabitanda dedit (*a*) quæ laus humanum ultra fastigium assurgit, Monarchiam primam ab hominibus ad Ululas derivatam esse. In hisce igitur terminis, in quos tantum juris habent, incolunt nemora, cavernas, domos desolatas, convalles saxosas, loca petrosa, arbores excavatas, & salices inprimis vetustate collabentes. Ibi illæ prosperè degunt. Etenim juxta Flaccum,

—— — —— Licet sub paupere tecto,
Reges & regũ vita præcurrere amicos.

Melior vero hæc est, quam Diogenis Cynici habitatio, quem in dolio degisse narrat Laërtius (*b*).

Diogenes, cui pera penus, cui dolia sedes (*c*).

Sed ut postea Monarchiæ aliorsum translatæ sunt, ita cum ipsis quoque Ululæ: à Chaldæis enim ad Persas & Medos (ad aquas credo אולי ULAI à Persis

(a) *Iesa.* 13. 21. *Ierem.* 50. 39. (b) *in vit. philos. lib.* 6. (c) *Auson. in Epitaph. Heroum.*

(*a*) à Perſis ad Græcos ſuos, à Græcis ad Romanos iverunt, & poſtquam totus orbis Romanus fuit, Ululæ quoque paſſim diſperſæ ſunt, ut ipſa Germania tam ſuperior quàm inferior Ululis repleta ſit: Ex qua ſeptem hactenus Provinciæ noſtræ, quod gratulandum eſt nobis, ſatis feraces ſunt. Πάντα γλαυκῶν πλήρη. (*b*) Hinc autem illas abigere, ut in exilium à vobis mittere immiſericordia foret maxima. Vivant nobiſcum, Patres, feliciter, quamdiu earum ſtirps ſuperare poteſt.

Sic *Patriam*, ſic *Habitationem*, ſic *Civitatem* ad id peculiariter ſelectam habetis. Mirum, ni animus quoque veſter cognoſcere geſtiat, Alumnæ veſtræ ORTUM ET GENERATIONEM.

Quæ genus, unde domo?

De antiquiſſima ejus Origine nihil aut parum jam dicam. Ante homines

(a) *Daniel*, 8, 2. (b) *Ulularum plena ſunt omnia*

nes enim, & primum humani generis parentem extitit: quinetiam ante omnium Deorum Dearumque Gentilium primordia, quorum Catalogum Hesiodus ante bis mille annos texuit in *θεογονίᾳ*.

Quisnam vero in prima creatione ejus fuerit Ortus, id vero multum diuque disceptatum fuit, cum alij ex *aqua*, alij è *terra* volucres esse dicerent. Nam ex *aëre* & *igne* ullum vivens productum esse vestrum quis credat? Quod fieri posse negat Philosophorum Coryphæus Aristot. (*a*) Quanquam Plinius (*b*) *in Cypriærariis fornacibus quoddam pennatum quadrupes nasci, vivere, & inde evolare* asseveret.

Quicquid sit, hoc extra controversiam pono hanc nostram ex *igne* ortum suum non habere, neque cum Pyrausta & Salamandro in eo vivere posse. E solo verò *aëre* quicquam propigni

Neque

(a) *lib*, 4. *Meteor. cap*. 4. (b) *lib*, 11. *cap*. 36.

Neque usquam fictum, neque pictum, neque scriptum in poematis.

Qui igitur ex *aqua* aves productas esse sustinebant, adduxerunt locum ex historia Creationis (*a*), *Abunde progignunto aquæ reptilia animantia, & volucres volanto super terram.* Qui verò posteriorem tuebantur sententiam, pro se habuerunt verba sequentia (*b*): *Formavit Deus è terra omnes bestias agri omnesque volucres cœli.* Quam nos libenter amplectimur. Neque enim dixit Deus, *Progignunto* aquæ volucres, ut de reptilibus animalibus dixerat, sed tantum, volucres *Volanto* super terram: quod potius sententiam nostram confirmat quàm destruit, cùm sit sensus; *Emergant è terra, prodeantque in cœlum liberum volatura (a).*

Verum hæc *Creationis* sunt arcana, Patres, quæ vel ipsam Minervam excedunt. PROCREATIONEM verò quod

(a) *Genes.* 1. 20. (b) *Gen.* 2. 19. (c) *Vide Iunium in cap.* 1. *Genes.*

quod attinet, ut AB OVO, quod dicitur, rem arcessamus, tenendum, ordinariam Ululę generationem esse EX OVO, è quo omnes præter primigeniam veluti ex equo Trojano prodierunt.

Quæcunque ubique sunt, fuere, quæq;
futura sunt posthac,
Et nati natorum, & qui nascentur ab
illis,

Ovo originem suam debent. Quanquam sint, qui negent ovum ululinum dari, digni certè qui putidis lapidentur ovis, vel absorbeant cum ovo pullum. Experientia stultorum magistra manifesto id comprobat, & vos, Patres, sæpius mecum tale ovum instar columbini candidum vestris oculis vidistis, manibusque contrectastis. Pluris ergo sit apud nos testis oculatus unus, quam auriti ex adversa parte decem.

Hîc vero mihi vetus illa & inter Philosophos tantoperè vexata Quæstio incidit, *Utrum Ulula an Ovum*

prius extiterit? Sanè ex ovo Ulula est, & ex Ulula ovum. Miraculosa res! Nam si Ovum ante Ululam, unde Ovum? Si Ulula ante Ovum, unde Ulula? An utrumque utriusque principium est? An sine principio utrumque procreatum est? Plutarchus sanè (*a*), & Macrobius (*b*) de hoc prolixe egerunt. At vobis hanc controversiam solvere difficile non erit, ne Numen ex Ulula faciatis, aut ab æterno eam reciprocè cum ovo derivetis. Augustinus verò vah quam turpiter hîc se dedit! Hac enim præpostera opinione delusus, terram & aquam non ἐνεργείᾳ sed δυνάμει (*c*) produxisse ea quæ jubebantur, eorum placitum amplexus est, qui *Ovum* prius quam *Avem* esse voluerunt. At contra disertissima verba Mosis, qui animalia ipsa integra & perfecta in singulis individuis prius à Deo condita esse docet, postea

(a) *in Sympostacis.* (b) *lib.7. Saturnal.* (c) *actu sed potentia.*

poſtea verò eorum propagationem ſuo tempore à ſingulis pro ſpecie cujuſlibet editam fuiſſe. Ulula ergo, o prodigium! ante ovum extitit.

Cum autem ex ovo venit, progignitur non infauſto illo Galli gallinacei, è quo Baſiliſcus prodit *(a)* ſed ſuo, ſed fauſto, ſed utili; ejusdem cum Caſtore & Polluce originis, qui ex ovo Ledeo, ſeu Tyndareo provenerunt, quod verè *δίδυμον* (b) fuit, & geminum luteum ſub una teſta habuit: niſi quis adeo inſaniat cum Antiquis, ut ſtatuat

——*triplex Helenes cum fratribus Ovum (c).*

Quicquid ſit, ſimplex an geminum fuerit, Gemini ex eo procreati fuerunt. Et Pauſanias *(d)* refert, *oſtendi apud Lacedæmonios ſuſpenſum tæniis à teſtudine templi.* Fauſtum vero hoc fuit ovum

 & mor-

(a) *Vide Levin. Lemn. lib.* 4. *de occult. nat. mirac. & Pincierum lib.* 3. *ænigm.*22. (b) *geminum.* (c) *Auſon, in Grypho numeri ternarii.* (d) *in Laconicis.*

& mortalibus quoque vehementer u-
tile. Nisi enim hoc fuisset, Gemino-
rum sidus in Cœlo non haberemus tam
dextrum & propitium in navigatione,
nec ipse Paulus navem habuisset Ale-
xandrinam, cui Castoris & Pollucis in-
signe erat, quo Romam veheretur *(a)*.
Tales ergo ac tantos originis suæ so-
cios, Patres Conscripti, habet Ulula,
non homines amplius, sed Deos ipsos,
Ovo, ut ille ait, *prognatos eodem.*

Quanquam Natura peculiare quip-
piam in hujus nostræ generatione mo-
liatur, ut diversum à reliquis volu-
cribus ex ovo ortum habeat, cum a-
pud Plinium legamus (*b*), *Hylam tra-
didisse, Noctuam à cauda de ovo exire,
quoniam pondere capitum perversa ova
posteriorem capitis partem matri foven-
dam applicet.* Sanè si quicquam aliud,
hoc vere est ὕστερον πρότερον (c) nasci,
prius nates, inde caput exerere & in
exclu-

(a) *Act.* 28. 11. (b) *lib.* 10. *cap.* 16. (c) *in-
verso ordine.*

exclusione proferre: quod in posterioribus Analyticis tanquam res stupenda & miraculo proxima annotandum fuisset. Neque enim Cancros tota vita retrogrados hac Methodo primam lucem aspicere certum est: Tametsi inter *homines* nonnullos quoque fuisse Plinius (*a*) commemoret, *quibus in nascendo, non caput sed pedes primum exivere.* Idque *Agripparum* & aliorum exemplo probat, quos eo argumento *Agrippas*, id est, *agrè partos*, vocatos fuisse conjicit (*b*).

Quot verò hîc ô ulula nostra habes sodales! qui id sibi laudi ducunt, cùm præposterè in mundo res suas agunt, & in lecto vesperi pedes reponunt ad cervical, manè verò tibias prius è stragulis quam nasum elevant; in disciplinis vero & linguis addiscendis nates sæpè obvertunt capiti, finemque mediis: imò quod Aristoteles medius fidius defleat, multi perversissime ævum in-

(a) *lib. 7. cap. 8.* (b) *ibid.*

in ſola Methodo conſumunt, neglectâ interim tota Methodi anima & vita Philoſophantium: quod maximè deteſtandũ eſt. Sunt, qui ὕϛερον πρότερον ad extremum moriuntur, & præclarum illum ſpiritum per poſteriora emittunt, ut Arrius inteſtina olim evomuit. Quæ omnia à nulla magiſtra melius tanti diſcipuli diſcere potuerunt, quàm ab Ulula noſtra. O magna Pallas, quantum eſt diſcipulum habere docilem!

Porro de Ululino hoc ovo Philoſtratus rem certè prodigioſam narrat: *Obſervandum eſſe, ubi loci niduletur noctua, deinde ova ſubducenda, eaque mediocriter cocta infanti comedenda. Quod ſi quid ex his ederit, priuſquam deguſtavit vinum, implantatum ei mox eſſe vini odium, adeò ut in omnem vitam quàm maximè ſobrius ſit futurus.* Hæc ille. Neque hanc virtutem ſolummodo in infantibus & pueris, verum etiam Phyſicorum & Medicorum teſtimonio in ipſis quoque adultis & ebrioſis exerit,

exerit, (a) *quibus ova hæc ululina per triduum in vino data tædium ejus inferunt planè ut iis qui è Clitorio fonte biberunt, vini fastidium oboritur* (b). Qui fit ergò, Patres, ut tam multi hoc seculo nesciant ista, aut improbe comtemnant? Quotusquisque enim dignè æstimat hanc avem? aut ejus ortum & cunabula considerat? aut temperantiam hanc sibi applicat? Quid caussæ censetis? Non aliam, quàm quod populis utriusque Germaniæ vitium Ebrietatis quasi congenitum est, (ut infra dicetur) cui hæc nostra etiam in ipsis cunis & primis initiis repugnat.

Cæterum (quod felix faustumque sit Sacrosanctæ veterum *Enneadi*) (c) ne omnes Ululas, ut sunt ejusdem ex ovo Originis, ejusdem quoque nobilitatis esse putetis; notandum est, NOVEM esse volucris hujus nostræ genera, quorum

(a) *Vide Ionston. in admirand. avium cap.* 24. *è Plinio.* (b) *Plin. lib.* 31. *cap.* 2. (c) *id est, numero novenario.*

rum unum, licet alio nobilius sit, omnia tamen digna sunt quæ memorentur, & præcipua ex illis excutiantur.

Ac primò quidem de numero magis mirari soleo, quia rarius est in Avitio genere, Ἐννεαπλάσιον εἶναι. (a) Sunt quidem, fateor, qui *Falconibus* æquè magnificè novem genera asscribunt, ac Ululis. Sed videant, ne rem incertam numero tàm certo definiant, quàm novæ nuptæ primum suum partum solent. Medicos quoque rem pessimam *Febrim*, quia varia & multiplex est, in novem species dispescere ajunt; quod quàm verum sit, alii in Æsculapii fano judicent. Nos Ululis sua genera cum nominibus asserimus, ut Græcia *Musis*. (b) Et quia maximam partem in Belgica nostra visuntur, Patres, nec omnia apud antiquos reperiuntur, Belgica vobis aptior nomenclatura erit. **Steen-uylen/**

Kat-

(a) Novenarium esse. (b) Græci novem Musas finxerunt. Vide Hesiod. in Theogon.

Kat-uylen / Kans-uylen / Kerck-uylen / Oor-uylen / Wout-uylen / Nacht-uylen / Velt-uylen / Veen-uylen. Novem, ſi Dis placet, præclara nomina, & ſtirpes, quibus Pallas veſtra magis decoratur, quàm novem iſtis Pimpleis (*a*) virgunculis, quæ (quod nulla unquam Ulula credat) dicere non erubeſcunt:

ἴδμεν ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύ-
μοισιν ὁμοῖα.
ἴδμεν δ' εὖτ' ἐθέλωμεν ἀληθέα
μυθήσασθαι. h. e.

Mentiri ſcimus permulta ſimillima
veris,
Si libeat rurſus, ſcimus quoque vera
profari.

Ne nunc infinitis aliis dotibus Ululas ſuprà Muſas attollam (*a*) cum de numero quoque ipſo periclitari conſtet, quoties à Parnaſſo tam altè ſe ſuble-

(a) *Ita vocantur Muſæ à Pimpla Thraciæ monte, vel à fonte Pimpleo ad radicem ejus montis: Strabo lib. 10.* (b) *Ne quid nimis!*

vant, ut ad Sphæras cœlestes applicentur, & septem orbibus Planetarum præficiantur septenæ, sola Urania regat stelliferum cœlum, ex quibus redundat sic nona Calliope, tanquam exsors & feriata, nullique ampliùs rei. Quantò me hercule prudentius & circumspectius fecissent Mythologiæ Sacerdotes, si mysteria hæc in terris quærerent propius: &, quando numerus convenit inter Ululas & Musas, singulis generibus Ulularum (pace Minervæ) suam præficerent peculiarem Patronam, quæ *ῥητορείαν* (a) illam nocturnam regeret & moderaretur. Certè Nigidius hîc plus lucis & laudis haberet, qui *novem voces attribuit Ululis*, referente celebri Naturæ Consulto Plinio, (*b*) & immeritò à multis disputatoribus in discrimen vocatus est, quia discriminatim singulas illi voces intelligere nequibant.

Interea

(a) *Rhetoricam modulationem*, (b) *lib*, 10. *cap*. 17.

Interea ne ſine deſcriptione aliqua, Patres, tantùm & tàm operoſum agmen tranſmittatur, ab illa digniore Heroina, quam **Oor-uple** dicimus, incipiendum eſt. Hæc enim eſt, quæ inter cæteras familiam ducit. Adeo ubique etiam hodie verum eſt

——*Gaudent prænomine molles*
Auriculæ. (*a*)——

Otus illa ſeu Otis, à Græco ΩΤΙΣ ita dicta, ὅτι περὶ τὰ ὦτα πτερύγια ἔχει (*b*) ut author eſt Ariſtoteles (*c*); Latini ideo *Ululam Auritam* nominant, quæ, Plinio teſte, (*d*) *noctuis vulgaribus major eſt, auribus plumeis & prealtis eminentibus, unde & nomen illi.* Unde etiam Latini eam *Aſionem* vocant, ab aſininis auribus. Hac verò aurium protuberantia cum Mida Rege Phrygum convenit, à quo etiam antiquam generis ſui nobilitatem deduce-

(a) *Horat.* 2. *ſerm. ſat.* 5. (b) *quod circa aures alas habet.* (c) *Hiſt. Anim. lib.* 8. *cap.* 12. (d) *lib.* 10. *cap.* 23.

re creditur. Imò & vobiſcum, Patres. Nam, ſi Perſio credendum,

Auriculas aſini quis non habet?

Huic Aſioni veſtræ, quod viſu nocturno deeſt, auditu abunde ſatis compenſatum eſt, quo tam inſigni pollet, ut non tantùm ὠτὶς, ſed etiam ὠτακουστὴς verè dici mereatur; noctu præſertim, cum, teſte Stagirita, (a) *nocturnum tempus ad audiendum multò aptius ſit, quàm diurnum* Naturam enim non fruſtra tam inſigniter eam auritam formaſſe credendum eſt, ſed hoc auditus inſtrumentum præ cæteris volucribus ei ſingulari favore indulſiſſe, cum *Deus & natura nihil faciant fruſtra* (b). Atque ita natura comparatum eſt, ut facultatum naturalium cum una intenditur, altera remittatur. Sic in homine ſi intendatur facultas intelligens, concoquens & ſenſitiva remittetur. Hinc è grege veſtro valdè ſtudioſus

κακοςό-

(a) *Ariſt. probl. ſect.* 11. *qu.* 33. (b) *Ariſt.* 1. *de Rep. cap.* 2.

κακοςόμαχ@ (a) erit, & veteres pernas cum tristitia

Fumoso de fune procul pendere videbit.

Contra rusticus quadratus, qui non intendit mentem in res controversas, inter succidiam, laridum & fabas erit ἐυςόμαχ@ (b). Rursus, cum intenduntur affectus & concupiscentiæ, impeditur actus facultatis intelligentis, ut sæpe non possitis, quod habitu etiam nostis, actu exerere. Si verò circa mentis cultum (ut facitis) toti fueritis occupati, nitori externo corporis & vestium minimum indulgebitis, & sæpe sine collari ad mensam, aut sine pallio ad concionem ibitis, aut discalceati in forum venietis. Sic quoties intenti estis in visum, remittetur auditus, & in contrarium, si auribus operamini, remittetur visus, ut non observetis ea sæpe cum Thalete, (c) quæ vobis ante

(a) *bonum habens stomachum.* (b) *cujus stomachus malè affectus est.* (c) *vide Diog. Laërt. in vit. Philos.*

pedes ſunt. Modo enim aliquis veſtrum pedem ad lapidem impolitum offendens, ac caſui proximus, quos non cachinnos dedit? Idem ergo de hac veſtra judicate, Patres; Viſus ejus de die aliquanto remiſſior & debilior eſt, ſed illa cum Ippoclide non curat hoc, dummodo auditus tanto fortior & intenſior ſit.

Proxima, ſed intervallo aliquo ſequitur, quæ nomen habet ab officio felis, & **Kat-uyle** FELINOCTUA vocatur. Hæc pulchritudine ſua tantum inter reliquas eminet, quantum Ve nus inter Gratias plumis non tantum vividioribus & flavis, punctim & verſicoloribus, ex cineracio & fulvo mixtis, ſed alis etiam longè longiſſimis, atque poſt caudam in multum extantibus. Caput habet eximium ac planè regium, & quod Solis inſtar radiis in orbem circumducitur, denſum adeo plumis, ut roſtrum mediocriter hamatum quaſi occultetur, & puſilla ſui parte tantùm emineat, ut apud

Romanos

Romanos olim cuſpis ferri in Faſcibus Lictoriis (*a*). Neque mirum. Nam ſub communi nomine felis tanquam Regina juſtitiam exercet in mures & ſimilia retrimenta ædium & hortorum, quæ diſſimulato roſtri acumine multoties invadere ac lancinare ſolet. Oculi ſunt gilvi, & qui nocturno ſplendore rufeſcunt. Denique ſi quis totam videat, Εἶδος ἄξιον τυραννίδος (*b*) dicere neceſſe eſt: adeo ut hæc ſpecies inprimis depicta, & poſt mortem regio more exenterata, ac in clibano arefacta in atriis & veſtibulis non ſecus ac Pavo viſatur. In qua forma cum ſpectatur, mira ſæpe ſpectantium judicia experitur. Vidi, qui eam vivere crederent, ob miram ac inſitam poſt obitum naturæ elegantiam, & cum ex continua quiete, & frigore contactus tandem ſe deceptos eſſe viderent, eam cum Pontificiorum imaginibus

(a) *Vide Plutarch. in problematib.* (b) *Forma digna imperio.*

ginibus in Templis comparabant, quas misera turba vivere sibi persuadent, & cum tangunt, mortuas esse sentiunt. Rusticum etiam, nescio quem, memini, cum in fenestra eam sedentem repe-risset, totam plateam concitasse clamoribus, & materna sua lingua vociferatam esse: **Siet daer een Katte met Veeren** (a)! Invitis sanè Gratiis, quasi Ἀθηνᾷ τὸν Αἴλουρον (b) comparare possis.

(c) *Indoctus quid enim saperet, liberq; laborum*

(d) *Rusticus? abnormis, pingui crassaque Minerva?*

Sexus quidam hominum tertius, licet ex utroque multum participent. Neq; enim Adam novitius in Paradiso, neq; Ana mulorum inventor in deserto tam fuerunt rustici credo, quàm sunt hodie, qui cœlum & terram, & quadrupedes & aves

(a) *En vobis plumigeram felem!* (b) *Vide proverb. Feli Minervam conferre.* (c) *Horat. in art. poët.* (d) *Idem 2. serm. sat. 2.*

& aves inter ſe confundunt. Sed pergendum eſt, Patres.

Tertium nobilitatis gradum ſibi vindicat Aluco, **Alwine / oſte Stang-uyle** / cujus duo rurſum antiquiſſimi generis ſtemmata traduntur; *Majus* videlicet & *Minus*.

Maior Aluco hoc peculiare habet, ut cum reliquæ aves inferiorem duntaxat palpebram moveant, oculoſque nonniſi per eam claudant, hæc *ſuperiorem à ſummo oculo ad imum adducens conniveat*, (a) ita ut in ipſo quoq; ſomno videre credatur, cum oculos plenè clauſos non habeat. Cogitate verò, quantum miraculi hoc ſit in iſtis hominibus, quos Græci Κορυβαντιᾶς vocant (b), quantum in leonibus & leporibus, quorum ſingulos patentibus ſeu ſemi-apertis genis dormire Naturæ Conſulti narrant (c). Quid verò de Ὑπνοβάταις ſeu Noctambulonibus dicam?

(a) *Ionſton. admir. avium cap.* 4. (b) *Plin. lib.* 11. *cap.* 32. (c) *vide Plin. ibid.*

dicam? qui apertis & aliquantulum conniventibus luminibus dormientes, etiam ſomniantes cernunt, ac opera diurna peragunt,eaque tam ardua,quæ vigilantes vix poſſent, vel auderent. Malè ergo Ariſtoteles (*a*) *Somnum* definiſſe videtur *ceßationem naturalem omnium exteriorum ſenſuum ad animantium quietem & ſalutem inſtitutam.* Cùm enim Noctambulonibus ipſe videndi actionem tribuat (*a*), & ſomnum definiat ita ut cum ipſorum ſomno conſiſtere nequeat, quid dicam, niſi acutum illum Phæſtiadis filium dormitaſſe cum hæc ſcriberet? Certè viſus, qui ſenſus exterior eſt, in his Ululis & Noctambulis non ligatur, nec quies in his poſterioribus ſemper locum habet. Nam de lecto ſurgentes ſe veſtiunt, fores pandunt, arma corripiunt:& in navi ſi ſint,malos ſcandunt, per foros curſitant, ſentinam exhauriunt, & quid non? Quinimo neglectis

(a) *lib. de ſomno & vigil. cap.* 3. (b) *lib.* 5. *de generat. anim. cap.* 1.

ctis vestibus & posthabitis tam turpiter sæpe & obscœnè se prostituunt nudi, ut Anabaptistæ olim in Amstelodamensium civitate (*a*), tanquam redivivi Adami & incarnati lemures. Illud verò in eis mirabile est, attendite Patres, quod *audito nomine, quo Christianismo sunt insigniti, si quicquam conscenderent, mox decidant.* Lemnius (*b*) Baptismi efficaciæ id tribuit: Verum cum in Turcia idem, ut perhibent, contingat, haudquaquam ei vos adstipulaturos arbitror; caussam verò potius assueta & quotidianæ nominis proprii auditioni (qua nihil homini in vita frequentius) adscribendam esse existimabitis.

Narrant insuper rerum naturalium scriptores de *Alucone majore*, eam auriculis quidem eminentibus carere, at illarum loco naturam ei donasse *coronam è plumis contextam* (*c*). Hanc verò

(a) *Anno* 1535. (b) *de occultis nat. mirac. lib.*2. *cap.* 5. (c) *Ionston. admir. avium cap.*4.

verò non ſuperiorem capitis partem cingere; id enim jam nimis vulgare eſt, etiam à fece vulgi in nuptiarum feſtivitatibus hodie frequentatum: ſed faciem totam obire hac elegantiſſima forma & ſtructura, quam vobis deſcribam. Pinnulas habet plumeas ſupra oculos eminentes, ac in morem grandium ſuperciliorum elevatos, quæ utrimque per tempora ſe diffundunt, ac ſub mentum deſcendendo coëunt in figura pepli muliebris *(a)*. Hæc plumea corona oculos & roſtrum miro naturæ artificio ambit circumquaque, ut eâ ventos, nives, imbrem, aliaque aliàs nocitura arcere poſſit: majora ex ea capiens commoda & commoditates, quàm ullus unquam Regum aut Imperatorum ex ſua ſibi cepit corona; quâ ſi hæc noſtra eſſet inſignienda, non magis ei prodeſſet, quàm gallo Æſopico gemma.

De MINORE ALUCONE autem illud

(a) *quod noſtri* een Capertjen *vocant.*

illud vobis constat, quod parum à CAMPESTRI specie, quam **Velt-uyle** dicimus, differat, nisi quod illa potius in campis liberioribus, unde & nomen habet, grassatur; hæc verò etiamalibi visatur, pauloque grandior sit. Inter laudes verò ejus hoc inprimis memorabile est, nec exiguum nobilitatis signum, quod sordes tantopere detestetur, munditiemque amet, ut *antequam cibum sumat, prius eum deplumet & exosset, omnesq; pennas & pilos rejiciat,* (a) adeò ut integras columbas sine ulla læsione plumarum exedere possit, & exteriorem tunicam amicis inviolatam relinquat. Quod equidem admiratione dignum, cum *tam ampla ei sit gula, ut bolos ovo majores transmittere possit.* (b) Sanè si ventres illi voraces & comedones ignobiles, quorum Catalogum Ælianus texuit (c), tam patentem gulam habuissent, non depilassent opinor.

Sed

(a) *Ionst. ibid.* (b) *Idem ibid.* (c) *lib. 1. var. hist. cap. 27.*

Sed à campis ad ſylvas abeo, & ab Alucone ad Ululam SYLVESTREM **Wout-uyle**. Hanc cum Virgilio.

Sylveſtrem tenui tantum meditabor avenâ.

neque multum de ea dicam, niſi quod ſacrum & peculiare eſt. Hæc enim eſt, cujus mentio in Pſalmis habetur, & כוס חרבות (a) *Ulula vaſtitatum* vocatur (b) quamvis de nomine magna ei & immerita controverſia moveatur? adeo ut mirum in modum hîc varient Interpp. quorum nonnullos allegare fert animus, ut, authore Seneca (c) *lectio certa proſit, varia verò delectet*. Tremellius & Iunius, Leo Judæ aliique כוס (d) per vocem *Bubonis* reddiderunt. Rabbi Salomon *Falconem* tranſtulit. Reliqui *noctuam* ſeu *nycticoraca*. Ita Lxx: νυκτικόραξ ἐν οἰκοπέδῳ: Quos ſequuta Vetus Verſio, *Nyſticorax in* *domi-*

(a) *côs chorobhôt*. (b) *Pſalm*. 102. 7. (c) *Epiſt*. 45. (d) *côs*.

domicilio. Targum קיפופה (a) *Noctua* ſeu *Ulula.* Scindlerus in voce כוס expoſuit per *noctuam ſolitudinum*, Gallica Genevenſis habet *Choüette*: Alia vulgaris *Hibou.* Quin & noſtra vetus & nova Tranſlatio Belgica, **een Steen-upl.** Nemo autem (quod miror & doleo) recto ſuo nomine eam **Wout-uple** vocavit. Nulla profecto Ulularum cum hoc in certamen quietis & rranquillitatis venire poteſt. Vitam enim Monaſticam agit in deſerto

Forumque vitat, & ſuperba civium
Potentiorum limina (a).

A ſylveſtri porrò ad PALUSTREM nos vocat ordo, **Veen-uple** ſcilicet, quod nomen itidem à domicilio ſuo recepit. Avis magis candida, quam ſunt reliquæ, forte & magis innocens. Quid enim aliud quàm innocentiam ac integritatem vitæ in uliginoſis & paludoſis locis ſectari putatis! certè otium

(a) *kiphupha.* (b) *Horat. Epod. ode* I.

otium ſuum non ſine cauſſa terit illic, ubi ſæpè, peſtiferæ exhalationes & bufonum venena graſſantur; quæ ſi non arcet penitus, tamen quantum in ſe eſt, impedit, ne in perniciem hominum aut ovium erumpant. Pro quo pietatis officio non aliam mercedem accipit, niſi quod cum Ciconia ranas audaculas & paludum piſciculos carpit. Sed & hoc præ reliquis habet, quod clamores ſuos & vociferationes tam accuratè diſtinguat æqualitate temporum, ſicut Muſici ſolent tonos ſuos metiri intervallis.

Supereſt NYCTICORAX **Nacht-uyle / Nacht-rave** / haud infimæ nobilitatis avis, non quidem è genere corvorum, ſed Ulularum, quæ in hoc à communi popello diſcriminatur, quod aliquanto ſit major, & ad naturam corvorum nonnihil accedat (a). Unde & ei forſan Νυκτικόρακος nomen inditum quod Gaza in Ariſtotelem vocat CI-

CUMAM,

(a) *Vide Ariſtot. H. A. lib. 8. cap. 3.*

CUMAM, quaſi *cæcumam*, quod in cæco eſt & noctu volat. Heſychio ΝΥΚΤΟΒΑΣ vocatur. Cæterùm hanc ut πρόσωπον in ſcenâ προτατικὸν (*b*) ſalva ejus nobilitate tranſmittimus.

Minimæ ſtaturæ perhibetur eſſe illa Ulularum ſpecies, quam ad imitationem Belgicæ appellationis **Steenuyle** ΛΙΘΟΓΛΑΥΚΑΣ ſeu SAXULULAS nominare poſſumus; eò quod in ſaxis, locis petroſis & lapicidinis ut plurimum commorentur. A ſaxis igitur & petris nomen hoc videntur obtinuiſſe. Quod ſi quis non glorioſum putet, neceſſe eſt, ut unam è columnis Apoſtolorum contemnat, cui magnificum hoc nomen à petra tributum fuit. (*c*). Vocem cum Vanello eandem fermè habent. Quod enim ille ſonat **kiwit** / hoc noſtræ **kiwiw** / litera tantum finali immutata.

(a) *perſonam, quæ in dramate ſemel tantum loquitur.* (b) *à petra Petrus vide Iohan.* 1. 43. *collj. cum Mat.* 16. 18.

Cum his, ut cognatum genus junguntur illæ, quas **Kerck-uylen/** TEMPLARIAS, vocamus, majores quidem, ſed non multò maximæ: quarum religionem vobis deſcriberem, niſi inter virtutes omnium Ulularum prima ſtatim commendanda foret. Unum tamen hoc principale præ reliquis habent, quod inter dormiendum tam fortiter & valide ſpirent, ac ſi cum ebrioſis dormientibus ronchos ducerent. Quam certè virtutem exerere debuiſſent, cum Anno MCCCLXXXII nullus omninò ventus eſſet in Germania tota, (*a*) & omnes molæ pneumaticæ quieſcerent.

Atque hæ ſunt præcipuæ & antiquiſſimæ nobilitates ex Ulularum gente. Reliqua earum turba ſibi ferè ſimilis eſt, ac corporis conſtitutione parum aut nihil inter ſe differt. Quod ſi quis interim, ut ſunt perverſa ſæpè & maligna judicantium ingenia, non omnia

(a) *Sebaſt. Franck. ad hunc annum.*

omnia hæc genera admittat, quia ſibi inviſa aut incognita ſunt; næ ille injuriam ſacerrimis iſtis volucribus facit, & talem quidem, qualis olim Pleiadibus in cœlo facta eſt,

Quæ ſeptem dici, ſex tamen eſſe ſolent. (a).

propterea quod ſeptima latet (*b*). Sed ſperamus meliora.

Interea, Patres Conſcripti, ſicut mos eſt, ſi quando ad ampliſſimum dignitatis aut nobilitatis faſtigium quiſpiam aſſurgit, aut ex illuſtri genere oriundus aliis ſupereminet, ut quilibet in iſtam familiam irrepat, & peſſimus quiſque nomen ac inſignia iſtius ſtirpis ſibi quoque tranſſcribat: ita hîc quoque multi alii, quibus nihil cum Ulula commune eſt, ejus ſibi nomen & familiam uſurpant.

Atque equidem ut maximè fas ſit homines aliquos admittere, qui glorio-

(a) *Ovid. lib. 4. faſt.* (b) *Cauſſam ejus occultationis vide ibid.*

ſum ULULAE nomen ſuum aſſumpſerunt; ut ULADISLAUS Rex Poloniæ; ULASTA Regina quondam Bohemiæ: Item apud nos UYLII, UYLENCAMPII, UYLENBURGII, UYLENBROECKII, UYLENDORPII: Quinetiam civitates & arces, qualis ULYSSIBONA celeberrimum Luſitaniæ Emporium atque ULA arx ad *Ulam* & Dunam fluvios (*a*); itemque totum ULENBURGUM Amſtelodamenſe; quia multum ex laude Ululinâ participant. Non tamen cuivis profano ex avibus & inſectis, aliiſque viliſſimis rebus Ululinum nomen uſurpare, & genus mentiri licet. Ne DI ſirint unquam, ut tam ſtulti ſimus! Quare veſtrum erit, Patroni Ululantes, id quod vocamini exerere, contra omnem iniquam & fraudulentam Ululini nominis invaſionem tueri, vigilare, providere, ne quid Reſpublica detrimenti capiat.

Quanta

(a) *Thuan, lib.* 31. *hiſtor. ad annum* 1568.

Quanta enim avium & insectorum est caterva, quæ ad hanc excellentiam aspirat? Ut à parvis initiis ad majora progrediamur, sunt nonnulla animalcula è genere Erucarum, Muscarum Bombycum & aliarum atomorum, quæ noctu ad candelas advolantia ambustis alis sibiipsis mortem accersere solent, quæ ob exiguam formæ Ululinę convenientiam ὑποκοριστικῶς (a) **Uylt-jens** dici volunt, vel absque ὑποκορισμῷ (b) **Mot-uylen**: quæ si vel limis saltem oculis aspexeritis, Patres, ea pro singulari vestra dexteritate ab hac nostra δὶς διὰ πασῶν (b) distare judicabitis. Proinde ne tam bruta & muta animalcula ejusmodi nomenclaturam in vulgus usurpent.

(a) *blande minuendo seu subblandiendo.* (b) *extenuatione qua rei turpi honestum nomen prætexitur. Vide Arist.* 3. *Rhetor.* (c) Bis per omnia *Proverb. quo pugnantissima totoque genere differentia significantur.*

Ingenium cui ſit, cui mens divinior, atque os
Magna ſonaturum, date nominis hujus honorem.

SCOPES verò, STRIGES, BUBONES, PTYNGES & SPINTURNICES, aliaſque infauſtas aves, quas nonnulli ad hoc noſtrum genus referre ſolent, vos nequiquam quoque admiſſuros ſcio. Harum enim pleræq; ſiniſtri ſunt augurii, motu Satyrico deformes, ſtridulæ, importunæ, audaces, crudeles, & quod præcipuum eſt, puerperis infeſtæ. Nam quod priores illas attinet, eas Poëta ingenioſiſſimus in Feſtis ſuis (a) quàm graphicè penicillo Poëtico depinxit.

Sunt avidæ volucres, non quæ Phineia menſis
Guttura fraudabant: ſed genus inde trahunt.
Grande caput, ſtantes oculi, roſtra apta rapinæ:

Canities

(a) *Ovid. lib. 6. Faſtor.*

Canities pennis, unguibus hamus inest.
Nocte volant, puerosque petunt nutricis egentes,
Et vitiant cunis corpora rapta suis.
Carpere dicuntur lactantia viscera rostris,
Et plenum poto sanguine guttur habent.
Est illis Strigibus nomen, sed nominis hujus
Caussà, quod horrenda stridere nocte solent.

Homerum verò etiam eas nominasse & descripsisse refert Plinius (*a*). Lucanus quoque earum mentionem injicit (*b*).

Quid trepidus Bubo, quid STRIX *nocturna queruntur?*

Horatius verò pluma nocturnæ Strigis Canidiam Veneficam usam fuisse asserit (*c*).

(a) *lib.* 10. *cap.* 49. (b) *lib.* 6. *phaesal.* (c) E-*pod. od.* 5.

Canidia brevibus implicata viperis
Crines & incomptum caput,
Jubet ſepulcris caprificos erutas, &c.
Plumamque nocturnæ ſtrigis.

In Prophetarum quoque ſcriptis à feritate & immanitate decantantur. Locus unus Jeſaiæ erit inſtar omnium (*a*). *Et concurrent fera animalia cum terrifico, & SCOPS proximo ſuo acclamabit; tantum ibi reſidet STRIX, invenietq; ſibi quietis locum* Quod verò idem alibi (*b*) Ululæ ſacrum caput inter noxia hæc animalia recenſet, cauſſà fuit myſtica nec cuivis facile extra gentem noſtram revelanda.

Hæ inſuper Avium peſtes maleficis & veneficis mulieribus, quin & ipſis Dæmonibus aſſimulantur, quibus idem cum ſtrigibus nomen eſt apud Hebræos & Latinos (*c*). Striges enim Scopes Lamias, Veneficas, Satyros & Dæmones eodem ſignificatu ſumi planum

(a) *cap.* 34. 14. (b) *cap.* 13. 11. (c) *Schindl. in Lexico pentagl. voce* ליל, *ſeu radice* לול.

num eſt, nec operoſa probatione indiget. Quare antiquis ſemper in maledictis & peſſimis auguriis fuerunt. Quæ cauſſa quoque eſt quod Judæi in quatuor parietibus Cameræ, ubi puerpera decumbit, ſcribunt Hebraicis literis (*a*):

אדם חוה חוץ לילית׃

ADAM, EVA, FORAS STRIX.

Hiſtoriam totam aperit Buxtorfius (*b*) *Quando*, inquit, *mulier Judæa prægnans eſt partuique proxima eſt, cubiculum puerperæ decenter præparatur, & rebus omnibus neceſſariis inſtruitur. Ante omnia Paterfamilias vel quiſpiam alius Iudæus vitæ ſanctimonia & pietate inſignis (ſi modo talis uſpiam ſub cælorum convexitate reperiri poſſit) creta accepta in ambitu cubiculi circulũ deſcribit in omnibus parietibus & ſupra januam tam extrinſecus quam intrinſecus, nec non in ſingulis*

 parie-

(a) *Schindl. ibid.* (b) *Adam, Chauva, chuts, Lilis.* (c) *Synag. Iud. cap. 2.*

parietibus & circa lectum Hebræis characteribus sequentia inscribit verba: ADAM, CHAUVA, CHUTZ LILIS: *Hoc est*, ADAM, EVA, APAGE TE LILIS.

Hîc verò satis demirari nequeo, qua incredulitate ductus fuerit noster Plinius, cum has aves jam toties memoratas *se non facile mente concipere, neque ipsas jam aves nasci vel nosci* profiteatur, (*a*) sed fabulam subesse suspicetur contra tot allegata Veterum testimonia, tam Sacrà quàm profana, qui uno quasi ore & concentu eas extare clamant. Sanè si non extant, cur operam hic perdimus, ut eas rejiciamus ex familia Ulularum? Diceretis Plinio jam tum in animo sedisse, quod post tot secula Ramus in Dialectica sua scripsit nimis confidenter (*b*): *Testimonia, cum exquisita rerum veritas subtilius exquiritur, perexiguam vim probationis habere*. Actum est de omni Historia, siquidem huic

(a) *lib*. 10. *cap*. 49. (b) *lib*. 1. *cap*. 32.

huic credendum eſt. Tot vero ac tantis Authoribus, Patres Conſcripti, meritò vobis aſſentiendum erit, niſi Scepticorum more Ululam quoque ipſam cum omnibus Strigibus in dubium vocare velitis. Quod equidem Minerva probibeſſit!

Interim ejuſdem ominis augurium de BUBONE eſto, cui nomen eſſe videtur à Syrorum בבא *Bobo*, id eſt, *inimico*, quo generis humani dicunt hoſtem, quamvis eundem à Bovis mugitu, quem imitatur, nonnulli vocatum velint. Quomodocunque vocetur,

Infeſtus Bubo eſt dirum mortalibus
omen (a).

Vel ut alius canit:

Bubulat horrendum ferali carmine
Bubo,
Humano generi triſtia fata ferens.

Plinius autem quam horrendum de eo teſtimonium prodidit (b). *Bubo funebris*

(a) *Ovid. lib. 8. Metam.* (b) *lib. 10. cap. 12.*

bris & maximè abominatur, publicis præcipuè auspiciis, noctis monstrum, non cantu aliquo vocalis, sed gemitu: ideoque in urbibus, aut omnino in luce visus dirum ostentum est. Et paulò post, *Capitolij cellam ipsam intravit, Papellio Istro & Lucio Pedano COSS. propter quod Nonis Martiis Urbs lustrata est eo anno.*

Sed quid de Roma Gentili dico? De Româ Sacrâ dicam. Nam quod maximè huc facit, quomodo dirus quidam Bubo Synodum Romanam Anno Millesimo, quadringentesimo, undecimo, sub Papa Joanne XXIII. in prima Sessione post Missam de Spiritu Sancto, & in altera Sessione similiter perturbaverit, Synodumque totam tandem interruperit, vobis fortasse incognitum, neque minus tamen verum est. Nicolaum de Clemangis(*a*) audite qui tempore illo vixit, & horribilem

(a) *Fuit hic Bajocensis Archidiaconus, vir ea tempestate celeberrimus.*

ribilem hanc historiam his verbis nobis reliquit (*a*).

Convocarat ante quatuor fermè annos Romæ Concilium Ecclesiæ, maxima quorundam compulsus instanti Balthasar ille (a). Cumque ante primam Concilij congressionem pro invocatione Sancti Spiritus soluto fuisset de more Missa celebrata, ubi Concilium assedit, ipse Balthasar in parata sibi cathedra sublimior præsedit. Ecce dirus & feralis Bubo funeris aut alterius (ut ferunt) calamitatis semper nuntius, è latebris suis erumpens, cum sua illa horrifica voce continuò advolat super trabemq; templi mediam, oculis in Balthasarem directo intuitu conjectis, astitit, Cœperunt universi mirari quod nocturna avis & lucifuga, diurna luce in turbam mediam advenisset, malumque omen ex prodigio non immeritò auspicabantur. En, inquiebant, suppressà voce alter ad alte-

(a) *in quadam Epistola.* (b) *Qui Baptistæ Panætio & aliis est. Papa Ioannes* 23. *Platinæ autem* 24. *prius nominatus Balthasar Cossa.*

rum, in specie Bubonis Spiritus adest. Cumque cæteri & se mutuo & Balthasarem spectantes vix risum tenerent, Balthasar ipse, in quem solum ille fixa acie oculos intenderat, rubore suffusus sudare, angustiari, atq; intra semetipsum æstuare cœpit, tandemque non inveniens, qua alia posset ratione suæ tantæ confusioni consulere, soluto Concilio surgens abscessit. Sequuta est deinde altera sessio, in qua rursum more simili (licet, ut credo, minimè vocatus) Bubo adesse non omisit, verso semper in Balthasarem contuitu. Quem ille rediisse conspiciens, majori quàm prius verecundia meritò conturbatus est, nec illius ultra prævalens ferre conspectum, fustibus illum terrificisque clamoribus abigi præcepit. Sed ille nec vocum inquietudine, nec aliis tremefactus molestiis aufugere voluit. &c. *Hæc,* inquit porrò, *ex fideli quodam amico didici, qui illis diebus recto gradu Romam veniebat, super quibus cum propter rei insuetudinem hæsitare cœpissem, per me vehementissimè adjuratus, verissima se retulisse confirmavit.*

Addebat

Addebat autem, omnes qui aderant, in magnum contemptum atque irrisionem Concilii ex hac re adductos, paulatimque toto dilapso Concilio, nihil hic prorsum actum esse fructuosum: Hactenus Nicolaus.

Quam historiam eò libentius vobis, Patres, enarravi, ut maximam Bubonis importunitatem cognoscatis, qui tam Sancti Capitis Ecclesiæ, ac tot Sanctorum Patrum in S. S. Synodo legitimè convocatorum reverentiam nullam habuit; sed cum columba expectaretur, ipse non vocatus in terribili specie apparuit.

Sed nec minor est irreligiositas & cum sacrilegio conjuncta, quod se in Templis oleo Catholico è lampadibus ingurgitare soleat (*a*) quod ipsi procul dubio in purgationem Diacatholicam cedit. *Spinturnicis* verò etiam audacia tantò major est quòd ignitos carbones ex æde sacra in ædes privatas inferre non

(a) *Vide Plin. & alios.*

non veretur. At crimen hoc maximum! A Sacris enim profano cuilibet planè abstinendum esse quis vestrum nescit?

Odi profanum vulgus & arceo (a)

—Ἑκὰς ἑκὰς ἐστε βέβηλοι:

—*Procul hinc, procul este profani.*

Has igitur avium Furias & infelices genios ad Garamantas & Indos, ubi Diabolum venerantur (*b*), amandemus potius, quàm in celeberrimum & sanctissimum hoc Ulularum collegium admittamus, quibuscum nihil præter nocturnum volatum commune habent.

Qui, si ad hanc rem satis prægnans caussa foret, cur non & *Vespertilionem* & *Nycterin* quoque ei cognatam, Ularum generi annumerant? Nam & hæ sub crepusculum tantummodo volant (*c*). Num forte eos terret, quod adhuc

(a) *Horat. lib. 2. Carm. ode.* 1. (b) *Lerius histor. navig. in Brasil. cap.* 16. (c) *Plin. lib.* 10. *cap.* 61.

adhuc ſub judice lis eſt, *Utrum Veſpertilio, avium, an potius murium generi ſit accenſendus?* Unde olim Varro: *Factus ſum veſpertilio, neque in muribus planè ſum neque in volucribus ſum.* Quamquam vero S. Pagina eum in Catalogum Avium retulerit (*a*). Et Ariſtoteles Lydius ille Philoſophorum lapis idem teſtetur (*b*) VOLUCRUM *aliæ penna volant, ut Aquila & accipiter: aliæ membrana ſicca, ut Apes & Scarabæi: aliæ cute, ut* VESPERTILIO. Cui Suffragatur Plinius (*c*): *Sola* VOLUCRUM VESPERTILIO *lacte nutrit, & ubera admovet.* Nihilominus tamen hic judicium ſuum ſuſpendunt, nec aliquid certi definiunt: Malim vero ego, colla omnium ejuſdi monſtrorum ſuſpenſa, quàm ut nobis amplius moleſta ſint, ut & cætera quæ de famoſiſſima hac Ulularum gente Scriptores memoriȩ reliquerunt,

non

(a) *Levit.* 11. 19. 20. *Deut.* 14. 18. (b) *H. A. lib.* 1. *cap.* 5. (c) *lib.* 10. *cap.* 61.

runt, non ignota mortalibus eſſe ſinamus.

Scitis hominum genus in corpus & animam dividi, planè ut porcorum, quibus ut maximè (juxta Chryſippum) anima pro ſale data eſt, (a) tamen corpus à corpore noſtro interius in ventriculo & viſceribus non differt; adeoque ſæpe Anatomici in corpore porcino experiuntur, quod in humano facturi ſunt. Si Ululam hac ſua cura dignari velint, & corpuſculum ejus inſpicere, de conſtitutione aut diſpoſitione præclarè judicabunt, quod TEMPERAMENTUM ejus in ſingulis aptè & concinnè ſit diſpoſitum, calidum & humidum radicale optimè temperatum, quatuor humores inter ſeſe (melius quàm quatuor Venti) legitimè commixti, ſpirituque vitali repleti.

In hoc verò ab omni ferè pennata creatura differre videbunt, quod nec ſtomachum, nec ingluviem habeat, ſed inteſti-

(a) *Cic. 2. de nat. deor.*

inteſtinula ſua cum alvo conjungat, ibique concoctionem in aliquo capaciori veluti ſinu exerceat; fortem adeo ſiccamque, ut omnia conſumat, præterquam id quod non habet, crines: quos neque canes ipſi, maximè criniti, concoquere poſſunt; imò quod miremini, ne Draco, quidem, ſocius Idololatrici Beli apud Babylonienſes pilos cum adipe & pice concoquere potuit, quos ei Daniel in fauces conjecit. *(a)*

Sed cur non quæſo feliciter concoctio Ululina procedat? cum nobiliſſimo plerumque cibo utantur, carnibus & piſcibus, iiſque libentius crudis quàm coctis, nonnunquam etiam vermiculis, cum famelicæ ſunt, muſciſque & ſimilibus; è quibus illis caro pro cibo, ſanguiſque pro potu eſt.

Neque vero hoc nobilitati Ululinæ aliquid derogare exiſtimabitis, Patres, quod cadaveribus ejusmodi impendio delectentur. Id enim commune

(a) *Adject. ad Daniel. cap.* 14. *v.* 26.

mune vobiſcum crimen habent. Nam & vobis placet & in ſummis deliciis eſt cadaveris ſpecies. Etenim quo quæſo alio cibi genere, paucis quibusdam herbis, fructibus frugibuſque exceptis utitur totum genus humanum? Annon pleraque fere eſculenta ſunt avium, piſcium, quadrupedum ferarum, cicurum ut & exanguium cadavera? Viva enim quis deglutiat? Aut ſi minuſcula quædam inſecta Ululas viva deglutire dicitis, vos quoque minutos quoſdam in caſeo vermiculos vivos deglutire dico. Extinctorum verò carnes exanimes dentibus laniantur, cruſtis inſepeliuntur, ac animantium viſcera in viſcera hominum conduntur, planè contra aurei ſeculi morem & prudentiſſimi Pythagoræ inſtitutum, qui abſtinendum duxit à ſanguine & vita animalium (*a*), non minus atque à faba. In hoc igitur cum Ululis convenimus omnes, niſi quod iſtæ cruda, nos

cocta

(a) *Vide Ovid. lib.* 15. *Metam.*

cocta plerumque comedimus. Sed & coquina ipsis molesta & sumptuosa est nimis, quæ plus sæpe impendit in juscula sua, quàm omnes litigantes in justitiæ jura.

Hinc fit, ut Ululæ nisi morbo aut morte interveniente, per omnem vitam suam constantissimè vivant. Quamvis in eo parum sit situm, quamdiu, sed quàm benè quis vixerit. Et senectus calamitosa magis quàm beata est; eoque potius metuenda, quam optanda, cum & ipsis senibus sit invisa. Quo pertinet Catonis majoris querela: *Senectutem ut adipiscantur omnes optant; eandem accusant adepti* (b). Menandri audite versiculum:

Φοβοῦ τὸ γῆρας. οὐ γὰρ ἔρχεται μόνον,

Metue senectam: non enim sola venit.

Hoc verò contra ipsam Ulularum immortalitatem est, quod

Illis

(b) *Cic. de Senect.*

Illis cum semel occidit brevis (a) lux
Non est perpetuò una dormienda.

Cæterum ut & de habitu & amictu vobis constet, non cum ave Æsopica alienis plumis se ornant Ululæ. Suis enim propriis satis superque teguntur & decorantur, neque caudam cum Similis ridiculè mendicare coguntur.

Corpore quidem exiguo, *alis* tamen *grandibus & copiosis excellunt*, (b): non ut illi, qui ingentia vela parvis navigiis imponunt, & turbine sæpe tempestuoso subvertuntur, fortunæ tantùm ludibria. Verùm cum alas ad volatum natura dederit (*sine pennis* quippe *avolare haud facilè est*) id quod natura dedit ad volandum, ex arte moderantur ad corpus tegendum, frigusque brumale pellendum, erinaceorum more se contrahunt, & testudinum instar se plumea sua testa obducunt.

Sed

(a) *Verè brevis: noctu enim tantum vident.*
(b) *Plin. lib.* 10. *cap.* 19. (c) *Plant. in Pæn. Act.* 4.

Sed hoc parum eſt, corpore præſtantem eſſe, niſi quis ornatus ſit excellentibus animi dotibus, *Ingenio & virtute*; in quibus *verum decus* Ciceronis teſtimonio, *poſitum eſt*.

INGENIUM ergo & SAGACITATEM pro avium natura ſubtiliſſimum ei natura tribuit, id quod operationes ejus nos manifeſtò docebunt. *Tantum enim quiſque ſcit quantum operatur*, ut habet commune Philoſophorum axioma.

Memoratur in veteri apologo, Ulula aliquando conſilia ſana volucribus ſuppeditaſſe de evellendo lino, dum adhuc eſſet in herba, ne ſuccreſcens hominibus materiam laqueorũ, quibus caperentur, ſuppeditaret. Quo conſilio ſpreto, Ululam ſocietate hominum relicta ferunt noctem ſibi delegiſſe, reliquas verò aves ſerò cum Phrygibus ſapientes, quoties Ululam conſpicantur, eam circumvolare, atque conſilia, quibus hominum dolos effugiant, ab hac ſapientiæ magiſtra etiamnum exſpectare.

Refert quoque Plinius, *eſſe eam avem imitatricem* (*a*) : *Imitatur enim res eas, quas ab hominibus fieri videt*. Non tantum igitur vocem, ſed & facta humana exprimere novit. Quod ſanè acris & acuti ingenii ſignum eſt, quo ut Simia in genere quadrupedum θηρίον μιμηλότατον ἐςι τῶν ἀνθρωπίνων (*b*), ita hæc in genere avium ad naturam hominis proximè pertingit. Et quod pace hominum per omnes pſittacos & picas vos obteſtor, ut credatis, inſtar pſittacorum & picarum, nonnunquam docilis eſt loquendi & cum hominibus ſermocinandi: ſed non alia quàm Attica lingua (*c*). Itaque ſi loquacula per illam minus eſt quàm reliquæ iſtæ aves, credite, Patres, hanc artem ex decoro magis eam poſſidere, neque ſibi placere inani φιλαυτίᾳ, ut pſittaci ſolent

(a) *lib*.10. *cap*.23. (b) *animal præditum ſolertia imitandi res humanas. Lucian. Ælian. de nat. anim. cap*. 26. (c) *Vide Orationem* Funebrem *Floræ Viduæ in obitum noctuæ*.

ſolent, qui identidem ſuum nomen ingeminant (*a*) & picæ, quæ perpetuò ſe virgines (*b*) aut corvi qui ſemper ſe affines (*c*) clamant. Quod ergo in loquela poteſt Ulula, quidni in reliquis poſſet?

——— Fac periculum in literis,
Fac in palæſtra, in Muſicis, quæ liberam
Scire æquum eſt volucrem, ſolertem dabo (d).

Sed inprimis calliditate ingenij ſe tueri novit contra vicinas ſuas garrulas & importunas. Memorabile videte exemplum:

(*d*) *Cicada acerbum Noctuæ convicium*
Faciebat, ſolitæ victum in tenebris quærere,
Cavoq; ramo ſomnum capere interdiu
Rogata eſt, ut taceret: multò validius

E *Roga-*

(a) *Belgicè* moey Papegaeptjen. (*b*) maget maget. (c) Goeden dach Swager (d) *Ter. Eunuch, Act.* 3. *ſce.* 2. 23. (e) *Phædrus in fabellis.*

Clamare cœpit: rursus admota prece
Accensa magis est. Noctua ut videt sibi
Nullum esse auxilium, & verba contemni sua,
Hac est aggressa garrulam fallacia:
Dormire quia me non sinunt cantus tui,
Sonare cithara quos putes Apollinis,
Potare est animus nectar, quod Pallas mihi
Nuper donavit. Si non fastidis veni,
Una bibamus. Illa quæ ardebat siti,
Simul cognovit vocem laudari suam,
Cupidè advolavit. Noctua egressa è cavo
Trepidantem consectata est & leto dedit.
Sic viva quod negarat, tribuit mortua.

Verùm enimverò non semper idem successus comitatur eundem animum; sed ut rectè Boëthius: *Vbi maximus intellectus, ibi minima quoque fortuna.* Quod & nostra sæpe experta est. Nam hæc ipsa ingenij & imitationis subti-

ſubtilitas ipſi ſæpè exitio eſt. Ferunt ſiquidem Naturalium rerum periti, Aucupes ex hac docili & imitatrice natura, quam in Ulula, Oti potiſſimum, deprehendunt, occaſionem & initium ſumpſiſſe inſidiandi.

Teſtis eſt Plinius noſter, *haud difficulter eam capi intentam in aliquem, circumeunte alio* (*a*). Etenim ſimulac animadvertunt aucupes, Ululam præſto eſſe, lento gradu ad eam accedunt; ſtant ei è regione, & viſcoſo pharmaco ipſi ſibi oculos inungunt, quod poſtea in pelvibus relinquunt & ſecedunt mox redituri. Interea temporis accedit hæc noſtra, nullius mali dolive conſcia, & prout obſervavit aucupes feciſſe, ita & illa facit; oculos ſibi pharmaco inungit, qui mox conglutinantur, ut plane videre nequeat. Accurrunt tum aucupes, eamque capiunt (*b*)

(a) *Lib.* 10. *cap.* 23. (b) *Vide Ionſton. Thaumat, in admir. avium, cap.*4.

Jam id peccatum primum magnum,
magnum, at humanum tamen.
Fecere alij ſæpe itē boni (a) —- Nam &
Ingenio periit Naſo Poëta ſuo:

Qui ſi minus ingenioſus in patria, minus etiam calamitoſus in Ponto fuiſſet. Quotuſquiſque verò etiam eſt, qui non exemplis, imitatione & conſuetudine aliorum oculos ſibi illini patitur, ac vitioſo ſcelerum pharmaco in mortem ipſam prolabitur? Quod enim exemplo fit, id jure fieri putatur. Illud vero melius,

Periculum ex aliys facere, tibi quod ex
ex uſu ſiet,

Majora tamen alibi & feliciora ingenij ſui ſpecimina exhibet, dum ut ajunt, *cum Lingula & Cyncramo coturnicibus hinc trans mare proficiſcentibus ducem ſe præbet. (b)*. Cogitate jam, ſultis, quid viſus nocturnus ei proſit, & quantum emolumenti afferat volucribus. A cœco enim planè periculoſum eſt duci

(a) Teren. *Adelp. act.* 4. *ſc.* 5. 52. (b) *Plin. lib.* 10. *cap.* 23.

duci. Bifariam autem hoc facto nominis sui famam adauget.

Primò quidem inde apparet maxima animi dexteritas, & acumen excellentissimum, quod se his avibus non sociam duntaxat, sed ducem præbet, easque antevolat, & viam super Oceanum commonstrat: cum alioquin juxta sapientem Agurem incerta & investigabilis sit *via avis*, *via navis*, *via serpentis*, *& via juvenis in virgine* (a) Hoc verò itinere emenso etiam remeare creditur, cum nobiscum semper maneat, & hyeme passim in his quoq; regionibus visatur.

Deinde, quanta quæso hæc est hujus alitis humanitas (absit invidia verbo) tantum laborem & molestiam aliorum caussa suscipere per tot miliaria tot dies noctesque continuas *Manucodiatæ* instar volare, & se in periculum vitę & fortunarum alterius caussa conjicere; dum viæ imperitis viam absque

(a) *Proverb*. 30. 19.

tædio monſtrat, ſine qua ſi ſociæ volucres eſſent, nunquam ad alias regiones pervenirent. Videtis, Patres,

Ut ſæpè ſumma ingenia in occulto latent.

Quis unquam veſtrum putaſſet, tantum ingenij in Ulula reperiri? Sicut enim

Non cuivis homini contingit adire Corinthum, (a),

ita nec cuivis volucri transvolare vaſtum & undoſum illud mare.

Quanta verò beneficentia ſit ſalvus iſte conductus in loca peregrina, vel ſolus Tobiás vos docebit, qui Angelum ſuum tam liberalíter remunerari voluit(*b*): Imo & Ennius ingenio maximus.

Homo qui erranti comiter monſtrat viam,
Quaſi lumen de ſuo lumine accendat, facit.

Eximium verò hoc providæ mentis argumentũ eſt: Quod, *ſi ventus agmen adverſo*

(a) *Horat. l.* 1.*Ep.*17. (b) *Tob.* 12.*v.*1.2.3.

adverso flatu cœperit inhibere, ponduſculis lapidum apprehenſis aut gutture arena repleto Ululas volare affirmat Plinius (*a*). Nimirũ ut eo vehementius violentię ventorum reſiſtere poſſint, nec à flatu aliorſum, quàm vellent, impellantur. Quam providam curam *gruibus* quoq; ne ſomno opprimantur, Scriptores attribuunt (*b*). Ita profectò non tantum aliis, ſed ſibi quoque ſapit Ulula.

Denique mirandam ejus ſagacitatem vel hinc intelligetis, *quod futuram tempeſtatem præſagire poſſit* (c) *Et vulgo obſervatur, ſi nemora relinquat, annum id ſterilem prænunciare* (*d*): ſi cavernas deſtituat, in die appareat, & ad alias inſolitas manſiones divertat, earum regionum & ædium hominibus mortem portendere. Quinimo & ſæpius noctu ad cubiculorum feneſtras advolare conſtat, ubi æger moribundus animam exhalabit.

 Iſthuc

(a) *Lib.* 10. *cap.*23. (b) *V. Æliam.lib.*2.*hiſt. anim. cap.* 1. *& alios.* (c) *Plin. lib.* 18. *cap.* 35. *Ælia. lib.* 7, *cap.* 7. (d) *Ionſton. in admir. avium cap.* 24.

Isthuc est sapere, non quod ante pedes modo est,
Videre, sed etiam illa, quæ futura sunt
Prospicere.(*a*) ——— ——— ———

Quid? annon hoc mirum meritò vobis omnibus videbitur, Ululam etiam esse inter Prophetas?

——— ——— *O te Bollane cerebri*
Felicem!

Quam tamen istiusmodi præsagiorum caussam existimatis, Patres? Ego equidem extraordinariam ei cum *Fanaticis* revelationem concedi minimè concesserim: & si vos probè novi, eam ne somniabitis quidem ipsi. Hujus sagacitatis rationem potius ex ejus natura petendam arbitror, quæ ita condita est, ut cadaveribus, quæ à longinquo sentire potest, (*b*) potissimum delectetur: quorum quidem nidore ac suavitate allecta naturali in hæc impetu fertur, non aliter quàm Sus audito ventris

(a) Teren. *Adel. act.* 3. *sc.* 3. 32. (b) *vide Plin. & alios.*

ventris crepitu accurrit, mox ſtercus exceptura. At excipiat veſtrum quiſpiam: Ægri dum adhuc ſunt in vivis, nondum cadavera ſunt. Quid igitur illi & nobis hîc cum cadaveribus & ſtercore? Scio, Patres, ſcio neque diffiteor moribundos *actu* cadavera nondum eſſe. Hoc tamen non obſtat, quò minus quam primum fiant, imò & *poteſtate* ſint. Quò enim quid proximius eſt interitui, eò magis proximum eſt corruptioni, & conſequenter cadaveri. Rurſum, dum *Moribundi* vocantur, parum abſunt à morte. *Quod* verò *parum abeſt, nihil propemodum abeſſe videtur*, ipſius Ariſtotelis judicio *(a)*. Adde quod iidem jam aërem venenato & cadaveroſo ſuo halitu infecerint, quem etiam abſq; naſo per multa paſſuum millia odorari poſſunt Ululæ; eamque à ſana evaporatione diſtinguere. Annon & vos ipſi, Patroni Ululantes, pluviam, quæ è locis ſulphu-

(a) 2, *Phyſ. 5, tex. 56.*

rosis extracta est, & in nubem condensata necdum decidit (dummodo pituita non laboretis) per multa miliaria olfacere potestis ? Et si feram multò ante prætergressam subolfacit

——— ——— *odora canum vis* ;

an in hac nostra longè sagacissima, similem, ut ne dicam majorem odoratus sagacitatem negaretis?

Sed quid ago? Quo nobis Ingenium absque Virtutibus? Verè Tullius: *Propter virtutem jure aliquem laudari, eumque in virtute rectè gloriari posse*. Ad VIRTUTES igitur Ululæ nostræ, Patres, si veniendum erit,

Τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον καταλέξω (a);

Ignoscant mihi Theologi, si ab eorum prima & præstantissima Virtute RELIGIONE initium faciam, quæ sacra & divina spectat, ac *superstitioni* opponitur, à qua hęc nostra quam diu

(a) *Quid primò, quid deinde, quid ultimo exequar?*

diu superstes est, abhorret. Neque enim totos dies precibus & sacrificiis vacat, ut pulli sui superstites maneant: unde juxta Ciceronem superstitio nomen habet. (*a*) Sed Religioni perquàm dedita est. Quæ quidem religiositas nullo clariori argumento manifestatur, quàm si quis amet loca sacrata, præcipuè Templa, eaque sedulò frequentet.

Quod equidem in hac nostra animadvertere licet, præsertim illa quæ nomen inde fert, quod Kerck-Uyle & *Templaria* dicatur (*b*), quæ ipsa Templa pro domicilijs habet, in quibus illam videmus volantem, sedentem, ambulantem, pullos excludentem, muresque captantem. Et quia plerumque in turritis fastigiis juxta campanas nidulatur, vel exinde pietatis & religionis zelum exerit, quod pallia virorum vel pallas mulierum merdis suis inquinet, ne in posterum tam serò ad sacra accedant, ut ultima loca sub turrim occupare cogantur.

(a) *Cic, lib. 2. de nat. Deor.* (b) *de qua suprà.*

Muribus autem & gliribus tantopere in templis resistit, ne cibarium ingrediendo profanent, hostiasque consecratas devorent. Quo equidem tantum præstare creditur, quantum totum Templariorum, Prædicatorum, Monasticorum & Scholasticorum agmen subtilissimis suis disceptationum cribris percolare possunt. Omnes enim illas, ob quas tam acriter isti inter se digladiantur, lites ac rixas, hæc rudi sua Minerva vel planè removere, vel ad utriusq; partis satisfactionem componere novit.

Ac ne quis vestrûm, Patres, id ita dici à me forte miretur, expendat vehementissimas has dissensionum collisiones (*a*).

I. *Quo-*

(a) *Vide Decisiones aureas Casuum circa Missam Iohannis de Lapide Theologi Parisiensis, cap. 7. Thomam de Eucharist. Qu. 79. & part. 3. summ. Qu. 80. art. 3. Ioan. de Burgo de custod. Euchar. l. 10. Durand. in lib. 4. sentent. dist. 9. Qu. 3. aliosque plurimos è Scholasticis.*

I. *Quomodo & quibus locis hoſtia ſacrata tutò ſit reponenda, ne à muribus deglutiatur?*

II. *Utrum mus, qui ejusmodi hoſtiam abſumpſit, verè Chriſti corpus comediſſe dici poſſit?*

III. *Quomodo cum tali mure procedendum? An ob hoc ſacrilegium ſit exenterandus, an potius cum hæreticis cremandus?*

IV. *An iſta hoſtia, vel hoſtiæ particula etiam ſit adoranda, quæ in mure eſt?*

V. *Num mus ejuſmodi reliquis muribus ſanctior, an verò irreligioſior ſit dicendus?*

Neque quamdiu hæc noſtra religioſo hoc impetu in mures fertur, his & ſimilibus Canonibus opus eſt. *Qui benè non cuſtodierit Sacramentum, & mus illud comederit, quadraginta diebus pœniteat* (a). Item. *Quando mus comedit, vel corrodit corpus Chriſti.* &c. (b) Tæ-

(a) *De conſecr. diſtiſt, 2. cap. 94.* (b) *Vid. Canon. pœnit. 39.*

det aſcribere reliqua. Ungues enim Ululæ acutiores ſunt in iſtis expungendis, quam calami noſtri in deſcribendis.

Macte iſta virtute, Ulula, perge ſic tua μυομαχίᾳ (a) otioſas & odioſas has rixas magnificè tollere, pacemque inter ſacrificulos reſtituere. Perge ita templa ab omni murium inquinamento, & cibaria à ſacrilegio tuta præſtare. Perge ſic murium genus ſacro quodam bello extirpare, quod indeſinenter mintrat, ſtridet, rodit, & in templis graſſatur.

Etſi verò locus ipſe te ſanctam non facit, nequaquam tamen te polluit. Tua certe Religio præſtantior eſt quam illorum, qui vivi nunquam templa ingrediuntur ad ſacra audienda vel peragenda, attamen mortui magna cum pompâ inferuntur, quaſi ſemper meticuloſi, ne laquearis ruina extemplò opprimantur.

Sic

(a) *pugna cum muribus.*

Sic ergò nos veriùs Ululis Religionem asserimus, Patres, quàm Plinius Gallinis. *Villaribus* (inquit) *Gallinis & religio inest. Inhorrescunt enim edito ovo, excutiuntque se* (a). Ridiculè! Si horror & metus facit religiosum, quanto magis religiosa frequentatio ædium sacrarum, tantusque pro religione zelus? Quis verò vestrum unquam credidisset, tantam religiositatem Ululæ inesse? At id meo judicio tantopere mirandum non est, cum in Actis ipse Paulus hoc elogio *Athenienses* ornet, quòd sint *præ cæteris græcis religiosiores* (b). Jam autem Ululam Minervæ & Atheniensibus sacram esse scitis. Aut igitur hæc ab illis, aut illi ab hac nostra eximiam hanc virtutem acceperunt.

Cæterum ut omnes virtutes habent quoddam commune vinculum, & quasi cognatione quadam inter se continentur; ita in hac nostra data Principe.

Virtutum

(a) *Lib. 2. cap. 41.* (b) *Actor. 17. 22.*

Virtutum Religione, cæteræ ſponte ſequuntur.

FORTITUDINEM enim quod concernit (quæ à veteribus inter virtutes Morales, ut Religio inter divinas præſtantiſſima habita fuit, & unius *Virtutis* nomine inſignita) quis eam nobis negabit?

Fortes creantur fortibus & bonis:
Eſt in juvencis, eſt in equis Patrum
Virtus, nec imbellem feroces
Progenerant aquilæ columbam (*a*).

Ulula certè eam virtutem ita exercet, ut infracto ſemper animo hoſtibus ſuis obviam procedat.

Hoſtem autem habet, contra quem pugnet, non *Aërem*, *Ventumve*, Andabatarum more, quod *ἀεροβατεῖν* Græci dicunt, ſicut olim Pſylli Herodoto teſte (*b*) factitarunt, quos contra *Auſtrum*, ut ventum ſibi nimium infeſtum, digladiatos eſſe refert. Neque cum Celtis (*c*) aut cum Xerxe, (*d*) inſtructa

(a) *Horat.lib.4.Carm.od.4.* (b) *lib.4.* (c) *Ælian.var.hiſt.lib.12.* (d) *Plutarch.lib.de ira cohib.*

ſtructa acie *maris* exundantis fluctus reprimere conatur, aut cum Thracibus contrà *fulmina* jaculatur. Hæc enim ſtulta aut furioſa potius quàm fortia & heroïca facta dici merentur.

Sed hoſtem habet *Corvum*, ſed *apes*, ſed *veſpas*, ſed *crabrones*, ſed *ſanguiſugas*, ſed denique hoſtes, quos minimè hoſtes eſſe deceret, domeſticos.

CORVUM inprimis toti ſuo generi infenſiſſimum, cum quo tanta illi ἀντιπάθεια eſt, ut Pauſanias memoret, *haſtam noctuæ & caryotas, quæ in palma ad ſimilitudinem palmularum ex auro factæ fuerant, corvos abripuiſſe* (*a*). Sed quod maximè ad laudem victoriæ facturum eſt; impar eſt utriuſque certamen & robur. Nam corvi genus improbum, injuſtum, importunum, moleſtum, & procax eſt, raptoque vivit. Ut volandi, ita & prædandi, diripiendi, atque dilaniandi conſuetudo ei quotidiana eſt & ab ovo ſuo congenita

(a) *Ionſton. in admir. avium. cap.24.*

congenita, juxta illud tritum Græcorum proverbium: Κακοῦ κόρακος κακὸν ᾠόν. *Mali corvi malum ovum.* Denique ne cæci dubitent, qualis ſit, color indicat

——Hic niger eſt, hunc tu Romane caveto. (*a*).

Quam cauſſam eſſe reor, quod Plinius illum inter aves inauſpicatas, & Φαύλου οἰωνίσματος (*b*) recenſet (*c*). Ululæ verò genus eſt quietum, innoxium, modeſtum, juſtum, ſuum cuique tribuens.

Itaque cum improbo & formidabili hoſte concertare cogitur verèque Davidem cum Goliatho commiſſum videtis. Non mirum ergo, ſi non uno ſemper ſtrategemate illum adoriatur: nunc arte, mox Marte; nunc corpore, mox animo; nunc roſtro, mox unguibus invadens. Nam

—— Dolus an virtus, quis in hoſte requirat.

Totam

(a) *Horat. l.* 1. *ſerm. ſat.* 4. (b) *Mali ominis* (c) *Lib.* 10. *cap.* 12.

Totam certè Ululam in hoc conflictu corvino hæc nostra exerit, nihilque pensi habet, an sine classico canendo, in arboribus

—— *Corvum deludat hiantem*;

an mota acie

—— *in campis prosternat apertis.*

Agedum verò, annon sic Ulula fortior erit hominibus? quod cùm superiore suo contendit, cum illi sæpe ab inferioribus se vinci patiantur. Ululam enim & hominem mihi apponite. Annon hæc nostra animosior erit quovis *Pygmæo*? qui homunculi cum sint ab humana gravitate degenerantes, dignitatisque suæ penitus obliti, cum Gruibus belligerare traduntur, & quod dedecus est summum, sæpè vincuntur. Divinitus Poëta dixit:

Illa gravis palma est, quàm minor
hostis habet.

Sed benè scit nostra (ne quis eam contra corvũ ῥιψοκίνδυνον (a) existimet:) ini-

(a) *Seipsum temerè periculis objicientem.*

inimicitias cum potentioribus multos illuſtraſſe, qui obſcuri manſiſſent, ſi hoſtibus ejuſmodi caruiſſent. Graviter Philoſophiæ Stoïcæ Princeps Seneca: *Ignominiam judicat gladiator, cum inferiore componi. Scit enim ſine gloria vincere, qui ſine periculo vincitur.* (*a*). Poſtea verò, ſui ipſius quaſi oblitus, nihilque minus quàm Stoïcus: *Cum pare* (inquit) *contendere anceps eſt, cum inferiore ſordidum, cum ſuperiore furioſum.* At ego (ignoſcite Patres) *cum ſuperiore glorioſum* ajo. Nunquam profecto clarior fuit populi Romani virtus, quàm cum multis graviſſimiſque bellis contra bellicoſiſſimas Gentes occupabatur. Et noſtrum Belgium veterum Sicambrorum famam ſibi renovavit diuturno hoc bello, quo cum Hiſpano viribus bellique nervis potentiſſimo, ac orbis penè Monarcha contendit. Si Hiſpanum ergo minorem facitis, multum de belgarum gloria

(a) *De provid. cap. 3.*

gloria decedet. Ita quicquid de potentia corvorum detrahitur, de Ululina quoque laude demitur.

Neque hoc fine tantum ejus ſtat gloria, nec uno hoſte contenta eſt fortitudo ejus. Refert Plinius noſter, *Ululam etiam Apibus, Veſpis & Crabronibus contrariam & infeſtam eſſe.* (a) Id autem tantoperè mirandum non eſt, cum apes, veſpæ & crabrones genus inſectorum inter ſe affine ob aculeorum & punctionum vehementiam violentiamque hominibus quoque infenſum ſit ac noxium, ita ut quaſi virgæ divinæ fuerint in expellendis Cananæis & Hivæis ex terra promiſſa *(b)*; Ideoque veteri proverbio cautum ſit τὰς σφῆκας μὴ ἐρεθίζειν, *Crabrones irritandos non eſſe*; quibus iratis qui repugnant, amplius eos provocant, neque abſque ſuo malo diſcedunt: ſiquidem acutiſſimo & peſtilentiſſimo ſunt aculeo, quorum *ictum*

(a) *lib*, 29. *cap*. 4. (b) *Exod*, 23. *Deut*, 7.

ictum haud rarò sinè febri esse idem Author commemorat (*a*), additque, *traditum à quibusdam, ter novenis crabronum punctionibus hominem interfici.* (*b*) Allusit huc qui Epitaphium Archilochi Poëtæ maledici conscripsit:

> *Ηρεμα δὴ παράμειψον ὁδοιπόρε, μήποτε τῶδε*
> *Κινήσῃς τύμβῳ σφῆκας ἐφιζομένȣς.*

Quod latinis correspondentibus in gratiam *μισελλήνων* sic redditum est.

> *Ne fors crabrones, qui huic insedere sepulchro*
> *Irrites, tacitum carpe viator iter.*

In his ergo debellandis plus quàm humanam fortitudinem ostendit Ulula. Quotusquisq; enim est inter homines, qui contra stimulum harum Furiarum calcitrare sustinet? Quisnam animo instructo contra eas caput efferre, & animosè depugnare audet? Quisque sibi cavet, stigmata horret, fugam capessit,

(a) *lib.* 11. *cap.* 22. (b) *ibid.*

capeſſit, acclamat omnes, cedendum eſſe de via. Nam illos

Defendit numerus, junctaque umbone phalanges.

Quosdam verò ita delicatos, etiam in veſtra, Patres Nocturni, ſocietate novi, ut in pulicis morſu Deos invocarint:

Scilicet is ſuperis labor eſt, ——— —— ut etiam de pulicum delicto quæſtio in cœlis habeatur: tametſi ubi quis dolet, ibi & manum & linguam habet. Sed benè res habet: Ulula veſtra vicariam vobis operam præſtare non denegabit. Illa enim eſt, quæ aculeatum hoc genus aggredi non veretur: Fortitudinis enim œſtro percita totum illud perſequitur & peſſundat, (*a*) donec ſe ſponte Coronæ Ululinæ ad necem uſque ſubmiſerit. Niſi ergo Natura plumeam ei coronam liberaliter dediſſet antea, (*b*) jure meritò ob hanc

(a) *Plin. lib. 29. cap. 4.* (b) *Vide ſup. 68.*

hanc magnanimitatem Laurea Apollinari donanda feret.

Videtis ergo, Patroni Ululantes, ludum jocumque esse hominum fortitudinem, prout hujus vestræ animositas quæ dat. Memini tamen, mihi sæpissimè à fide dignis relatum esse, Rusticum quendam Velavicum alveare cum toto apum examine in Isalam projecisse, eò quod varijs eum ictibus pupugissent: atque magna cum indignatione in hæc prorupisse verba: *istic jaceas gens scelerata: Num ego possiderem quicquam quod supra me dominaretur? Hactenus Dominus fui rerum mearum, iisque semper superior, quod nomen mihi per totam vitam servari volo.* Egregiam verò laudem cum amplo damno! Potuisset hac ratione etiam omnes vaccas submergere, quod cornibus peterent. Quanquam, meo quidem judicio, non hæc mediocris hominis sunt officia. Audivit enim forsan homini Adamo, antequam rusticus esset, dominium absolutum in bestias

beſtias tributum eſſe: quod jus etiam ipſe ruſticus poſtliminio ſibi revocare voluit.

Sed quò dilabor? Extra ſtadium me cucuriſſe video. Noſtra me revocat in arenam, & contra *Hirudines* ſe fortiter quoque præliari aſſerit. Id verò eſt, quod Plinius ait, *Eam ſanguiſugis inimicam eſſe* (*a*). Quid audio? an ergo malè ei cùm Medicis convenit? Nam & hi jam poſt ſanguiſugas ſanguiſugæ ſunt maximi, cum in paroxyſmis, morbis & ſymptomatis ſanguinis ſtatim emiſſionem urgent, & pecuniam, qui eſt alter ſanguis hominum, emungunt. Eſt ergo hoſtis quoque Ululæ ſanguinolenta Hirudo, de qua Poeta canit:

Non miſſura cutem, niſi plena cruoris hirudo (*a*)

de qua ſapiens Agur refert, ei duas eſſe filias PRÆBE, PRÆBE. (*b*) Quibus juxta Tremellum (*c*) *duo rami,*

(a) *lib.* 29. *cap.* 4. (b) *Horat in art. poet.* (c) *Prov.* 30. 15. (d) *in hunc locum.*

lingua nimirum bisulca Hirudinis significantur, è quibus etiam præciso ore, veluti siphonibus defluit sanguis, ut Plinius noster inquit (*a*), atque ita indesinenter sugit & sanguinem attrahit, quasi loqueretur, *Præbe*, Præbe. Cum igigitur insatiabiliter sanguinem sitiat hæc bestia, & *sanguis anima sit cujusque animantis*, (*b*) sine quo vita consistere non potest, digna utique est, quæ fortitudinem Ululæ experiatur, & ab ea non tantum juste trucidetur, sed insuper (si Ulula Tomyris esset) in pelvim sanguine plenam projiciatur, insultante ac dicente hac nostra: *Satia te sanguine, quem sitisti!*

Tot externa sunt nostræ prælia, quæ totidem sunt ejus fortitudinis insignia. Restat civile & domesticum quod periculosissimum vulgò perhibetur, φθειρομαχία (*c*) nimirum. Cum *pediculis* enim, (quos proprio suo sanguine

(a) *lib.* 32. *cap.* 10. (b) *Gen.* 9. 4. *Levit.* 7. 14. (c) *pugna cum pediculis.*

guine, ut Pelicanus ſuos fœtus, fovet ac nutrit) aſſiduè ei pugnandum eſt. Sed nec ab iis (ponite metum patres) ſe ſuperari patitur. Semper enim victrix extat, atque ingratos hos hoſpites an hoſtes dicam ea parte conſumit, qua homines panem devorant. Et meritò. Φθειρίασις (a) enim propia Tyrannorum, non Ulularum pœna eſt. Nam quis unquam de hac noſtra idem quod de hominibus legit, eam *eroſam à vermibus expiraſſe.* (*b*) Nunquam profectò pediculus ei inſultare potuit Tyrannico hoc verſiculo:

Εἰμὶ φθεὶρ γλαυκῶν δαμάτωρ,
δαμάτωρτε πετεινῶν. (*c*)

☞ At verò, ut turpè ſit à pediculis conſumi, non tamen eſt turpe, iis infeſtari. Communis enim hæc eſt hominum cum Ulula ſors, ut pediculis infeſtentur. Etiam veſtra, Patroni Ululantes, ſæpè ſors fuit. Hic enim

(a) *morbus pedicularis* (b) *Actor.* 12.23. (c) *Sum pediculus domitor ulularum & domitor volucru.*

germani rurſus eſtis *Homululi*(*a*), quos à pediculorum inſolentia planè immunes eſſe ne nunc quidẽ arbitror, quantum ex fricatione alterius brachij conjicio. Neque tamen id dignitatem aut exiſtimationem veſtram quicquam lædit. Humanum enim pediculum, culicem verò cynicum (*b*) Rex Galliæ pronuntiavit olim. Cum igitur pediculus humanus ſit, utpote ex homine genitus, nutritus & educatus, atque ab homine fere ſupra hominem laudatus, humani à vobis nihil alienum putate, ſi cum alumna veſtra & conſcriptis Mendicantium Patribus à pediculo exagitamini.

Quandoquidem verò idem cum Ulula veſtrum in eum jus eſt, ad exemplum Ululæ vos armate, exercitum unguium in expeditionem educite, agmen promovete, digitis micate, pugnate; de victoria indubij & ſecuri, vel

(a) *homines ululinæ naturæ.* (b) *Canibus provum.*

vel ipſo die Sabbathi, contra iniquam Judæorum ſuperſtitionem, qui *inominatum putant trucidare pediculum die Sabbathi*, à quibus, ut eorum Rabbini tradunt, ההורג כנה בשבת (*a*) graviter redarguitur. Hic enim vos itidem Machabæos eſſe jubeo, nec cœlum & terram inclamare, quòd innocentes pereatis, (*b*) ſed fortiter vos defendere contra pediculos vel medio Sabbatho. nam hoc verè Ululinum & fortiſſimum eſt.

Recolligite jam mecum, Patres, quot & quantis hoſtibus hæc veſtra undiq; obſeſſa ſit, & tamen victoriam obtineat. *Ne Herculem quidem contra duos*, verum & vetus adagium eſt; quamvis ejus duodecim labores toti mundo, quem totum peragavit, notiſſimi ſint. Et tamen hæc noſtra contra *Corvum*, contra *Veſpas & crabrones*, contra *Sanguiſugas*, contra *Pe-*

(a) *hahoreg kinná beſchabbat. i.e. trucidans pediculum die Sabbathi.* (b) 1. *Maccab.* 2. 37. 41.

diculos ſuos: fortior corvo, veſpis, apibus & crabronibus eſt, fortior ſanguiſugis & omnibus pediculis ſuis. Quid reſtat, niſi ut etiam fortior ſit Herode, & Philippo Hiſpaniarum rege, qui à pediculis victi ſunt & triumphati, cum hæc vincat & triumphet ipſa?

Diſcant ergo mulieres, ignavum & imbelle genus, quantò ſexus ſuus abjectior ſit Ululina fortitudine, cum Viri & Reges eò pertingere nequeant. *Mulierem fortem*, ſeu *fœminam ſtrenuam quis inveniet* (*a*)? olim quæſitum fuit ab illo, qui mille fœminas habuit; cum de Ululæ fortitudine nemo unquam quæſtionem moverit, aut ſi unquam in poſterum moturus ſit, per me movere deſinat.

Tanta autem cum Fortitudine tanta PATIENTIA conjuncta eſt: etſi rarò hæ duæ virtutes

—— benè conveniant, unavè in ſede morentur.

Fortis

(a) *Proverb.* 31. 10.

Fortis enim potius *audax* quam *patiens* dicendus eſt, & licet Ariſtoteles, (*a*) inter audaces & fortes diſtinguat, in hoc tamen convenire dicit, quod *utriq; intrepide pericula adeunt.* Patientia verô non adit pericula, ut fortitudo; ſed ea fert ſolummodo, idque cum *pugna doloris*, cujus quidem etſi *aliquis decor ſit*, juxta Senecam, (*b*) attamen *in fortem non cadit* (*c*).

Hujuſce verò *Patientiæ* inſignia documenta præbet, dum odio & ludibrio omnium avicularum expoſita eſt, quæ eam de die volantem circumvolant, roſtris & alis percutiunt, ſubſannant, exſibilant, perſequuntur ac modis omnibus vexant, ut affatim ærumnarum habeat. Unde ab Ulula ῥηματικῶς noſtrum **Uylen** / id eſt *vexare*, dicitur; ut ab avibus ulula vexatur. Ipſa vero hæc omnia ſuſque deque habet, & patiendo reſiſtens omnes

(a) *lib. 3. Ethic. cap. 6.* (b) *Epiſt. 99.* (c) *Donald. 3. Ethic. cap. 12.*

omnes avium illusiones ac insultus animo infracto contemnit & sustinet. *Magni* verò *animi esse injurias despicere*, Seneca (*a*) rursus testatur. Ita ergo intolerandam avium petulantiam singulari hac patientia vincere solet. Neque hoc solum; sed & mira quadam prudentia eam eludere novit. De qua sic scribit Plinius (*b*): *Noctuarum contra aves solers dimicatio: majore circumdatæ multitudine resupinæ pedibus repugnant; collectæque in arctum, rostro & unguibus totæ teguntur: Auxiliatur accipiter collegio quodam naturæ, & bellum partitur.*

Et quod mirabilius est, quod tantam tentationum & vexationum molem sustinere cogatur, ad ejus exemplum ipsa V. T. Ecclesia provocare non dubitavit, sub persona pauperis afflicti in hæc verba prorumpens: *Similis factus sum plateæ deserti, factus sum*

(a) *lib.* 2. *de ira. cap.* 31. (b) *lib.* 10. *cap.* 17.

ſum, ſicut Ulula vaſtitatum (*a*). Videtis ergo, Patres & Patroni Ululantes, quantum Ululæ veſtræ ab ipſis Veteris Teſtamenti fidelibus ſit tributum, ut eam pro typo Crucis & Gentis exoſæ ſibi elegerint. Atque inde procul dubio ortum eſſe exiſtimo, ut hodie quoque ſive picta ſive ſculpta cruci inſidens conſpiciatur. Quod Belgæ dicunt, **Op kruchen ghestelt.** Quantum verò illud, Typum Eccleſiæ gerere! quo honore pauciſſimi mortalium decorati fuerunt.

Næ ego, quanquam patientiſſimus laudis Ululinæ ſum, tamen tantis ejus cruciatibus fatigarer recenſendis, niſi inter vos quoque, Amici, ab omni ævo exempla noviſſem ſimilia.

Quis enim ignorat, quàm patiens Ulula fuerit inter ſuos Divus ille *Claudius* Imperator, qui licet in aliis ſatis oſtenderit τὴν ψυχῆς εὐγένειαν (*b*),

(a) *Pſal.* 102. 7. (b) *animi nobilitatem, ſeu indolem egregiam.*

ut ipse judicavit Augustus; tamen *adeò contumelijs obnoxius vixit, ut si paulò serius ad prædictam cœnæ horam accurrißet, nonnisi ægrè & circuito demum triclinio receptus fuerit* (b). Quod in convivio avium vix Ululæ nostræ contingeret. Idem, *quoties post cibum obdormisceret, olearum ac palmularum ossibus incessebatur, interdum ferula flagrovè velut per ludum excitabatur à copreis* (b). Quod Ululæ nostræ dormienti à vigilantibus nunquam adeo obvenisse memini. *Solebant & manibus stertentis socci induci, ut repente expergefactus faciem confricaret* (c). Quæ tamen omnia patiendo Cæsar Princeps terrarum orbis sustinuit.

Sed quid hic Cæsarem commemoro? Quasi non cum Cæsare sub Cæsare fuerit similis Ulula *Bibulus* Consul, qui omnia passus à Collega suo, tandem *domo abditus nihil aliud quam per edicta*

(a) *Suetonius in Claudio.* (b) *Idem ibid.*
(b) *Ibid.*

edicta obnunciavit (a) Unde illa magnifica patientiæ laus:

Non Bibulo quicquam nuper, ſed
Cæſare geſtum eſt:
Nam Bibulo fieri Conſule nil me-
mini (b).

Quis autem ſtatus inter privatos olim aut publicos, quis hodie inter Ecclesiaſticos aut Politicos eſt, in quo ſi vel minimus conventus inſtituatur, non repente aliquis inter illos Ulula ſit?

Quo quæſo alio quàm Ulularum loco *Bacchantes* & *Pœnales*, quos vocant, in Academiis Germaniæ habentur? qui pertinaciter ab Academiis exagitantur, ut ne hiſcere contra quicquam audeant. Ubi verò ad Depoſitionem venitur, vah quanta tormentorum inſtrumenta proferuntur! ut ne Buſiridem quidem tam varijs cruciatuum terriculamentis uſum fuiſſe crediderim.

(a) *Plutarch. in Pompejo Sueton. in Cæſ. Iulio.*
(b) *Sueton. ibid.*

Inter *Aulicos* verò quotuſquiſque eſt, qui non vapulat ac ridet? Nam qui cum ingeniis conflictatur ejuſmodi, ei ad omnes injurias eſt muſſandum, vel aula exeundum.

—— Niſi quis colaphos perpeti
Potis paraſitus, frangique aulas in caput,
Vel extra portam ire trigeminam ad ſaccum licet.

Quotuſquiſque *Mennonita* hodie extra ſectam ſuam non Ulula eſt? qui omnia dicta aut facta ſibi impunè patitur, & exſibilatur: neque tamen ἀντιτύπτειν (a) ſuſtinet, niſi divortium à ſuis faciat.

Quotuſquiſque *Textor* etiam inter Mechanicos opifices non Ulula eſt, qui cum dignitatem artis ſuæ probare non poteſt, defendere eam non audet, & ſe infra foricarios & carnifices dejici patitur, nomenque ſuum profiteri erubeſcit.

Breviter

(a) *repercutere.*

Breviter, narro vobis, Patres Ululantes, in curia, in foro, in aula, in ſcholis, & præcipuè in conviviis paſſim Ululas inveniri, tanta patientia, ut mirum ſit unam hanc virtutem tot imitatores & pediſſequos habere. Πάντα γλαυκῶν πλήρη (a). Ita vix tres congregari poſſunt, quin quartus ſtatim Ulula ſit, qui quò magis reſiſtit & ulciſci ſe parat, eò magis ludibrio & conſortio tantæ avis eſt indignus, quaſi jocari inſcius.

Quid quod *conjugium*, ſocietas prima & minima Ululam inter duos conjuges habeat? Nam cum Xantippe lotio perfudit maritum ſuum, quid aliud quam ingens Ulula *Socrates* fuit, qui hoc patiendo eluſit & ingenuè pertulit?

De *Cornutis* verò ſeu *Cornigeris* (b) qui juxta Platonis doctrinam πλατωνικώτατοι (c) ſunt in uxoribus ſuis

(a) *Vlularum plena ſunt omnia.* (b) **Hoorn-dragers.** (c) *maximè Platonici.*

communicandis quid dicam? Credite, hos omnium, quos ſol vidit, eſſe Ululantiſſimos, cum ſibi mentiantur ipſi, omnia commenta uxoria, ut oracula avidiſſimè arripiant, ſeque fallant,

Plus rugas frendentis heræ, quàm probra timentes,

Adeò quidem ut nulla piamina poſcant ab uxoribus ἐπ' αὐτοφώρῳ (b) deprehenſis, ſed gratiam adhuc tam fœdæ conſcientiæ venentur apud nobiles adulteros & magnates, quaſi illud Ariſtotelis ſemper perpenderent, *Bonum quantò communius, tanto divinius (b).* Quæ omnia, niſi tàm magna virtus Patientia foret, & in Ululis jam celebrata, vix amplius laudem mereri poſſunt. At nunc glorioſiſſimam merentur ſcilicet!

Pergite Porrò Pati: Patiendo Palma Paratur.

Sed Patientiæ utplurimum comes eſſe

(a) *in ipſo ſeu facto ſeu actu venereo.* (b) 1. *Ethic.* & 2. *Topic.*

esse solet CONSTANTIA, neque facilè ab ea divellitur: quæ in nostra tanta est, ut in alia volucri major esse nequeat. Id enim planè certum est, eam non esse cum ciconiis, gruibus hirundinibus, aliisve avem migratoriam ac hospitam, quæ stationes suas mutet, & nos hyberno tempore relinquat, sed quæ constanter nobiscum commoretur tàm brumali quàm æstiva tempestate ob insitam animo tranquillitatem.

Argumento potest esse id quod Plinius noster asserit, *Noctuam sexagenis diebus hyemis cubare (a)*. Quamdiu autem cubat, certum est quod aliò non migret. Quum verò aves quasdam, ut supra memoratum *(b)*, trans mare ducit, id fit ante sexagenos hos dies, quo itinere emenso ac remenso se quieti dat & tranquillitati componit. Quod si maneret hyberno tempore cum avibus istis, quibuscum transmigrare dici-

(a) *lib. 10, cap. 17.* (b) *peg.*

dicitur, vos penitus deſtitueret, Patres C. neque à vobis unquam per illud tempus videretur aut audiretur. At cum contrarium, experientia doceat, conſtantiam ejus nobiſcum videtis.

Ubi rerum teſtimonia adſunt, non opus eſt verbis.

Non ergo ideo redit ad vos quaſi mala merx eſſet, aut nequam pecunia, quæ nuſpiam extrudi poteſt, ſed ut patronis ſuis conſtantiam hanc ſuam approbet & fidem. Alioquin enim ſtatuendum eſſet, juxta diverſam Ulularum ſpeciem alias in diſſitis illis & tranſmarinis ſedibus permanere, alias denique nunquam noſtris oris evolare, ſed perpetuò vobis adhærere. Quod λεπτοτομεῖν (a) eſſet & diſtinctiones novas inuſitataſque contra omnem Ululinæ Hiſtoriæ fidem proferre. Summa igitur huc redit: Apud nos manet Ulula & propterea eſt conſtans,

ſexa-

(a) *nimis minutim diſtinguere,*

ſexaginta diebus cubat: propterea eſt tranquilla. Non ut propterea eam à ſomno aut deſidia commendemus, aut pro Ulula Endymionē vobis laudemus cum iſtis ſomniculoſis hominibus qui inter laborem diurnum ſæpè obdormiſcunt, & cum nulla ſit Ulula, tamen *Ululam captare ſe* dicunt(*b*): ſed ut argumentum ſit ſecuritatis & beatitudinis. Nam ſi conſtantia hæc ejus cum aliqua voluptate & beatitudine conjuncta eſt, quæſo, ne invidete illi. Si enim carnem equinam ſemper manducaret, ſemper inquies, ut ajunt, & deſultoria eſſet. Nunc cùm placidè multumque dormiat, ab omni turba ſemota, Halcionia agit; tempeſtateſque & procellas, quæ tunc frequentes ſunt, prudenter in ſomno vitat. Et quantum quæſo omnes beatuli Somno debent?

Somne quies rerum, placidiſſime Somne Deorum,

Pax

(a) een Uyltjen vangḧen.

Pax animi, quem cura fugit, qui corpora duris
Feßa ministeriis mulces, reparasque labori (a).

Tune summe Nocturne Deus, Nocturnam Avem complecteris, nec sexaginta diebus exire pateris? sexta ferè temporis parte, quod in arca Noachi transactum est (*b*), ex qua primò corvus irrequietus, postea columba volatilis emissa est, antequam annuam explessent mansionem, cum Ulula constanter annum & decem dies ibi cum hominibus reliquisque bestiis transegerit. Certè nisi *major delectatio in quiete quam in motu* esset, ut bene Philosophorum antesignanus (*c*) ait, tam somnolenta non foret Ulula nostra; sed neque tam beata. Nam cum & animo & corpore quieto & composito sit, inter dormiendum pinguescit & abdomine repletur.

(a) *Ovid.* 11. *Metam.* (b) *Vide Gen. cap.* 7. & 8. (c) 7. *Ethic. cap.* 14.

pletur. Verè Ariſtoteles, *animalia plus dormiendo quàm vigilando augeri* demonſtrat (*a*); Verè & nos Ululam propterea beatam aſſerimus, mercedem & præmium tam felicis conſtantiæ.

Quoniam autem de Conſtantia agimus, Patres, præſertim in dormiendo, date mihi hanc veniam, ut vobis ſimilem aliquam ſtudioſi cujuſdam conſtantiam enarrem. Petierat hic à famula ſua, ut tam præciſe ante ſeptimam matutinam ſe excitaret, ut in puncto horæ commodè exire poſſet, neque vel momento ante vel poſt: Nam ſi ante excitaretur, aliquid de ſomno decederet; ſi poſt, periculum in exeundo eſſet. Prævertit ancilla paululum & ad dimidium ſeptimæ expergeſecit eum. Ibi ille vehementer inſtare ſeptimam exiſtimans continuò ſe veſtire cœpit & parare exitum. Jam ad limen erat, cum ecce campana impel-

(a) *lib. de ſomno & vigil.*

impellitur, & quadrantem ante ſeptimam ſignificat. Hic ergo multum indignari & ancillam objurgare, quod ſibi quartam partem horæ de ſomno ſurripuiſſet. Nec mora: Methodicè ſe reſolvit iterum, & veſtimenta quæ ſyntheticè modò induerat, analyticè exuit, & lectulo ſe involvit, clamans tantum tempotis non inutili vigilia tranſigendum eſſe, ſomnum nimis pretioſum eſſe. Interea ſomnus hominem opprimit, ut diu poſt ſeptimam dormiret: quod ſibi nequiter expetivit admodum. Sed

Juſtum & tenacem propoſiti virum (a)

Noſtis cætera. Dignè ergo æſtimare tales diſcite, digno quoque honore afficite Ululam, quæ conſtanter, vobiſcum commoratur, tam ſæviente quàm blandiente fortuna invariabilis: melior illis, de quibus Venuſinus vates (*b*),

—*Diſ-*

(a) *Horat. lib.* 3. *od.* 3. (b) *Idem, lib. Carm. od.* 35.

—— —Diffugiunt cadis
Cum fæce ſiccatis amici,
Ferre jugum pariter doloſi,

Porro quemadmodum Epictetus ad ſuum Ἀνέχου καὶ ἀπέχου (a) omnia virtutum præcepta revocare voluit: ita hæc noſtra ad idem illud vitam ſuam conformare decrevit. Τὸ Ἀνέχου in Fortitudine, Patientia, Conſtantia ad oculum vobis demonſtravimus. Τὸ Ἀπέχου in reliquis abſtinentiæ ſeu Temperantiæ viciniſque laudibus apparebit.

Atque hoc quidem nulli abſonum videri debet nos TEMPERANTIAM quoque Ululæ tribuere, eò quod ſolis hominibus propria videatur. Si enim Ælianus laudat voracem *Aquilam* ob temperantiam, quod *ſitim patiatur, nec ſe pulvere volutet, ut reliquæ aves* (b): cur non eandem virtutem in Ulula ſuſpiciemus? Si *Apibus* eandem

(a) *Suſtine & abſtine* (b) *lib. 2. de nat. anim. cap. 11.*

dem virtutem adſcribit; quod *ferantur eos odiſſe, qui à recenti Venere veniunt* (*a*); Cur non majora hujus ſpecimina in Ulula proferemus? Illa enim eſt, quæ ex Ovo prima Temperantiæ rudimenta ejuſque fontem fomitemque hauſit; licet Ariſtoteles graviter contendat nullam virtutem natura inſitam eſſe (*b*): contrarium tamen evincit hoc ovum, quod præſentiſſimum intemperantiæ remedium eſſe atq́; omnem ætatem ab ebrietate arcere ſupra è Philoſtrato aliiſque docuimus (*c*). Quod quidem ovum ſi hominibus ad temperantiam conducit, à quibus toto genere differt; multò magis Ululæ conducet, cui author eſt & parens. Nam juxta decantatũ Philoſophorũ axioma: *Qualis cauſſa, talis eſt effectus*. Et, *Quorum cauſſæ ſunt bonæ, ipſa ſunt bona* (*d*). Niſi potius credendum ſit, egregiam illam Temperantiæ vim, quæ

(a) *lib. 5. cap. 11.* (b) *lib. 2. Ethic.* (c) *pag. 54* (d) *Ariſtot. 2. Topic. 3.*

quæ in ovo nocturno latet, cum prima vitelli è posteriorbus ejectione quoq; excerni: quod absurdissimum esset. Nam quid Plinio fieret, qui memorat, *Eam novem dierum abstinentia non lædi?* (*a*) Quod sane haud vulgare continentiæ est signum ac cum miraculo conjunctum, quod non tantum cibo potuque novem dierum spatio abstineat, sed hac frugalitate ne lædatur quidem aut enecetur.

Aristoteles verò toti avium generi hoc commune, & reliquorum animantium respectu peculiare quoque esse tradit, *non bibere largius, nisi maximo detrimento* (*b*). Quod quidem non improbabile judico, cum nunquam mingant, quia renibus & vesica destituuntur: ideoque δυσȣρίᾳ (*c*) non laborent, neque Uroscopis, si forsan decumbant, opus habeant. Sed nec Vespasianus sic ab iis tributum suum è lotio

(a) *lib.* 10. *cap.* 57. (b) *lib.* 8. *H. A. cap.* 8. (c) *stranguria* (d) *Vide Sucton, in Vespas. cap.* 23.

è lotio exigere potuit (*d*). Illud verò experientia comprobatum eſt, jumenta & quadrupedes ultra ſuam naturam vix edere aut bibere, paucis exceptis ex equino, ſuillo & canino genere. Ululæ tamen abſtinentiæ virtus ita congenita eſt, ut in ea & cum ea nata ſit. Quare ſicut columbæ Veneri intemperantiſſimæ Dearum ſacræ ſunt, eò quod frequenter bibant, (*a*) & ſæpè ut bibere poſſint, ſalem è medio ſalino rapiant, nullaq; re magis quàm ſalſugine alliciantur: ita contra Minervæ Immortalium temperantiſſimæ Ulula dicata eſt adeoque cara, ut Eubulo Comico Παλλάδος Πῶλος, *Pallados Pullus* dicatur, quaſi Pallas, innupta licet, eam ex ovo excluſerit. Imò & in tanta apud Athenienſes habita exiſtimatione, ut exemplum ſibi inde continentiæ & temperantiæ ſumpſerint.

Quippe

(a) 't Is ſoo veel / als gheeft de duyven eens drincken.

Quippe ut Eubulus de iis teſtimonium reliquit

——— Τοῖς Ἀθηναίοις λέγειν
Καὶ μικρὰ φάγεμεν, τοῖς δὲ Θη-
βαίοις μέγα (a). Et alibi:
Εὖ ῥᾶςα δὴ πεινῶσι Κεκροπι-
δῶν κόροι,
κάπτοντες αὔρας, ἐλπίδας σι-
τέμενοι (b).

Egregia certè inſtitutionis hæc ratio, ut etiam Athenienſium pueri Ululam imitari diſcerent.

———*Adeò a teneris aſſueſcere multum eſt.*

Sicut contrà *Voracitatis* & *Ebrietatis* vitia nonnulli prorſus è cunis & materno ſecum gremio adferunt, qui non edunt bibantvè ut vivant, ſed vivunt ut edant bibantvè. Planè juxta Ariſtophanis Comici ſententiam:

(a) Athenienſibus dicere in promptu & pauca edere, Thebanis verò multa. (b) Facilè ſane eſuriem patiuntur Cecropidum liberi, Auras captantes, ſpeque veſcentes.

Ζῆν εἰπέ μοι τί ἐστι; τὸ πίνειν φημ' ἐγώ (a):

Quam vitæ definitionem, ſi loqui poſſent piſces, in medio mari approbarent. Sicut & Boneſus olim, (b) de quo Aurelianus dicere ſolitus fuit, *eum non ut vivat natum fuiſſe, ſed ut bibat.* Quem nihilominus diu in honore habuiſſe fertur militiæ cauſſa. Nam ſi quando Legati Barbarorum undecunque gentium veniſſent, ipſis Boneſus propinabat, ut eos inebriaret, atque ab his per vinum cuncta pernoſceret: ipſe verò quantumlibet bibiſſet, ſemper ſecurus & ſobrius, & adhuc in vino prudentior. Habuit præterea rem mirabilem, ut quantum bibiſſet, tantum mejeret.

Claudius Tiberius Nero eo uſq; ad *ἀκροτοποσίας* culmẽ pervenit, ut pro impoſito ei trinomine hoc ſubſtituerint,

(a) *Vivere quæſo quid eſt? Bibere inquam ego*
(b) *teſte Spartiano.*

rint, CALDIUS BIBERIUS MERO (*a*). Et nos quoque in illa tempora incidimus, ô Ululantes! quæ immane quantum à temperantia Ululina degenerant. Ubi tot Caldij, tot Biberij, tot Merones ſunt, quot Ululæ? neque tamen Ululæ, cum ſint intemperantiſſimi. Quid? An ullum certamemglorioſius eſt hodie aut familiarius quàm poculorum?

Pocula pota placent, decieſque epota placebunt (b).

Expendite enim mecum, Patres nocturni, annon hæc ſunt illa tempora, quæ jamdudum Romanus ſapiens prædixit. *Habebitur*, inquit, *aliquando ebrietati honor, & plurimum meri cepiſſe virtus erit (c).* Videtis prophetiam, videtis & impletionem. Nam qui magis honorantur hodie, quam iſti

Et potare pares & reſpondere parati?

(a) *Sueton. in Tiber. cap.* 42. (b) *Taubmann in luſu Bacchanaliorum.* (c) *Seneca Ep.* 6.

Quæ virtus major eſt atque illa intemperantia? ſine qua, qui religioſi ſunt, ſuperſtitioſi vocantur; qui fortes, auſteri; qui patientes, ſine ſenſu; qui conſtantes, pertinaces: ut nullus ſudor externus cum interno liquore amplius certare poſſit. Uſque adeò

NUNC EST BIBENDUM (*a*).

O tempora ergo! ô mores! Sed & ô terræ & regiones noſtræ! quæ antiquitus huic vitio deſtinatę hodie conſtanter in eo perſeverant. Vos enim Germanos appello, Vos ad Aquilonem expoſitos Belgas. Tacitum audite de antiqua Germania veſtra;

Diem noctemque continuare potando,
nulli probrum (*b*).

Hoc eſt illud ſcilicet, quod etiamnum tanta cum laude canitis;

Evacuare ſcyphos noſtri potuere parentes;
Poſſumus & noſtros evacuare ſcyphos.

Hanc

(a) *Horat. lib.* 1, *carm. od.* 37. (b) *de morib. German.*

Hanc ſitim in educanda infantia ſtatim accenditis. Pueris enim (*a*) ab ubere pendentibus lactis deſiderium per lagunculas iſtas, quas **pijpkannen** vocant fœminæ, minuitis; quas rudis & curioſa ætas ſubinde ad os referens tardè meantem potum ſugendi ſimilitudine capit & innocentis otij faſtidium levat. Mox aſſidua bibendi ratio ipſo uſu in perpetuam voluptatem tranſiens ſubindè palati aviditatem ſolicitat, ſemper utique poſt hunc morem aut natantem aut arentem. Et quia potus conditio craſſo liquore identidem faucibus aliquid relinquit, quod ſuccedenti potu diluendum ſit; hinc illa perpotandi dulcedo, hinc aſſuefactis & robuſtis corporibus illi vitio pares eſtis & hauſtas inter convivia nebulas mirabili felicitate exſolvitis, adeo ut in multam noctem producta temulentia poſtero mane pigritiam non imponat.

(a) *Barclajus in icone animor.*

An igitur Ulula noſtra ſic nata, ſic educta eſt? Quæ malum ergo veſania eſt, ut cum bibere vultis, intemperanter ex Ululinis ſcyphis bibatis? ut ſobrietatis magiſtram ad ebrietatis inſtrumentum adhibeatis?

Intereram nuper convivio ſatis madido, cum pulcerrimum venuſtiſſimumque poculum argenteum adductum eſt, forma planè Ululina, quæ tam propè ad Ululam accedebat, ut ſi equus fuiſſet, equum ad hinnitum provocaſſet: neq; tamen noſtra tunc Ululare poterat: adeo os ei & ventriculus vino repletus erat; quod per roſtrum nonnunquam compreſſis labris exſugebatur, nonnunquam deducto rictu per caudam ex parte minus decora hauriebatur, maximo cum riſu illorum, qui ſe proluebant iſtis deliciis.

——— ——— *Illud ſis vide*

Exemplum diſciplinæ inquam! —

Et in hoſpitem converſus inquiro, cur Liberi liquorem; tàm ingeniosè nobis propinaret, quaſi lac Ululæ eſſet? Ille

Ille ſe hoc modo excuſare pergit. Tolerabilius (inquit) eſt, argentea bibere Ulula, quam vitreo Priapo. Non enim ſolus Juvenalis eſt, qui dixit

——— *Vitreo bibit ille Priapo* (a).

Vidi qui apud nos etiam tam inceſtuoſis poculis bibunt, ut Bacchum Veneremq; ſimul hauriant. Sicut & milites ex vitreis ſclopetis aut ligneis ocreis Martem imbibunt. Alij in ipſis poculorum pedibus talos habent vel teſſeras, quas concutiunt, ut intelligant.

——— *uem Venus arbitrum*
Dicat bibendi. (b).

Alij alias formas laſciviendi in vino reperere, Quod ego domi meæ nunquam tolerabo.

Natis in uſum militiæ ſclopis
Potare nolo. ——— ———

Itaque cum nullum animal noſſem, quod altiori ſapientia ad ſobrietatem homini præire poſſet, quàm Ululam,

(a) *Satyr.* 2. (b) *Horat od.* 7. *lib.* 2.

ſcyphum hunc Ululinum protuli: Bene factum, inquam. Cur ergo hic decies obambulavit inter convivas? Quid illi miſeræ nunc animi eſſe credis? quæ cum nunquam inter aves

——— *Generoſum & lene requirat*
Quod curas abigat, quod cum ſpe divite manet
In venas animumque ſuum, quod verba miniſtret,
Quod ſe Lucanæ juvenem commendet amicæ (a),

nunc extra & intra penitus madere cogatur. Certè ſi verum eſt, quod de Archyta Tarentino dicitur, ligneam columbam volatilem feciſſe; quàm optandum eſſet, ſi idem noſtræ argenteæ contingere poſſet? cum omni mero ſe libraret in auras, & aufugeret è triclinio.

Sed quid remedij, Patres Conſcripti? ſatis diu enim hoc vitium deploravimus. An vos quoque potius de

(a) *Horat.*

de vino Cos, aut pinguiori cerevisia consulitis, quàm de remedio intemperantiæ? Certè si mihi παῤῥησιάζεσθαι (a) apud vos licet, quos probè novi, scio vos libentius nobiscum aspergi flore Liberi Patris quàm aquâ lustrali. Nisi ergo à nomenclatura Ululantium recedere vultis, quia jam mores sunt, quæ fuerant vitia, illud Græcanicum cogitandum est, ἢ πῖθι, ἢ ἄπιθι (b). Sin minus, faxo ut ex ovis Ululinis bibatis in posterum vinum adustum & ex cranio capitis cerevisiam, atque è tibiis Tabacum exsugatis; ut ita sensim ex tam parvis poculis discatis observare

——— *Quid ferre recuset,*
Quid valeat stomachus.

ut quemadmodum Sertorij miles caudam equinam depilavit sensim carpendo, sic & vos pedetentim ac per intervalla ebrietatem dediscatis: cum omnis subitanea mutatio sit pe-

 riculosa,

(a) *libere eloqui* (b) *Aut bibe, aut abi.*

riculosa, præsertim in diæta & valetudine.

Cæterum non una tantum Temperantia, quæ sobrietatis species est, sed & altera, CASTITATE, insignis est Ulula; eò quod non de die, sed noctu tantum & in opaco compari misceatur: ubi τὸ πρέπον (a) cum hominibus servat. Non enim homines, sed canes verè dicuntur Cynici isti Philosophi, quos Augustinus (b) *contra humanam verecundiam caninam protulisse sententiam* refert; *ut scilicet, quoniam justum est, quod fit in uxore, palam non pudeat id agere, nec in vico, nec in platea conjugalem concubitum devitare.* Quid verò magis contrarium est castitati, quàm reddere in publico obscæna sine pudore & coram isto Sole cum Absolomo nequiter lascivire, atque congredi cum concubinis in tecto ante oculos totius Israëlis (c).

De

(a) *decorum* (b) *lib.* 14. *de civit. Dei. cap.* 20.
(c) 2. *Sam.* 12. 11. & 16. 22.

De nautis verò quid dicam? Qui quot portus occupant, tot etiam Uxores invadunt. Quid de militibus & peregre profectis? Urias sanè singulare continentiæ exemplum illis reliquit (*a*), qui è bello & dissitis regionibus reduces & moræ impatientes cum ocreis & calcaribus in Venerem ruunt.

Illud verò in hac nostra quispiam reprehenderit, quod sanguinis propinquitatem in coitu non usque adeo attendat. At hoc Deorum Dearumq; exemplo facit.

--- DI nempe suas habuere sorores,
Sic Saturnus Opim junctam sibi sanguine duxit,
Oceanus Thetim, Junonem Rector Olympi.
(b) At quem Deum! qui templa cœli summa sonitu concutit:
Et Ulula nostra hoc non faceret? Illa verò illud ita facit, ac lubens

(a) 2. *Sam.* 11, 11. (b) Ter. *Eunuch. act.* 3. *sc.* 5.

Laudanda ſanè quod nonniſi juſta ætate hoc facit, cum reliqua ſalacior turba ſæpè antè annos laſciviat. Gallum vidi menſtruum, cum matre ſua vigilantem, de die id agere, quod Julius Cæſar ſe noctu in ſomniis agere putabat. Hem, inquam, *ille etiam ſcit, quid meretrix ſiet!* (a). O tenerum nimis Oedipòdem cum robuſta matre Jocaſta!

Sed quis quæſo omnes Ululæ virtutes in univerſum cogere, aut enucleatim ſingulas percenſere poſſit?

Non noſtri ingenij eſt, oras evolvere laudum
Tantarum, meritiſque Ululam celebrare Camœnis.

Aliquas vobis objicere & cogitandas relinquere neceſſe habeo, aut ſicut pictor è longinquo oſtendit, quæ per diſtantiam gratiora ſunt: ita ego vobis ex alto monſtrabo, quæ proximitate ſua nimis excreſcerent.

CON-

(a) *ibid, act. 5. ſc. 6.*

CONCORDIAM enim & AMICITIAM vultis? Quis de illarum νυκτομαχία (a) legit vel audivit unquam? Quod ſolum argumentum Lucani eſt, deſcribere (b)

Bella per Æmathios pluſquam civilia campos,
Non Ululas, ſed Romanos, populumq; potentem
In ſua victrici converſum viſcera dextra,
Cognataſque acies, infeſtiſque obvia ſignis
Signa, pares aquilas & pila minantia pilis.

Amiciores hic Ululis Ululæ ſunt, quàm Romani Romanis. nullam enim hiſtoriis & Annalibus materiam ſuppeditant belli civilis: ut magna pecudum & volucrum ſæpè turba fecit, quæ inter ſeſe confligunt, & in propriam ſpeciem infeſtis unguibus inferuntur.

(a) *pugna nocturna.* (b) *lib. 1. belli. civil.*

JUSTITIAM ne nominare quidem audeo, nisi quod in oculis honestè vivere, in unguibus neminem lædere, in rostro suum cuique tribuere, omnibus Ululis inscriptum sit.

Ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετή 'στιν. H. e.

Justitia in sese virtutes continet omnes.

DE VERITATE & SINCERITATE quis in dubium vocat?

—Animal sine fraude doloque est,
Innocuum, simplex.

Quis unquam mendacij eam insimulare, nedum convincere potuit? adeò ut quod vulgo de vacca dicitur, eam mentiri non posse, magis de nostra verum sit: ἀψευδὴς γὰρ (*a*).

Ψεῦδος δ' οὐκ ἐρέει; μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστί. (*b*).

De MODESTIA planè tacerem, ni Reges & monarchas ista virtute provo-

(a) *Absque mendacio est.* (b) *mendacium non pronuntiabit: est enim admodum prudens. Ex Homero,*

provocarent Ululæ. Nam cum nihil dulcius ſit voce DOMINI & DOMINATIONIS VESTRÆ; adeò ut Politici & Eccleſiaſtici Dominationis titulum avidiſſimè arripiant, Ululæ cum Augusto (*a*) ſe Dominas appellari ne à liberis quidem aut nepotibus ſuis vel ſeriò vel joco patiuntur: imò quod extraneas aves ſuſpiciant & ſe præſtantiores judicent, de ſeipſis & humillimè ſentiunt, & propterea caput oculorumque palpebras demittunt: ſicut in contrarium *inverecundi ſignum oculus apertus* ab Ariſtot. (*b*) ſtatuitur. Quod ſi Maximilianus I. Imperator ſciviſſet, certè inter Reges ſui temporis Ululinæ Modeſtiæ meminiſſet. *Tres Reges ſunt* (inquit) *hoc tempore. Unus eſt Rex Hominum, alter Aſinorum, tertius Rex Regum.* Rex Hominum eſt Rex Hiſpaniæ, qui adhuc moderatè regnat & ſentit ſe præeſſe

(a) *Sueton. in Aug. cap.* 53. (b) *phyſiog. cap.* 3.

esse hominibus (*a*). Rex Asinorum est Rex Galliæ, cujus subditi omnia onera, quæ ipsis imponuntur, ut asini patiuntur. Tertius Rex Regum ego sum: nam quilibet meorum subditorum vult esse Rex & Dominus.

Sed quo dilabor? Jamdudum silendum erat, nisi SILENTIUM adhuc Ululæ verbum meum requireret. Psittaci nobis ob loquelam: ut Ululæ ob taciturnitatem gratiores sunt, licet cum Psittacis, si vellent, certare possent: tamen

Rarus sermo illis & magna libido tacendi (b).

Quæ quidem virtus in iis tanta est, ut eam in media quoque morte non relinquant. Longe aliter ac Rex Priamus.

Hic Priamus quanquam media jam morte tenetur;
Non tamen abstinuit, nec voci iræque pepercit (c).

Atque

(a) *Quantum mutatus ab illo Hectore.* (b) *Juvenal.* (c) *Virgil. 2. Æneid.*

Atque hæc caussa est quod duo Psitci cum una Ulula divenditi sint eodem pretio, quod hæc nostra tantùm scire crederetur, quantum illi loquerentur. Nam si in sacris etiam stultus per silentium pro sapiente habetur (*a*), quantò magis tam sapiens & sagax Avicula? Notum est illud; *Si tacuisses, Philosophus mansisses.* At hæc nostra tot jam virtutes suas Philosophico silentio claudit & coronat, ut Silentij propterea exemplar constituatur.

Veterem picturam vidisse memini, quæ regem Alexandrum Magnum, Hephæstionem & Ululam repræsentabat. Ab uno latere stabat Alexander, ab altero Hæphestion; cujus ori Rex annulum seu sigillum suum imprimebat in signum silentij; Ulula in medio cum hac inscriptione.

S. T.

(a) *Prov.* 17.27.28.

S. T.

Quæ duo Elementa veteribus notæ ſilentij fuerunt. Explicatio tamen adjecta erat utrinque hoc hemiſtichio.

S. Jubet, ut ſileas. T. Jubet, ut taceas.

Rationem picturæ adderem, cur Ululæ præ cæteris volucribus Silentium attribuatur, niſi Aſina Bileami (*a*) Boves Romani, Canes, Serpentes, Galli gallinacei aliaque animantia (*b*) clara diſtinctaque voce prohiberent, & pro typo atque exemplari ſilentij & taciturnitatis eam haberent. Nam quia neque garrula, neque obſtrepera eſt, etiam in Templis ei religio magis concreditur, quàm vel hirundini loquaculæ vel aliis aviculis: *Tutum* enim *ſilentij præmium*.

Eat nunc aliquis, & Ululam non bonam eſſe clamitet, quæ tot jam tantiſque

(a) *Num.* 22. 28. (b) *Vide Auguſt. de Civ. Dei. lib.* 3. *cap.* 31. *Fulgoſ. lib.* 1. *memorab. c.* 4.

tisque viribus BONA probata est, quibus unquam à Philosophis VIR BONUS existimatur. Melior certè multis *Bonifaciis* hactenus, qui tantum boni non fecerunt, quantum nomine suo promittebant scilicet.

Sed quia in eo versamur adhuc, ut laudem ejus absolutam ponamus; quia bona est, non poterit sibi solum bona esse, nisi & nobis. Notum est vobis, Patres, Veteres Philosophiæ proceres ex utilitate honestatem metiri solitos fuisse, virtutesque ex utriusque pondere æstimasse. UTILITATEM igitur huic Alumnæ vestræ non exiguam inesse oportuit, quæ tantopere deprædicata fuit.

Ac primo quidem illud extra omnem dubitationis aleam pono, quod ingens & incomparabile bonum mortalibus concessum sit, cum Sol, Luna & Stellæ concederentur ad observationẽ & distinctionẽ temporũ, sicut ex Genesi (*a*) planum

(a) *cap.* 1.14.

planum eſt. Hinc eas alloquitur Poëtarum princeps

—— Vos ô clariſſima mundi
Lumina labentem cœlo quæ ducitis annum.

Ulula vero, Sole occiduo, Luna ſilente, reliquiſque ſideribus necdum apparentibus, vicariam operam præſtat, ut tempus illud quod ſub crepuſculum incidit, ab ejus volatu dignoſcatur & denominetur NOCTUÆ VOLATUS, dicaturque aliquid accidiſſe ſub Noctuæ volatum (**in de Uylen-Vlucht**). Quam utilitatem niſi præſtaret, hoc certè tempus ἀνώνυμον (a) eſſet, ut ipſi fatentur Poëtæ qui ὀνοματοποιεῖν (b) ſolent:

—— Lucem inficit umbra,
Umbraque mixta die eſt: dubitat nomenque viator
Quærit & imponit dubium pro tempore nomen.

Nam

(a) *abſque nomine* (b) *nomina imponere.*

Nam quæ illi de ſuo afferunt,

Qualia ſublucent fugiente crepuſcula
Phœbo,
Aut ubi nox abiit, nec tamen orta
dies (a).

nimis vaga, & incerta ſunt indicia. Certius illa hoc tempus definit, quæ cum luce diurna delituit, tunc in lucem ſeu potius tenebras prodire & evolare ſolet. Quam veram eſſe cauſſam arbitror, quare Athenienſes teſte Plinio (*b*), *dies ſuos ab occaſu Solis numerarint*, diem incipientes à noctuæ ſuæ volatu.

Qui autem apud nos Ululam in eo imitantur, quod hoc tempus initium voluptatum ſuarum ſtatuant & nequitiarum, nec utile nec laudabile præſtant, *facientes de die noctem, & de nocte diem, ſtatuentes tenebras pro luce & lucem pro tenebris (c)*. Quod etiã Heliogabalũ factitaſſe inter monſtra Imperatoria

(a) *Ovid.* (b) *lib. 2. cap. 77.* (c) *Ieſa.* 5.20.

ratoria narrat Lampridius (a): *trajecisse dierum actus noctibus & nocturnos diebus, astimantem hoc inter instrumenta luxuriæ: ita ut sero de somno surgeret & salutari inciperet, mane autem dormire inceptaret.*

Accedit huic alia non minor utilitas, quæ ex Ululæ VENATIONE habetur, dum naturali impetu in *mures, glires que* fertur, quos illa quidem in agris & domibus melius venari poteſt, quàm apros in medio mari. Quæ cauſſa eſt, quod à nonnullis magni nominis viris & matronis pro fele ob eximiam hanc utilitatem domi alitur. Notum eſt enim omnibus, quàm infeſtum & odioſum animal ſit MUS, ſive majorum ſive minorum gentium. Nam ut omittam, quod *mus*

Pusillus tam ſit audax beſtia(b).

ut hoſtis & domitor ſit elephanti, animantis tam vaſtæ & portentoſæ magnitudinis; ad cujus conſpectum cohorreſcit

(a) *in ejus vita.* (b) *Plautus.*

horrefcit Luca Bos, auditum tremit, odorem fugit, imo & pabula à mufculo contracta non audet attingere: etiam hominum fruges annonamque confpurcat & confumit, *idque tam fubito & inaudito modo, ut brevi temporis fpatio parum ex univerfo frumento relinquatur (a).* infeftat domus, horrea, cellas & thalamum ipfum, quin & aurata Regum laquearia & templa facrata corrodit ac comminuit, linea & lanea, cibos & libros abfumit, imò & *in Cypro ferrum, in alia verò infula aurum. Quin & clypeos argenteos Lavinii arrofit (b), ideoq; in metallis diffecatur, excifaque alvo femper ibi furtum deprehenditur:* id quod naturæ ipfius miraculum, & quem Scaliger Aquilam ingenij humani dixit, inter mirabilia tamen numeravit. (c). Denique hoc animal in perenni eft inquietudine, ftudetque tàm importunè, ut non raro noctis quietem

(a) *Verba funt Plinij.* (b) *lib* 8. *cap.* 57.
(c) *Ariftot. in moralib.*

quietem turbet in ipſo hominum lectulo.

Et quaſi hoc parum ſit, homines exigere lectulo, conſtat Plinij teſtimonio *plurimos aliquando mures ad Troadem perveniße, atque incolas fugaſſe (a).* &c. Et ne quid ad ſummam deſit tyrannidem, ipſum tandem hominem devorat: Popielum nimirum Poloniæ ducem & Widerolphum Argentinenſium Epiſcopum, nec non Hattonem cognomento Vonoſum quondam infauſtæ memoriæ Moguntinorum Epiſcopum, quem virum in medio Rheno turmatim aggreſſi mures devorarunt, ejuſque nomen è parietibus & tapetibus abraſerunt, ut me, cum hæc lego, non contineam, Patres, quin exclamem:

Damnoſi quid non imminuunt mures!

At in ea re utilitatem ego faciam ut cognoſcatis Ululæ, quæ humanum genus ab his detrimentis & incommodis

(a) *lib.* 10. *cap.* 65.

modis (dummodo hæc incommoda ſint dicenda, & non peſtes potius & infelicitates meræ) liberat & recreat. Hæc eſt enim, quæ toti huic generi infenſa, favente Delia, eos venatur, fugat, perſequitur, capit & dilaniat, non aliter quam canes venatici feram inſectantur, quos ob venationem *Generoſos* vocant. Quanquam horum etiam canum generoſitas major ſæpè eſt quàm utilitas, dum relictis leporibus, canibus & apris, quorum eſculenta caro eſt, urſos & pardos inſectantur, aut nobiliori ferocia in leones & elephantos irruunt, qui magis in theatro oſtentantur quàm in culina conducunt. At hæc noſtra dubitetis an generoſior an utilior ſit in perdendis muribus, dum Elephanti hoſtem & domitorem aggreditur, fundit ac proſternit. Itaque quàm verum eſt quod Ἐλέφας μῦν οὐχ ἁλίσκει (a), tam falſum eſt de Ulula, quæ mures

(a) *Elephas non capit murem.*

capit & hoc nomine generosissima & utilissima est. Etenim juxta Aristotelem; *A termino simpliciter sumpto ad terminum secundum magis & minus valet consequentia.* Si ergò Elephas est generosus, ejus domitor erit generosior, & sic Ulula domitoris domitrix generosissima. θαύματα, ϰ τέρατα (a).

Neque vel minimum senectus ex hac utilitate nobis imminuit, ut Ulula se cum mustela farinæ involvere cogatur. Sic enim nonnunquam mures evaderent, eamque eluderent.

(b) Mustela cum annis & senecta debilis
Mures veloces non valeret assequi,
Involvit se farina, & obscuro loco
Abjecit negligenter. Mus escam putans
Adsiluit & compressus occubuit neci;

Alter

(a) Miranda & prodigiosa. (b) *Phœdrus in fabel,*

Alter ſimiliter deinde perit & tertius.
Aliquot venit ſeculis reti territus,
Qui ſapè laqueos & muſcipulas effregerat,
Proculq; inſidias cernens hoſtis callidi,
Sic valeas, inquit, ut farina es, quæ jaces.

Videtis ergo, quanto ſit utilior hominibus Ulula, quàm muſtela, quæ in ſenectute farinam nobis corrumpit, neque tamen mures capit.

Tametſi verò propero, Patres, non poſſum tamen cum ſilentio prætermittere VESPERTILIONES, quos quidam inter murium ſpecies recenſent, ab hac noſtra quoque inſtar murium capi & conſumi. Quàm verò noxia & crudelia hæc ſint animalia ex eo patet, quod carnes, quas homines ad victum expetunt, & ſibi condiunt, abripiant & furentur. Quamvis autem Plinius (a) *culices quoq; in cibatu veſpertilionibus gratiſſimos eſſe* ait,

a) *lib.* 10. *cap.* 61.

ait, tamen hunc cibum nemonoſtrum inviderent illis, ſi carnibus & lardo abſtinerent, perniſque perniciem inferre deſiſterent. Quas cum corrumpant, abſumant, ſuccidiaſque excavent, imò & in iiſdem nidulentur, indeq; fœtus ſuos alant, hoc commodū præſtant hominibus Ululæ, ut veſpertilionibus adeo non infeſtentur. Sine quibus ſi eſſetis, Patres Ululantes, tot veſpertiliones in aëre ſub crepuſculum volarent, quot videtis atomos in radiis ſolaribus. Quod incredibile quidem vobis videtur. Sed incredibilius fortaſſe quod veſpertiliones quidam in locis quibuſdam remotis cibis humanis non contenti, ipſos homines aggredi non verentur: *Quorum de nocte dormientium membra veſtibus nudata adoriuntur, roſtroque vulnerant humani ſanguinis exſugendi gratia, idque tanta copia, ut duos ſextarios noſtrates plerumque antequam videantur, ebibant* (a). Imo

(a) *Lerius in hiſtor, navig. in Braſil.*

Imo vero *cum particulis carnis, humanæ mordicus avulſis evolare ſoleant* (*a*) Quod procul dubio ſignum eſt, ibi pauciores Ululas eſſe atque apud nos minuſque utiles. Gaudete igitur mecum, Patres, quod in noſtris provincijs tam diris & crudelibus volucribus non infeſtemur, ſed & gratias agite Alumnæ veſtræ, quæ vos à tam peſtiferis inſidiis & morſibus tutos hactenus & inviolatos præſtitit.

Ut verò à Venatione ad AUCUPIUM eamus, quis neſcit, utiliſſimam aucupandi operam hominibus præſtare Ululam? dum aucupes ejus miniſterio omne genus alitum in viſcum ſuum aut caſſes trahunt. Conſtituunt nempe eam eleganti in ſtipite, ubi vix per momentum ſola eſt, quin ſtatim ingenti turba & comitatu circumcincta ſtet. Sola omnibus miraculo propter ſpeciem de die inuſitatam. Interim dum oculos omnes in Ululam

(a) *Stadius part. 3. Braſil.*

figunt, & illa cum Minerva ſua Trojana

— *Solo fixos oculos averſa retorquet*; pedes omnium atque alæ in viſco hærent, aut caſſibus involvuntur: Advolat auceps, dat omnes letho, & Ululam liberat. Sic igitur ut Ulula capta eſt ad vitam, ſic reliquas aves capit ad mortem, & juſta talionis lege nutritijs ſuis perſolvit hoc beneficium. Videtis ergo hac quoque in parte gratitudinem alitis hujus, quæ in aucupio vobis altera manus eſt, per quam non minus volucres, quam per homines Simias capere poteſtis: qui ſane non exiguus operæ fructus eſt. Unde media nocte in hæc verba erupiſſe ipſa fertur: (*a*).

Γλαὺξ μὲν ἐγὼ, κότος ἀργάλεος, πάντ' ἔθνει πτηνῶν
θυμὸν ἀνίκητον στήθεος ἐντὸς ἔχω.

Oπ-

(a) *quod Epigramma Iacobo Mycillo attribuitur ejuſque interpretatio Reuſnero.*

Ὁππότε τοὺς ἄλλους γλυκερὸς περιβάλλεται ὕπνος,
Ἡ μελέρης ἄγρης, δῶρα μέγιστα φέρω.

Quod aliæ aves ita reddiderunt:

Sim quamvis odium toti volucrum grave genti,
Invictum cordis pectore robur alo.
Nam volucres alias cum ſomnus detinet altus,
En prædæ noſtræ maxima dona fero.

Et quis non propterea eam collaudet, cùm totus fere mundus idem in Romana Venatura (exceptis paucis hæreticis) miretur & deprædicet:

Hoc eſt Roma viris, avibus quod Noctua: trunco
Inſidet, & tanquam volucrum regina ſuperbis
Nutibus à longe plebem vocat: inſcia fraudis
Turba coit, magnos oculos mirantur, & aures,

 Grande

Grande caput, roſtrique minacis acumen aduncum,
Prædaque ſunt omnes, verubus torrenda ſalignis. (a)

Tametſi, ut hoc obiter addam, ad capturam piſcium non adeò habilis ſit ſicut aves Gaviæ & reliquæ volucres aquaticæ, eò quod magis Elemento ſuo proprio gaudeat quàm alio. Jam verò Quintilianus teſtatur; *Facilius eſſe ſecundum naturam quàm contra eam vivere.* Et quomodo hæc aëri & Atticæ regioni primum aſſueta barbarum hoc elementum ferre poſſet, quod è Græculorum ſuorum traditione ſpiritum ſimul cum corpore extinguit? (b)

Quanquam autem beatitudo ejus vix unquam permittat, ut in lacrymas ire cogatur animal tantæ præſtantiæ, (*Neque*

(a) *Mantuanus.* (b) *Vnde Ovid.lib.*1.*Triſt. eleg.* 2. Non lethum timeo, genus eſt miſerabile lethi: Demite naufragium, mors mihi munus erit.

—*(Neque enim cæleſtia tingi*
Ora licet lacrymis) (a)

tamen ſi ei hoc contigerit commiſeratione aliorum, ferunt lacrymas ejus non inutiles eſſe in re medica, ſed ſi quis iſtis ſe inungere velit, æquè de nocte ac de die videre poſſe. Hoccine vobis videtur memorabile, Patres, ut quod viſum lacrymantium maximè corrumpit, id alterius viſui medicinam faciat? Et annon ipſe Apollo Deus ille medicus, Deus opifer, ULIUS appellatus eſt? *(b)* Quod qui ignorat, nondum divinum illud Homeri intelligit (*c*):

Οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν.

Atque hæc cauſſa eſt, cur in omni ſupplicio, (quod tamen nunquam aut rariſſimè meretur Ulula) non mors, ſed deplumatio conſtituatur; ut utilitatem adhuc ſuam in muribus capiendis avis

(a) *Ovid 2. Metam.* (b) *teſte Herodoto.*
(c) *Odyſſ. 10.*

calva & implumis ostendere queat. Quod si quis adeo festivus sit, ut plumas illas in cervical suum reponere velit, næ ille fausta somnia habebit! Neque enim unquam cum Domitiano somniabit, quod Minerva sacrario excessura sit, (*a*) cujus exuvias sub capite tenet.

Sed ne vivam tantum in usu medentium esse putetis, etiam mortua utilissima est. (Doleo illud porcis etiam commune esse, sed gaudeo, porcos tantum mortuos utiles esse) *Fel ejus* à Plinio nostro prædicatur *ad oculorum albugines, suffusiones & caligines depellendas, Adeps similiter ad eorum claritatem conducere* (*b*). Remedium sanè, quod omnia Medicorum circumforaneorum emplasmata & embammata vincat. *Ala vel pes mortuæ abscissus si suspendatur in cancellis, tantæ virtutis est, ut columbas abigat, ne granaria infestent.* Quod licet etiam de pede

(a) *Sueton. in Domit.* (b) *lib. 28. cap. 6.*

de felino prædicent quidam, hoc tamen nostro multo efficacissimum est. *Hortorum quoque custodiæ, alas affixas portæ vel parieti, plurimum conferre* naturæ Consulti prodiderunt (*a*).

Sed quid de partibus tam scrupulosè loquor, cum totum vobis uno intuitu, imò mensa & catino apponere possim? Caro totius Ululæ esculenta & convivalis est. An ullus vestrum meus conviva ad istas delicias esse velit, dubito. Memini tamen à duobus Patribus nostris ejusmodi convivium institutum esse, Ululamque & picam diligentissimè tostam. Tum generum socero suo apposuisse Ululam tanquam digniorem, sibi pro modestia sua picam servasse. Exultasse senem edentulum inter media fercula, nullamque sibi columbam adeò sapidam fuisse visam. Plura ejus generis convivia narrare possem, quæ sine Cerere & Libero sæpius de visceribus ejus

(a) *Vide Columellam.*

habita ſunt, cum maximo gaudio diſcumbentium & præmio coquorum. Eant nunc Glauco-maſtiges & vituperent noſtram, quod parum utilitatis adferat, quæ nec viva nec mortua utilis eſſe definit. Qui ſi chiragra, vel gonagra, vel podagra laborarent, longè aliter ſentirent, cum remedium ab eſu hujus volucris petendum eſſet.

Unum ſupereſt, Patres, quod condimentum reliquorum eſt, & veluti Bellaria, Ululina JUCUNDITAS. Sanè hæc anima eſt ac vita omnium actionum ejus, quæ veram laudem merentur: ſine qua ne caro quidem ejus ſapere poſſet. *Dulcis animi affectio, quæ* Cicerone teſte *voluptatem honeſtam* affert: ſine qua qui vivit, non in vita, ſed præter propter illam vivit. Id ita eſſe Antalcidas Lacedæmonius probè intellexit, qui rogatus, *quo pacto quis maxime placere poſſet hominibus?* reſpondiſſe fertur: *Si præſtet utiliſſima, loquatur autem jucundiſſima.* Ponite enim mihi virum genere nobilem, ſapientia

entia clarum, virtute excellentem, & utilitate præſtantem? at unicam converſationis jucunditatem tollite, ſuſtuleritis omnia.

Erat Cato nobilis, ſapiens, gravis & Romanæ rei utilis, ſed jucunditate deſtitutus, cum ſupercilium Cenſorium non poſſet ponere, ſolus ipſe è theatro migravit.

Noſſes jucundæ dulce cum ſacrum Floræ,
Feſtoſque luſus, & licentiam vulgi,
Cur in theatrum Cato ſevere veniſti?
An ideò tantum veneras, ut exires? (*a*)

Tales autem, etiam cum jucundi eſſe volunt, non poſſunt; niſi cum Terentiano Demea non tria tantum ſed centena multa præter naturam addant. (*b*). Nam & Cato riſiſſe, ſed ſemel, dicitur; & pila luſiſſe, ſed tempore importuno, cum repulſam à populo Romano tuliſſet.

Ulula autem noſtra, non jucunda;

(a) *Martial.* (b) *in Adelph.*

ſed ipſa eſt jucunditas, & propterea in ædibus Magnatum & Principum alitur & in ſummis deliciis habetur Diis ac hominibus carum caput. Non ventilabo hæc graviter, Patres, ſed luſorijs armis hanc cauſſam apud vos agam.

Aſpicite mihi, ſi lubet, ſuaviſſimam illam formam vultus Ululini: faciẽ, felis inſtar, rotundam; capitis, jam ad dexteram, jam ad lævam, inflexionem; oculorum glaucorem, & ſemipætam diſtorſionem, eorumque nebuloſam, ac ſi ſemper ſomniculoſa eſſet, conniventiam; aſpectum verecundum, blandum ac lepidum; ſuperciliorum nunc dejectionem, nunc exporrectionem, dum cum Ulyſſe ſibi cognomine

—- Oculos paulum tellure moratos
Ad proceres tollit , (a)

quaſi de re quapiam vehementiſſimè cogitabunda.

O lepidum caput!

Con-

(a) *Ovid. Metamor.*

Conſiderate, ſi volupe eſt, roſtrum ejus, inſtar naſi ſimi, compreſſum, & aduncum, quo vel ſuſpendi poſſet, ejuſque, ſi propius accedatur, dum ſibi cavet, crepitationem; ſi inſtetur, unguium curviſſimorum, harpyarum inſtar, oſtentationem, quibus mox periculo exempta caput ſcalpit, ubi forſan non dolet.

O qualis facies, o quali digna tabella?

Recognoſcite mecum, ſi vacat, ventrem ejus plumeum, ſilva quaſi plumaria prominentem, ac ſi perpetuò uterum geſtaret; & nihilominus ſeſſionem ac ſtaturam cum homine Platonico erectam: quin denique totius corporis venuſtiſſimam diſpoſitionem.

Εἰδωλοποιεῖτε, nî grave, cætera naturæ mirabilia, quæ ſuavem ejus aſpectum reddunt: comperietis certò, illam inter monſtra & terriculamenta puerorum non eſſe numerandam, quibus ad lectum abiguntur infantes, *ludibria naturæ,*

Quæ genuit, quoties voluit natura jocari.

ſed verum ἡδύτητος σχῆμα (*a*), & perfectum pulchritudinis exemplar in ea habebitis, in quo quicquid vel pavonibus glorioſis, vel pſittacis auratis, vel aquilis generoſis, vel columbis ſimplicibus deeſt, ſuppletum eſt. Quo quid jucundius?

Eleganter hanc in rem Cicero (*b*), *Pulchritudo corporis apta compoſitione membrorum movet & delectat, hoc ipſo quod inter ſeſe omnes partes quodam lepore conſentiunt* (*veluti in Ulula* addendum erat) Neque vel hilum virtutem ejus homines æſtimarent, ut ſunt perverſa ſæpe judicia, niſi tam exquiſitè pulchra foret. Nunc verò

Gratior eſt pulchro veniens è corpore virtus.

Quid enim hæc omnia ſpirant, quàm jucunditatem & oblectamentum? ut ipſa natura in hac volucri formanda luſiſſe, & ex compoſito ad feſtivitatem compoſuiſſe videatur.

O fa-

(a) *ſuavitatis forma ſeu figura.* (b) *lib. 1. Offic.*

O faciem pulchram! deleo dehinc omnes ex animo volucres
Tædet harum cotidianarum formarum. (a)

Ulula mea meos oculos habet in ſe converſos, jucundum meum ſpectaculum, meus amor, amæniſſimæ meæ deliciæ.

Sed quid de me loquor? Nemo ex Ululantibus eam vidit unquam, quin pervidere voluerit; nemo oculos in eam intendit, niſi magis intendere geſtiat, ut, velit, nolit, aliorſum deflectere lumen & ab illa deſiſtere nequeat, niſi prius expreſſam ejus imaginem in mente ſua formarit. Tam fuit ei, non dicam jam Minerva amplius, ſed Venus ipſa propitia, ut gratiæ ſuæ ſuavitatem etiam ad Non-Ululantes tranſmittat, & ubique repræſentetur, pluresque fortaſſe depictæ quam veræ inveniantur.

Nam

(a) *Alluſum ad illud Chæreæ Terentiani in Eunucho.*

Nam ut à libris, Sapientiæ instrumentis, exempla desumamus, si qua pictura vacuam paginam replet, nulla frequentior Ulula est; imò in ipsis literis majoribus, quas Capitales dicunt, Ulula impressa est, quam illic caput exerentem videtis. Sæpè etiam binas aut ternas, ut sorores, uni eidemque literæ insculptas cernitis, quasi una absque socia jucundam ibi sedem non habeat, aut ad risum lectori non sufficiat. Ut nunc omittam Typographos Genevenses è familia *Choüet*, qui Ululam pro insigni libris suis præponunt, hoc circumscripto symbolo

IN NOCTE CONSILIUM.

Jam verò si ædes inspiciamus, & habitacula, per quæ homines diem vident, etiam Ululas vident, & plena sunt ipsa vitra & fenestræ Ululis depictis, si non omnia, saltem pleraque; de quibus dubitetis, Patres, an hæ picturæ intra an extra domum sint. Pellucent enim & utrobivis imaginem suam repræsentant, sive domi sive foris

ris ſteteritis, non aliter quàm Janus Bifrons ſimul πρόσσω καὶ ὀπίσσω videt. (a)

Annon autem juxta Flaccum

Ficta voluptatis cauſſa ſunt proxima veris,

Imò, ſecundum ipſius Philoſophi ſententiam, *idem fit motus in imaginem, in quantum eſt imago, & in rem.* (b)

Quod ſi caſtitas Ululina permitteret, id exemplo probarem Ixionis, qui permittente Jove cum effigie Junonis egit, quod Jupiter cum Junone agit. (c) Ita nimirum

—*Trahit ſua quemque voluptas*

& Ulula omnes: ita ut nihil prorſus jucundum videatur, quod lepôre & ſuaviludio hujus noſtræ non ſit conditum.

Sed & columnis, tam lapideis, quam ligneis, Capituli vice imponuntur Ululæ, cujus inſtituti nullam aliam ratio-

---

(a) *à fronte & à tergo.* (b) *lib. de memor. & reminiſ.* (c) *Vide Lucian. in dial. Iunonis & Iovis.*

rationem afferre possumus, quàm solam oculorum oblectationem, nisi quod spectaculo volucres allicere, aut vespertiliones abigere debeat.

Ad summam, omnia cælata, ficta, pictaque penicillo & acu, sculpta & impressa, quin & opere Phrygio contexta & contortuplicata nullius sunt æstimationis, si Ululinis figuris non abundent.

Quæ tamen nulli rei nisi puræ putæ delectationi conducunt, adeò ut etiam Amstelodami foribus latrinæ appicta videatur cum fistula Tabaci. Neque minus hoc illam dedecorat, quàm quod Lusitaniæ Rex effigiem Regis Castiliæ ad foricam dejecit; qui tamen nihilominus manet terror Europæ, Turca Christianus, Tamerlanus Catholicus, & si quid magis Monarchicum in illum dici potest.

At incidit hic dignus vindice nodus. An Ulularum quoque figura in Judæorum olim velis & picturis obtinuerit? Et si minus, quæ ejus rei caussa?

Quod

Quod equidem nec in Miſnajoth, nec in Gemara legiſſe me hactenus memini. Sed cum Religio non ſuavitatis aut jucunditatis cauſſa, ſed horroris & tremoris ſit materia, avem tam ſuavem & jucundam intertexere nefas fuit. Quid quod uſus ejus immundus in V. T. fuerit? (a) Quod diſcrimen cum apud nos exoleverit, omniaque munda mundis pronuncientur (b) ipſa jam munda, & puritatis jucundiſſima figura eſt, neque in feneſtris & laquearibus Templorum modo viſitur, ſed & in ſacris quoque inſtrumentis ornatus cauſſa exprimitur. Quo nomine in Hieroglyphicorum Catalogum non inconcinnè referri poſſet.

Ad ludicra tamen frequentius adhibetur. Quæ tamen ita nunc, Patres, veſtra cauſſa temperanda ſunt, ne, qua eſtis lienis petulantia, per riſum multum periclitemini. Memini, me vidiſſe vetuſtam & venuſtam quandam tubellam,

(a) *Levit*, 11, *v.* 16. 17. (b) *Tit.* 1. *v.* 15.

in qua Ulula aſſidebat rhombo & fila ducens nebat more fœminarum. Aſtabat quidam (è veſtro puto genere) una manu candelam tenens, altera murem oſtentans, & inclinato capite rhythmis eam Weſtphalicis ſalutabat. *(a)* Suaviter per aliquod tempus iſto ſpectaculo afficiebar, & parum aberat, quin induſium illud, quod ex iſtis filis texendum eſſet, mihi optaſſem: quod mihi carius fuiſſet, quam illud quod Sardanapalus inter ſcortorum greges nevit, aut Hercules apud Omphalen. Neque vos Ululam neviſſe miremini: Minervæ ales eſt. Quicunque ergo in poſterum eam viſurus eſt nentem, vel in propria perſona, vel ejus ſpeciem,

Sive levi teretem verſantis pollice fuſum,
Seu pingentis acu, ſciat hanc à Pallade doctam. (b)

Quod

(a) Daer ſat ein Uul und ſpan. &c.
(b) *Ovid. lib. 6. Metam.*

Quod cum Arachne nunquam negabit noſtra.

Oportet autem facetam & mire lepidam eſſe avem, quàm Athenienſes olim in ſacris & ſaccis ſuis habuerunt. Atq; hæc eadẽ cauſſa me movit, ut hoc ULULÆ ENCOMIUM forma hac portatili & commoda excudi curaverim, ut & vos omnes, quotquot eſtis Patroni Ululantes, in ſaccis veſtris deinceps circumferre poſſitis, & tanquam aliquod VADE MECUM domi militiæque præſto habeatis.

Sed ecce, ne luſus quoque ævi noſtri prætereamus, hic etiam Ulula jucundiſſima eſt. Quippe novum genus luſus nuper in honorem ejus excogitatum eſt. Non enim ſatis erat habere ludum *Anſerinum* ac *Serpentinum*, niſi eadem quoque forma acceſſiſſet *Ululinum*, in quo tribus teſſeris ſimul luditur, cum in prioribus duabus ſatisfiat. Quis autem hominum aut Deorum in noſtras terras hunc ludum invexit? Nam *Anſerinum* ex Italia; *Serpentinum*

ex Ægypto majores veſtri attulerunt. E Græcia nobis *Ululinum* quis adduxit? Undecunque venerit, laboris certè dulce lenimen eſt, & helluo temporis, quod venuſtiſſima noſtra beſtiola luſum proprium ſibique dicatum habeat, quo forum aleatorium calefiat.

Ita nunc cum amentibus (ſed amantibus dicere volui) eundem ludimus ludum, quorum *ſua cuique Ulula eſt columba* (*a*), ut vetus habet proverbium. Sic paſſim Ulula noſtra efficit, ut cum gratiæ cauſſa nihil faciat, omnia tamen grata ſint, quæ facit.

Neque hoc tranſiliendum arbitror, quod Plinius noſter narrat, quod ſit *avis paraſita, & quodam genere ſaltatrix*. (*b*) Si Paraſita, utique omnibus jocis & ineptiis inſtructa, atque ad ſingula temporum locorumque intervalla accommodis & ludicris geſticulationibus faceta ac feſtiva. Saltatio verò

(a) Elck meynt dat zyn Uyltjen een Duyfjen is. (b) *lib.* 10, *cap.* 23.

Saltatio verò inter reliquos ludos non familiam ſed choreas ducit, cum *multarum deliciarum comes ſit extrema ſaltatio*, vel ipſo Cicerone teſte. Hinc verò nomine luxuriæ eam traduci cum Muræna, aut inſaniæ, neutiquam patiar. Saltationem enim à natura habet, ad quam non docta ſed facta, non inſtituta ſed imbuta eſt. *Ambulare* enim eam *difficulter* (in conviviis præſertim) *ob curvitatem unguium* hiſtoricus noſter aſſerit, (*a*) ideoque interdum cum pica ſaltare cogitur.

Dignum profectò exercitium quod plures æmulatores habeat. Nam quæ nova nunc ſuperſtitio inceſſit hominum genus, ut tam libere jam non ſaltent. Muſæ enim ipſæ apud Heſiodum (*b*) & Anacreontem animi gratiâ ſaltaſſe leguntur:

Καλλίκομαι κοῦραι Διὸς ὀρχήσαντ' ἐλαφρῶς. (*c*)

(a) *lib.* 10. *c.* 19. (b) *Theog. in princ.* (c) Pulchri-comæ ſi liæ ovis ſaltarunt leviter.

Et quidni ſaltet etiam Jupiter otioſus, ſicut ſaltat hæc noſtra? Si fides habenda ſit Græculis,

—— ὀρχεῖτο πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. (a)

Apud Homerum ſaltationes, ut & Muſica conviviorum fuerunt appendices. Ita apud Phæacenſes fatetur Rex Alcinous in uſu fuiſſe ejuſmodi choreas in conviviis. Quin ipſe Ulyſſes toties à prudentia laudatus, reverſus ſaltationes inſtituit domi, ut putarint nuptias eſſe in aula Penelopes. Et ut exemplum prorſus inculpabile adducam, Socrates aliquoties exercitij gratia ſaltaſſe dicitur, & ſæpe dicere ſolitus, παντὸς εἶναι μέρους τὴν ὄρχησιν γυμνάσιον. (b) Ariſtophanicus verò chorus lepidè occinit,

Ὦ ἥδομαι, καὶ τέρπομαι καὶ βούλομαι χορῆσαι. (c) planè

(a) Saltavit pater hominum & Deorum.
(b) *Saltationem eſſe exercitium omniex parte abſolutum.* (c) Saltatione delector, & cupio & volo ſaltare. Ich ſal tantzen/ Ich muſz tantzen/ Ich wil auch tantzen.

plane ut Chorizantium illa hæresis ante sexcentos ferme annos extitit. (a) Si igitur tot Principes viri, tot sapientes, & Dij deæque saltarint cum Ulula nostra, quis eam accusabit hoc nomine, nisi qui amiculis suis invident, ut cum sene restim saltent ductantes, aut ut, qui possunt, pedibus alternis subsequantur, aut qui non possunt, uno pede instar Empusæ claudicent?

Agite verò etiam, Patres, ne præcipuam personam in hoc dramate omittamus, (si unquam fuisse creditis) ULENSPIEGELIUM intuemini, *Tilonem* illum *Mollensem*, πολύτροπον an θαυμάσιον dicam, ad facetias & festivitates natum, omnisque leporis promum & condum. Hic unde nomen acceperit, quæro? Nam ter quidem baptizatum asserunt, quod bis nimium est. Equidem cum magna inter illum & majores vestros cognatio intercesserit,

(a) *Anno paulo plus quàm millesimo sub Henrico II.*

cesserit, dubium non est, quin ejus nominis originem in Archivis vestris annotarint. Sed si vos tacueritis, Ululæ ipsæ loquentur. Nam ut Musas ajunt, si Latine loqui voluissent, Plautino ore fuisse loquuturas: (*a*) Sic Ululas, si Germanicè loqui voluissent, credo hujus hominis ore fuisse loquuturas; eo quod in hoc demum Ululina fuerit jucunditas. Et si μετεμψύχωσις illa Pythagorica sit promiscua inter homines & aves, Ululinam animam in humano corpore vixisse credo, atque inde illum nominatum esse.

Eccur verò SPECULUM ei additum quæritis? Ob duplicem, videlicet, suavitatem: Veram in ipsa ave unam, alteram repræsentativam in homine tanquam in speculo. Credite Patres nullum unquam servum in scena majores ludos, quam illum in mundo dedisse. Demea inquit (*b*)

Inspicere tanquam in speculum in vitas omnium *Iubeo,*

(a) *Varro.* (b) *Teren. in Adelph.*

Jubeo, atque ex aliis ſumere exemplum ſibi.

Irridet ſervus & per μίμησιν addit:

— Tanquam in ſpeculum, in patinas Demea,
Inſpicere jubeo, & moneo quid facto uſus ſit.

Ita hic quoque paſſim omnes habuit, neque ſibi tantum riſus ipſe fuit, ſed quoquo ſe verteret, aliis etiam multijugem voluptatem, jocum, riſum luſumque afferebat, velut in hoc ipſum ſingulari quadam indulgentia terrarum orbi datus, ut omnes exhilararet. Et niſi veritas illi ſubinde odium peperiſſet, verum Pamphilum haberetis. (a)

Sic vita erat, facile omnes perferre ac pati,
Cum quibus erat cunque una, iis ſeſe dedere,
Eorum obſequi ſtudiis, advorſus nemini.

Sed veritas nonnunquam illi obſtitit,

(a) *Teren. Andr.*

quam etiam ſuo velut proprio diverbio *inhoſpitalem* dixit. In cæteris nemini inviſus, nulli moleſtus, omnibus jucundus, comis in quosvis, imò & damnum quandoque inferens, tamen id paſſis in deliciis ſemper habitus. *Scitum hercle hominem qui* etiam è *ſtultis prorſus inſanos facere* (a) poterat; quamvis multum diſſimilis

Pantolabo Scurræ, Nomentanoque nepoti. (b)

Qui niſi terris cum Claudio porrò morari deſiiſſet, omnes credo in jucundæ ſuæ inſaniæ partes traxiſſet.

Sed quid ago? quo progredior?
— *an me quoque ludit amabilis*
Inſania (c) ——— —
dum in Locum Communem perſonæ particularis excurro.

Nempe voluptates commendat rarior uſus.

Hæc ergo ſint Patres Noctuini de Ululæ

(a) Ter. *Eunuch. act.* 2. *ſc.* 2. (b) *Horat* 1. *ſerm: ſat.* 8. (c) *Idem.*

Ululæ veſtræ *Nomine, Patria, Ortu, Nobilitate, Ingenio, Virtute, Utilitate & Iucunditate*; atque ut ſummatim omnia complectar, VITA & REBUS GESTIS. Proximum eſſet, ut de MORTE ac SEPULTURA ejus nonnihil quoq; in medium proferrem. Sed finis ſit. Neque enim præ lacrymis ejus temporis reminiſci poſſum, Oi! Ei!

Ventum ad ſupremum eſt, Vos, ô Vos ô mihi manes
Eſte boni. (a) ——— —
Sancta ad vos anima, & nullius conſcia culpa
Deſcendat. (b) ——— —

Neque enim magis ſuum pſittacum Ovidius, paſſerem Catullus, aut Prætor ille cum Lipſio nuper canem deflevit, cum illi ſuper pretioſas exequias Κυνοταφιον erigeret, quàm ego te, optima volucrum, lugere vellem, ſi tam ambitioſa fores, ut præficam admitteres

(a) *Virgil.* 12. *Æneid.* (b) *ibid.*

res, aut tam misera, ut mortem timeres. Sed quia tua parum in vita interfuit, humine an sublimi putresceres, & nunc quoque tibi sit

—— — facilis jactura sepulchri,

Crede, nostra, crede,

—— —— Capit omnia tellus
Quæ genuit, cœlo tegitur, qui non habet urnam.

Et sive ad Elysios campos proficisci cogitas ad cætum piarum avium, sive ad alia superna vel inferna loca, tibi magis, quam mihi nota, tua certè *Animula, vagula, blandula*, si me audis, sursum tendat ad micantia sidera, ubi locus tibi dabitur æquè atque aliis. Nam si avicularum animæ immortales sunt, ut Plato fortiter probavit, aut ut Zoroaster credebat, alatæ, vel denique ut Pythagoras existimabat, in alia corpora migrent, certe repulsam non feres. Et cur repulsam ferres, quæ nihil te indignum admisisti? An non illic habitat in cœlo (quæ Cerberea dignior domo erat) malitiosa & de-

trimentosa illa canicula? Annon illic commoratur tardus Cancer & venenatus scorpio? Annon patienter ibi ferunt ursas, capros, leones & serpentes? Si aries & Taurus & Capricornus tam liberaliter in cœlum recipiuntur, an tu excludereris?

Quicquid eris nec te Reginam Tartara sperent,
Nec tibi regnandi veniat tam dira cupido. (a)

Jocosa esse pergito, ne quæ hactenus jucunda de te prolata sunt, tristes & ferales mortis meditationes interturbent.

Unum hîc quærere magis quàm queri volo. Cur non vivacior aut diuturnior in terris sit Ulula, cum tam amica sit Æternitati & Palladi?

Namque Coturnices inter sua prælia vivunt,
Forsitan & fiunt inde frequente (anus.

(a) *Virgil:* 1. *Georg.*

Vivit & armifera Cornix invisa Minervæ
Illa quidem sæclis vix moritura novem. (a)

Occidit verò contra brevis & ὠκύμορος illa noctua, neque ad Phœnicis ætatem aut Cornicis annos pervenire potest. Verùm enimvero, Pax sit divis manibus! Benè dixit antiquissimæ sapientiæ consultus Homerus:

——— Τὰ χερείονα νικᾷ (b)

Optima quæque ferè manibus rapiuntur avaris.
Implentur numeris deteriora suis. (c)

Hanc ergo illi quoque felicitatis partem concessam videtis, ut mature ad plures abeat. Sanè nobis non licet esse tam beatis, quibus vita sæpe in pœnam protrahitur: ac ne DIS quidem ob nimiam vivacitatem datum est mori suo tempore.

Quo

(a) *Ovid. 2. Amor. eleg. 6.* (b) *Deteriora vincunt.* (c) *Ovid lib. 2. Amor. eleg. 6.*

Quo vitam DIS *æternam? cur mortis adempta est*
Conditio? possent multos finire dolores. (a)

Tanto igitur beatior Ulula est, quæ cum vivere amplius non potest, moritur; & lepidum illum spiritum curvo suo rostro emittit, sine ullis convitiis & maledictis in Fortunam, melius profectò quàm illi,

Queis ante ora Patrum, Trojæ sub mœnibus altis
Contigit oppetere (b). ——

Atque hæc quidem hactenus, Patres, unde Ululam dignè mecum æstimare potestis. Nam Ululæ digna æstimatio (testor fidem consciam) caussa fuit, quæ me ad scribendum compulit. Quam si à vobis impetrasso, næ ego Phœnicem non magis laudasse vellem. Pauca quidem protuli, sed ea spero, quantulacunque sint, æquis Lectoribus ad integram

(a) *Virgil.* 12. *Æneid.* (b) *Idem* 1. *Æneid.*

ejus laudem ſuffectura. Neque enim unius eſt, omnia vidiſſe.

Paucos ſanè hæc avis in his regionibus fautores habet, & quantam quis ei laudem hîc attribuit, tantam ſibi invidiam & maledicentiam conciliat. Quapropter

Virtute eam ambire oportuit, non favitoribus. (a.)

In poſterum

Sat habetis favitorum ſemper, quia rectè facit. (b).

non apud vulgus equidem & ignorantes, ſed viros magnos, vobiſque ſimiles, qui cerebrum geſtant in capite, non in calcaneo. Ars enim non habet oſorem, niſi ignorantem, & *Vulgus ex virtute pauca, ex opinione multa aſtimat (c).* Jam verò, *qui ex errore imperitæ multitudinis pendet, hic in magnis viris habendus non eſt (d).*

Itaque ergò

Quam

---

a) *Plaut.* (b) *Idem.* (c) *Cic. pro Roſcio* (d) 1. *offic.*

Quam vos facillimè agitis, quam estis
maximè.
Potentes, dites, fortunati, nobiles,
Tam maximè vos æquo animo æqua
noscere
Oportet, si vos voltis perhiberi bo-
nos (a).

ULULAM igitur deinceps reverenter habete, & ubi à contemptu vindicastis, famam ejus mecum porrò extendite. ANNUITIS? ACCIPIO.

(a) Teren. *Adelp. act. 3. sc. 5.*

FINIS.

FLORÆ VIDUÆ ORATIO FUNEBRIS IN OBITUM NOCTUÆ

A JACOBO EYNDIO ab HEMSTEDE Carmine reddita.

Nunc demum nihil in vita proprium esse recordor;
Nos morbi siquidem, dubijque per omnia casus
Carnificesque vorant curæ, tristisque senectus
Horrificant luctusq; labosq; & tristis egestas;
Sed contra, miseræ pauca, heu, solatia vitæ!
Nam plerumque rapit duræ inclementia mortis
Illustres animas primò obscurasque relinquit.
Ac veluti intereunt segetes, frumentaque culmis
In teneris vix nata cadunt, ac segnis in arvis
Carduus & lolium & steriles dominantur avenę:
Sic gens plena dolis, verique effœta; nec ulli
Utilis ipsa bono, tantummodo lædere nata
Sæcula Tithoni & Cumæos vivit in annos:
Sed quorum vita est & fama dignior ætas,

Eximiæque ſpei pueros à pectore matrum
Abreptos fert atra dies & funus acerbum.
Nempe id nunc de me experior, cui parva voluptas.
A ſuperis data, dum vidui in ſolamine lecti
Vitalis mihi NOCTVA *erat; cui triſtia vitæ*
Fila, per invidiam, ternæ fregere ſorores.
Non mihi defuncti tam triſtia fata fuere
Conjugis, officio quamvis & rebus agendis
Sit functus benè, nec mecum crudeliter egit.
Noctua, quam meritò cuncti dixere triumphum
Naturæ, DI *te ſtygias nunc ire ſub umbras*
Imperiis egere ſuis, aliaſque tenebras
Quærere, & æternam pennis tranſcurrere noctem.
Lucifugæ at ſtriges & veſpertilio ſtridunt
In tenebris, ululant Vlulæ, raucumque paluſtri
Buteo butit aqua; Te, noctua, voce vocantes
Lugubri, exequiaſque tibi de nocte ferentes.
Nam tu ſorte tua fueras, dum vita manebat,
Alitibus major cunctis: tibi rhetra Lycurgi
Cognita erat, fandique lepos popularis Achivum
Cecropius, variis te dotibus innuba Pallas
Conſpicuam, multaque inſignem fecerat arte.
Præter enim voces & ſibila præter acuta
(Sera ſub obſcurum noctis dum culmine tecti

Prodit

Prodit, & humentes alis transverberat umbras)
Huic aliquid volucri proprium decet esse putemus.
Sic sentire jubent, quibus est & origo vetusta
Et quibus est virtus, & avis sapientia nota.
Hæc siquidem est Doctæ jam prima ab origine mundi
Sacra Deæ, illustres Græcorum gloria Athenæ.
Propterea has volucres aluisse feruntur Athenæ,
Artium origo, parens doctorum & alumna virorum,
Certe olim certi signum indiciumque triumphi
Noctua erat probæ lectæque epigramma monetæ.
Non etiam (Græce si fas est credere Scenæ)
Augurij levis illa nota est, nec vatibus omen
Obscurum, doctis nec dia incognita lingua.
Quod si Democriti cuiquam illa scientia detur,
Qua proprias volucrum potuit cognoscere voces;
Maxima præsagam venturi arcana canentem
Temporis audiret, quemque & sua fata canentem.
Eloquio Pericles & præpetis omnia pennæ
Nostræ avis induxit dudum diversa secutos
Ductores petere Ægæi, quas jusserat, oras.
Iustitiæ Martisque potens cum gente volucrum
Semper bella gerit sola, & concurrit ad arma,
Sanguine quæ pullos humano nutrit, & ipsas

Ore

Ore ferens carnes in viscera viscera condit.
Fallacis quoque gnara meri, quod vertere sensus
Et turbare solet, nobis sua porrigit OVA,
Queis vini venis discedat diditus ardor,
Luctatur cum lingua & mens oppressa Lyæo;
Prodidit & croceis halanti floribus horto
Tutelam Columella, aliquo si fragmine muri
Noctua dependens volucres exterreat alis.
Hîc etiam genus, & quæ Nobilitatis origo
Vatibus expediam, longum vulgata per ævum.
Quamvis ipsa Venus tantum non credere flammis
Ausa suis, pudeatque nefas authore fateri
Numine; relligio quoque postera, (sancte Cupido,
Tela facesque tuas à crimine vindicat isto.
Terra procul nigrum colitur, sub sidere Cancri
Æthiopum; Rex hic populos NYCTÆVS & urbes
Imperio, blandoque regens moderamine quondam
Continuit: Rex forma ingens, ingentior armis.
Vna hæres tantum servabat Filia regnum,
Quæ casti vetito correpta parentis amore
Non hunc, ut patrem; nec qua debebat, amavit
Filia: sed patrio circundans brachia collo
Officio furiata suo, sæpè oscula libans
Tempestiva parum, dudum nil tale timentem

Decepit falsa pietatis imagine regem.
Hoc magis interea NYCTÆIA *pervigil igne*
Carpitur ipsa sitiens, sed sensit fida senectus
Nutricis deforme scelus languentis alumnæ,
Et promisit opem, postquam verba irrita fudit,
Excutere infandum frustra conantia morbum,
Omniaque explorans, tandem malè sedula custos,
Nacta gravem vino est Nyctæum, exponit amores,
Tum faciem & primos maturæ virginis annos
Laudat, & illustrem suppresso nomine stirpem.
Quam (nec enim faciem Princeps nec nomina norat)
Postquam intempesta jussa est adducere nocte,
Incesto pater excepit sua viscera lecto.
Post aliquot noctes avidus cognoscere amicam
Nyctæus vidit gnatam obscænosque hymenæos;
Vidit, & exsanguis visu vox faucibus hæsit.
Sed fidum, capitis fulcro qui forte latebat.
Eripuit gladium, trepidanti fervidus instans.
Illa volat; vix prima solum vestigia signant,
Quo cursum fortuna regit: sed munere noctis
Atque Deæ auxilio, sortem miserantis iniquam
Virginis intercepta neci est; posuitque puellæ
Effigiem, & sensim tentantibus ardua pennis,
Aëre sublata est, proprijs exterrita plumis.

Nunc

Nunc quoque, se patrium memorans temerasse cubile
Conspectum, sociosque fugit, lucemque perosa est.
Sed quam te video, mea Noctua, tune senectæ
Una meæ requies, mea sera & sola voluptas?
Quò sequar? aut cur me potuisti linquere solam?
Nunquam ego non soleo mensas onerare volucrum
Magnarum spoliis, defunctaque corpora vitæ
Igni curabam exiguo properata maderent,
Venatu tecum prædam sortita recentem.
Propterea non immeritis ululatibus omnem
Impleo concessum cavæ & mea pectora plango
Tristis & (heu! frustra) somnus te deserat opto
Ferreus, æternamque relinquant lumina noctem.
Tu cadis ante diem, parvo lætabilis ævo;
At Corvus, vulturque & multis graculus annis
Ore vocans pluviam, ducensque per aëra prædam
Milvius, atque ipsi Cornix invisa Minervæ
Plurima & ingluvie fœta explent secula rixa.
Non doleam, mihi cristatus si exercitus omnis
Intereat; qui languiduli reser are cubile
Nuntiat auroram Tithoni & somnia solvit;
Vel mihi bis deni qui circum pascua læta
Dulcibus in stagnis rimantur pabula cygni:

Tu modo si stygiis possis revocata tenebris
Lumen ad æthereum & superas remeare sub auras.
Vincebas placida tu simplicitate columbas:
Cedebat tibi distinctis Iunonia pennis
Ales, quanquam illi stellantibus ardua gemmis
Cauda sit, atque oculis Argi circundata centum.
Accipiter volucres, rapto qui vivit, & omnes
Terret aves, tibi magnanimo certamine cessit.
Præpes adunca Iovis tam Iusto invidit honori
Turbida, & attonitis jaculata est fulmina terris.
Carminibus tecum voluit contendere, & oris
Victa sono, tacet æternum Pandione nata:
Scilicet & cantus venere ad præmia tecum
Cygni Mæonias celebrantes funere ripas,
Sed victi in vestro manes petiere triumpho.
Quare agedum, vos clara polo, vos sidera testor,
Huic locus astrifera ut pateat regione volucri,
Hic ubi Phæbeus signorum se explicat ordo.
Icarius placido si præbet lumina Cœlo
Seirius, in terris quondam Canis, & loca Cancer
Ætheris alta tenet fulgore notabilis ipso,
Et testudineo incessu non dignior astris?
Si cui Lernæis cauda est armata venenis
Scorpius in cœli justa plus parte relucet
Clarus, circuitu curvans sua brachia magno:

non mitis avis, quæque arte est noxia nulla
tua vobiscum cœli solia aurea lustret?
obis Vrsæ, Capræ, sævique Leones
epti; cur mansuetæ non ulla volucri
pateat cœli? Si magnæ denique molis
tibus, Capricorno & Tauro, cornibus annum
vere auratis aperit, sua semita detur
currant; quid avi parvæ via parva negatur?
ovis officio Cynosura, & si ubere Capra;
nus adulterio; spolio Leo, caspide Chiron
avere polum; superi spatia avia mundi
nio & pietate mea est meritura volucrū.

FINIS.

Noctua blanda vale, dul
cesque valete Patron
Magnus honor vob
contribuendus erat.

Corrigenda.

PAg. 12. lin. 5. lege. *celeberrimæ*, p. 28. l. 1. l. *Crescentius* 43. 8. *insculptus*. 6. 10. *aut* 47. ult. progigni. 67. 14. *assuetæ* 78. 16. *Fastis*. 94. 2. *Nox*. 123. 17. *utut*. 143. 1. *noctuino* 145. 18. *bibuntvè* 147. 14. *noctuini*. 149. 6. *in Curiosa*. 167. 21. *stridetque* 169. 2. *nostrum* 178. 19. *Tamerlanes*.

